XXIII. évfolyam 9. szám
Ára: 1 forint
1967. március 2
Ludas Matyi

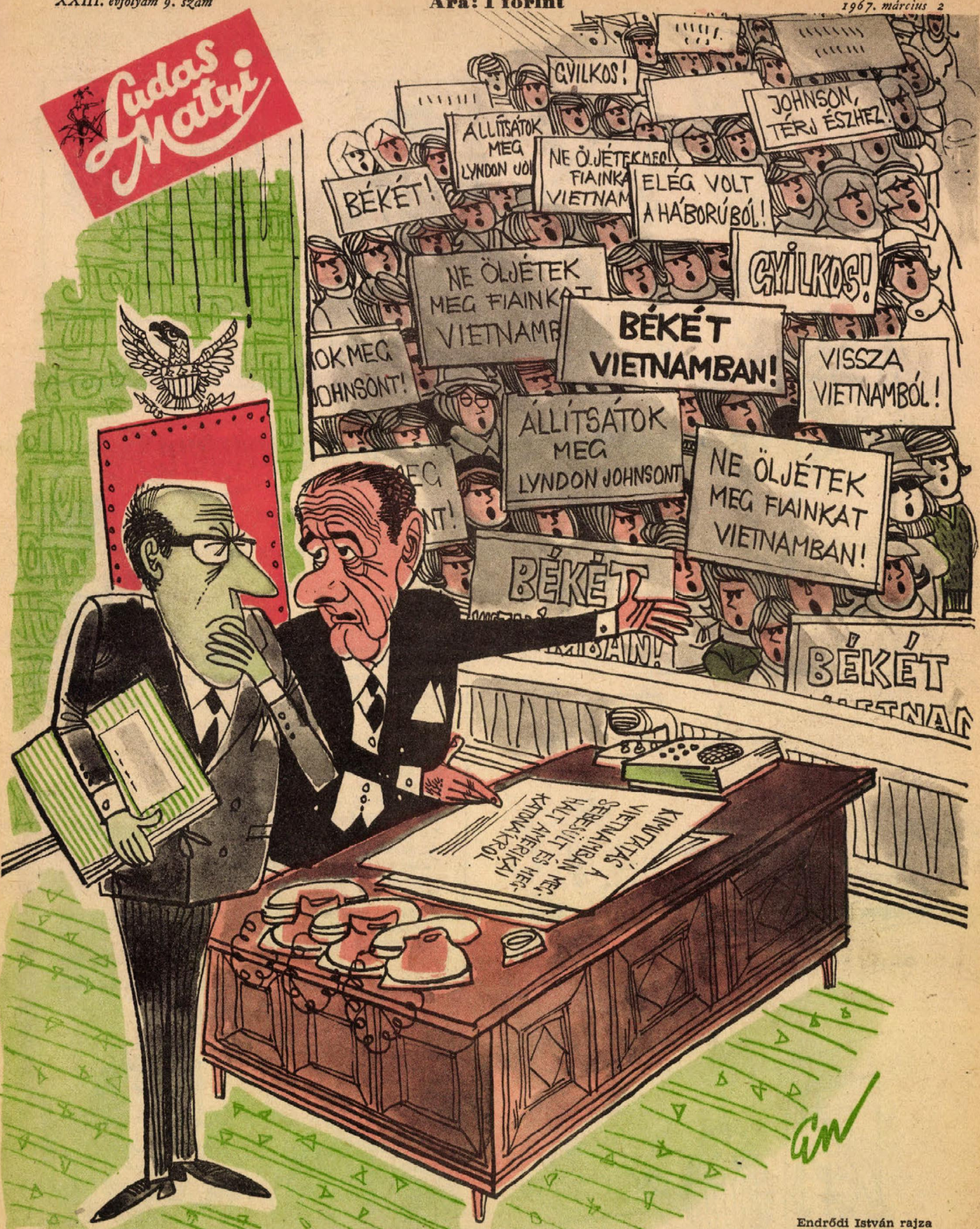
ÁLLÍTSÁTOK MEG LYNDON JO
GYILKOS!
JOHNSON, TÉRJ ÉSZHEZ!
BÉKÉT!
NE ÖLJÉTEK MEG FIAINKA VIETNAM
ELÉG VOLT A HÁBORÚBÓL!
GYILKOS!
NE ÖLJÉTEK MEG FIAINKAT VIETNAMB
BÉKÉT VIETNAMBAN!
OK MEG JOHNSONT!
VISSZA VIETNAMBÓL!
ÁLLÍTSÁTOK MEG LYNDON JOHNSONT
NE ÖLJÉTEK MEG FIAINKAT VIETNAMBAN!
BÉKÉT
BÉKÉT
KIMUTATÁS VIETNAMBAN A SEBESÜLT ÉS MEG-HALT AMERIKAI KATONÁKRÓL

Endrődi István rajza

— *Mondja, titkár úr, hány asszony tüntet?*
— *Kétezerötszáz, elnök úr.*
— *Ezt nem értem. Hiszen ezen a héten csak száznegyvennégy halottunk volt!*

Kitűnő tanuló

Pusztai Pál rajza

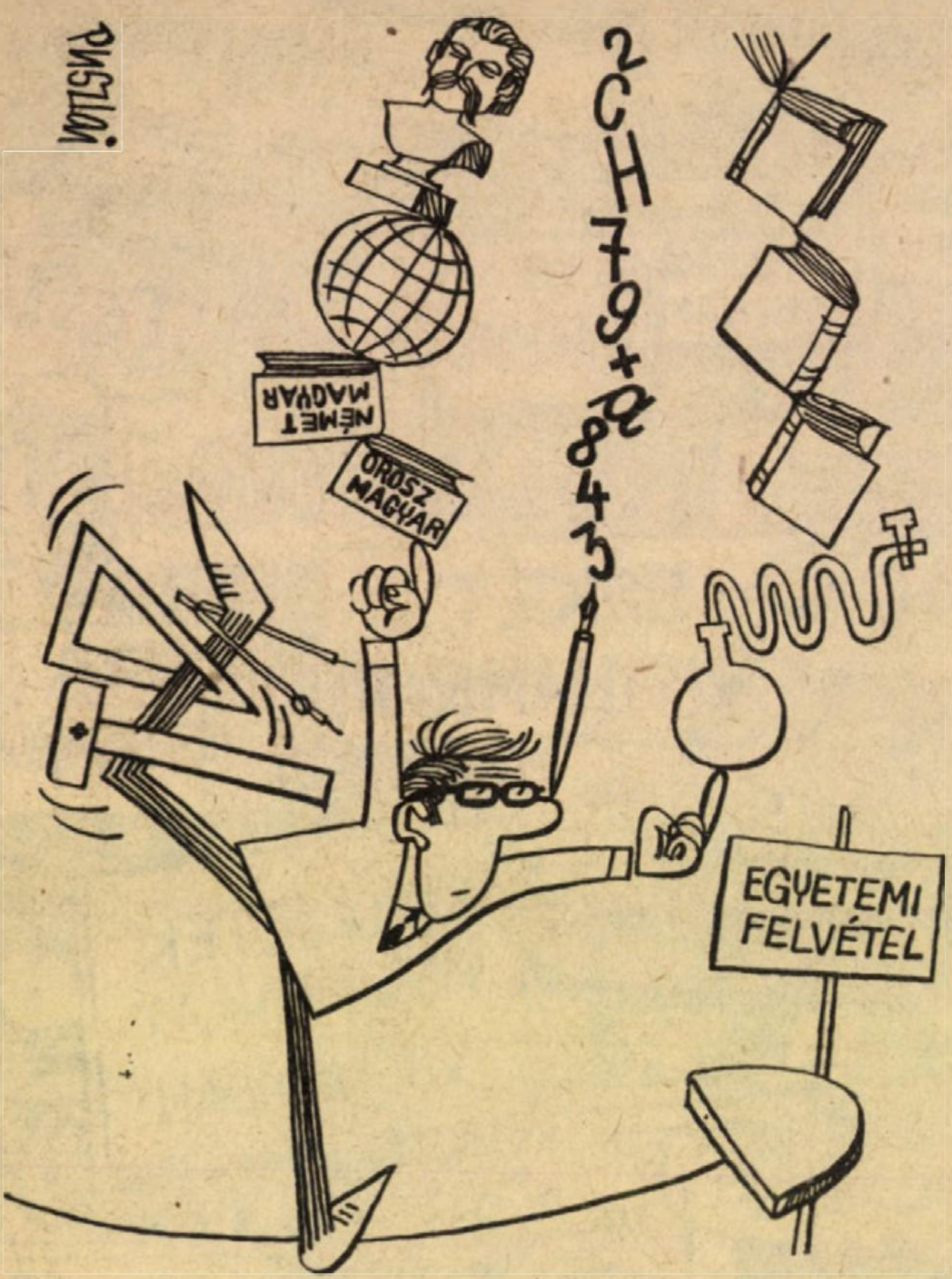

A jégtáncos pár

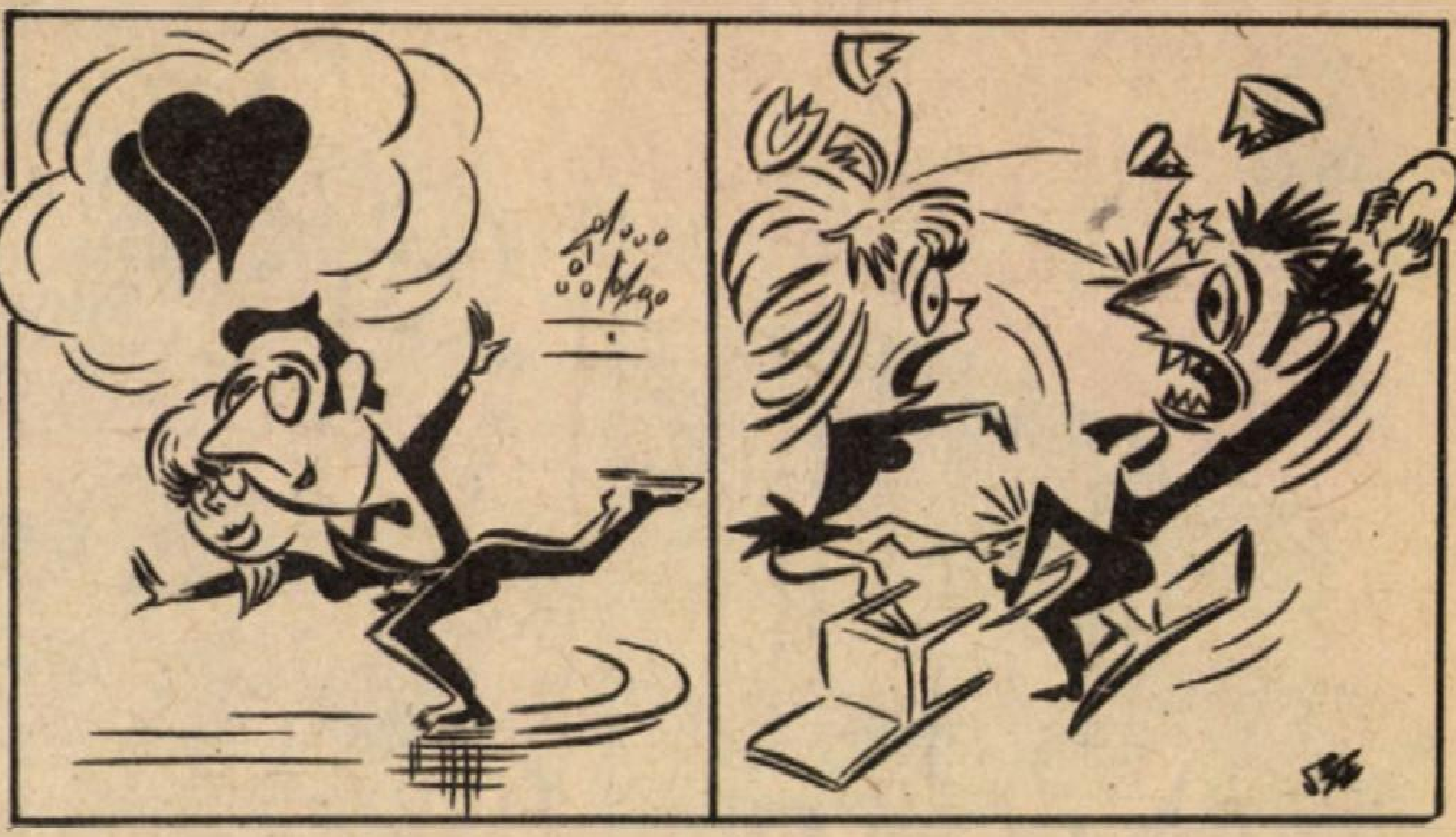

Verseny alatt

. . . verseny után . . .

a szem-üvegem

Különös portéka
Hol itt van, hol ott van,
Az én szemüvegem:
Egy pillanat . . . és seholse látszik!
Határozottan
Hol itt van, hol ott van,
Bujócskát játszik
Minduntalan velem.
S én törhetem szegény fejem
Hogy: hová bújt el, hová tűnt el?
Keressük hát rövidlátó szemünkkel.
Vagy azt hiszi, mert: kettő és feles,
Nem vagyok rája érdemes?
Semmi kétség: megállapíthatom,
Az előbb itt volt még, az asztalon
Tán ott rejtőzik az egyik fiókban?
Nincs egyikben sem! De hát: hol van?
Becsúszott tán a zongorába?
Nyissuk csak fel! Minden hiába.
Vagy a zsebemben van? Szinte látom — —
Hol a kiskabátom! Hol a nagykabátom?
Nincs . . . nincs! Jaj, csak nincs a szemétlapáton?
Az asztalon volt . . . ez tuti!
Talán alatta! Lehajolok, nyögök
Mint afféle szegény öreg muki
Mi az ott . . . ? Félve nyúl ki bal karom
Az asztal billen, sok minden lehull itt:
Egy újság is. És mögötte kibúvik
A szemüveg. Ott volt az asztalon!

Farkas Imre

Beosztja a fizetését

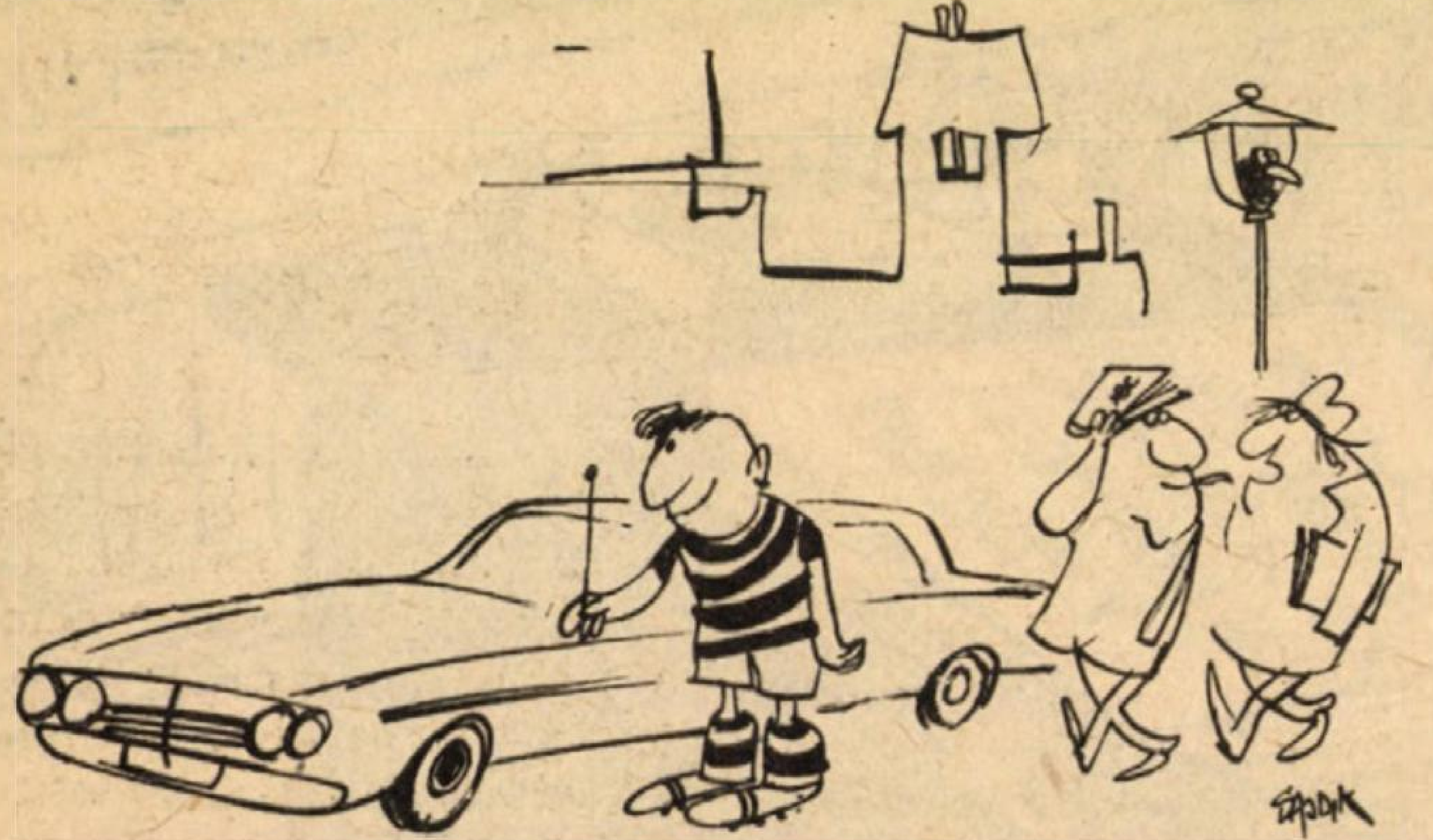

– Odanézz, öregem, segédkönyvelő, és milyen klassz kocsija van!

Igényes rab

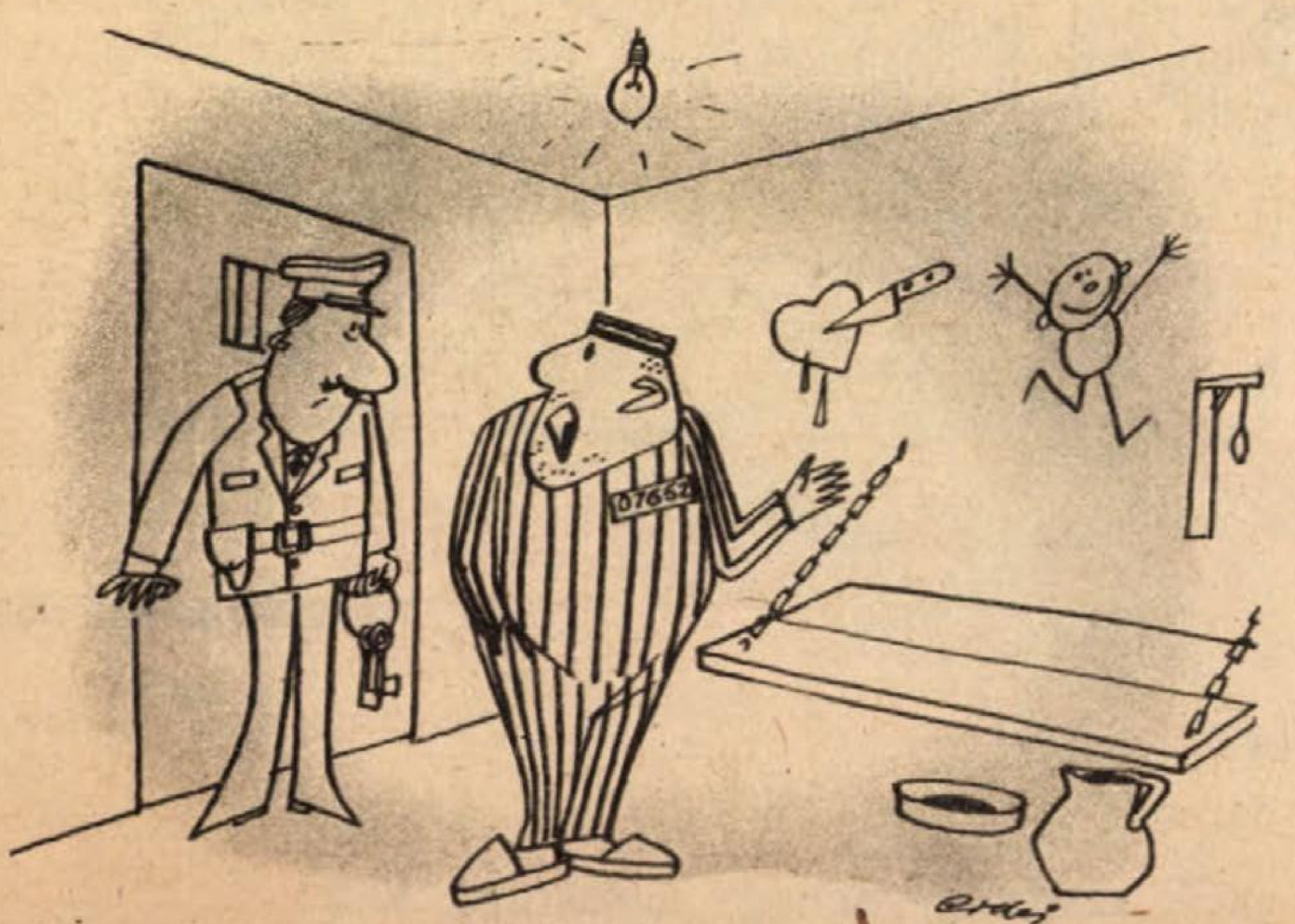

– Ilyen szobát adnak?! Persze, mert nincs protekcióm! . . .

Ügyfél érkezik

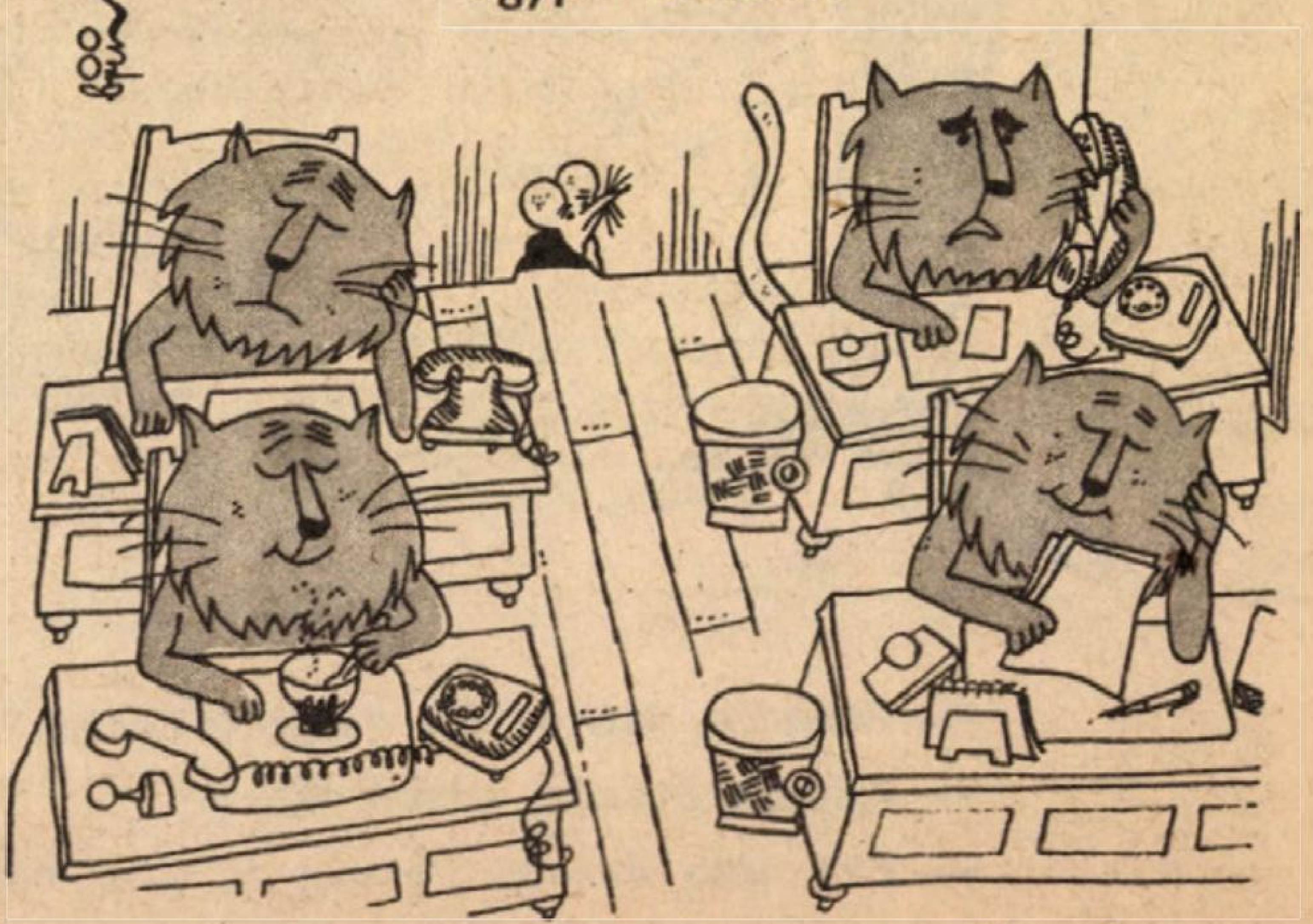

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A MÁV FIGYELMÉBE

1

Február 12-én Siófokon voltunk fodrászversenyen. Hazafelé autóbusszal jöttünk Kaposvárig, onnan vonattal folytattuk az utunkat. Éjfélkor érkeztünk Kaposvárra, és szerettük volna a váróteremben eltölteni az időt a vonat indulásáig. A szolgálatban levő vasutas ezt nem engedélyezte, s a forgalmi irodán is hiába reklamáltunk, elutasították a kérésünket. Így hát kénytelenek voltunk éjféltől hajnali négy óráig kint a hidegben dideregve várakozni.

Szerintünk felháborító, hogy a MÁV ilyen „fagyos" közönnyel kezeli az utasok problémáit.

Hat fodrász
a barcsi ktsz-ből

2

A MÁV miskolci járműjavító telepén vashulladékot rakunk be a kocsikba. A vasdarabok hegesztővel vannak vágva, igen élesek, gyakran megsértik a kezünket. Kesztyűt nem kapunk, csak tenyérvédőt, az viszont nem nyújt kellő védelmet. (A napokban is előfordult egy súlyos ujjsérülés.) A járműjavító munkásainak, – akik mellettünk dolgoznak –, van kesztyűjük, csak mi, a Fűtőházi Szertárfőnökség dolgozói nem kapunk egy darabot sem. Pedig közös a gazdánk: a MÁV.

Lehet, hogy nincs keret elég kesztyűre? Van egy javaslatunk a megoldásra! A széntéren másfél év óta mar a rozsda egy szénfelrakó gépet, jelenleg is szénnel van bedobálva. Adják el ezt a használhatatlan gépet ócskavasként a MÉH-nek, és az árán vegyenek kesztyűt nekünk!

Húsz rakodómunkás
a miskolci járműjavítóból

Füstbe ment terv

(A londoni „Punch"-ból)

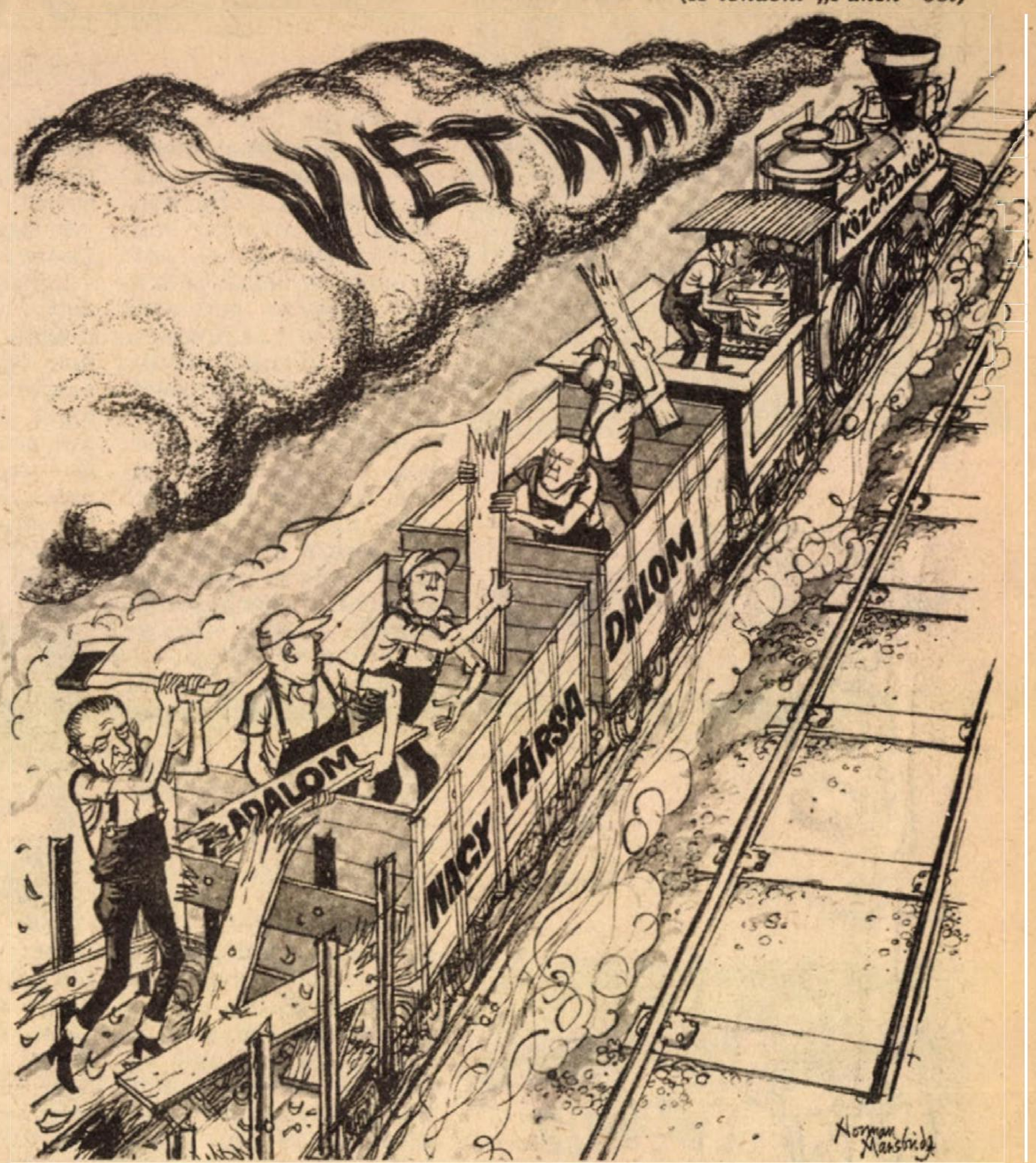

A barlang

Mostanában gyakran olvashatunk bátor barlangkutatókról, akik hol egyedül, hol többedmagukkal, heteket, sőt néha hónapokat töltenek egy barlang mélyén. Van, amikor telefonon keresztül összeköttetésben maradnak a külvilággal, van, amikor még telefonjuk sincs. Ha feljönnek a felszínre, orvosok és pszichológusok vizsgálják őket, milyen hatással volt rájuk a barlang, az egyedüllét vagy a kényszerű együttlét, és írnak róluk az újságok, láthatjuk őket a televízióban.

De engem senki sem ünnepel. Hozzám nem jönnek újságírók, hozzám nem jönnek ki a televíziótól, nem vizsgálnak orvosok, pszichológusok, pedig én is egy barlangban élek, idestova már húsz esztendeje. Igaz, hogy a barlang nem a föld alatt van, hanem a föld felett, a harmadik emeleten, és főbérleti barlang, de mégis csak barlang, bár egyesek lakásnak nevezik. A barlangkutatók és köztem az a különbség, hogy én gyorsabban bejárhatom a birodalmamat, s időnként elmegyek hazulról dolgozni, de aztán sietek haza az én kis különbejáratú barlangomba.

Tizennyolc évvel ezelőtt azt éreztem, hogy a barlangi magány az agyamra megy. Ekkor magamhoz vettem egy lelkes barlangkutatónőt, mert kíváncsi voltam arra, hogyan fogjuk kibírni huzamosabb ideig a barlangban, együtt, egy fedél alatt. Akkoriban arra gondoltam, hogy a tudományos világot érdekelni fogja ez a merész próbálkozás, és egy csapásra bekerülök a híres emberek közé, talán valahol még tiszteletbeli doktorrá is választanak, de nem történt semmi. Senki sem érdeklődött irántam, illetve irántunk, pedig nem volt könnyű sorunk. A barlangunkban fél napig teljesen sötét van, ha nem gyújtjuk fel a villanyt. És a külvilággal csak egy vacak telefon köt össze, az is hol működik, hol nem. És ami a legfontosabb: két vadidegen ember élt együtt, összezárva a barlangban, akik, mint mondani szokták, lakva ismerték meg egymást. Hangsúlyozom: évek óta élünk ebben a barlangban, és a Barlangkutató Társaság még mindig nem hívott meg a tagjai közé, és senki sem kíváncsi arra, milyen hatással voltak az ott eltöltött évek az idegrendszeremre, a szervezetemre. Megmondom őszintén, ez fáj nekem, nagyon fáj. Hát hiába áldoztam fel magam a tudomány oltárán?

De ez még semmi. Évek óta már nem ketten, hanem hárman élünk ebben a barlangban, mert időközben gyerekünk született, s most azt vizsgáljuk, hogyan élhet három ember egy barlangban összezárva, éveken keresztül. Lehet, hogy a szakemberek azt mondják: nem gilt az egész, mert mi időnként elhagyhatjuk a barlangunkat. Ez igaz, de vissza kell mennünk. Mindig vissza. A barlangba. A barlangunkba. A mi kis barlangunkba. Nem hagyhatjuk el. Ott élünk már — leszámítva a munkában eltöltött órákat s néha egy-egy mozit vagy színházat —, majdnem két évtizede.

Mi ez, ha nem világrekord?

És semmi ünneplés, semmi csinnadratta!

Meg vagyok sértve. Pedig milyen izgalmas cikksorozatot lehetne írni rólunk ezzel a címmel:

„Évek óta egy barlangban. Egy asszony, egy férfi és egy gyerek izgalmas kísérlete."

Mikes György

Csirkeaprólék-vásárlás

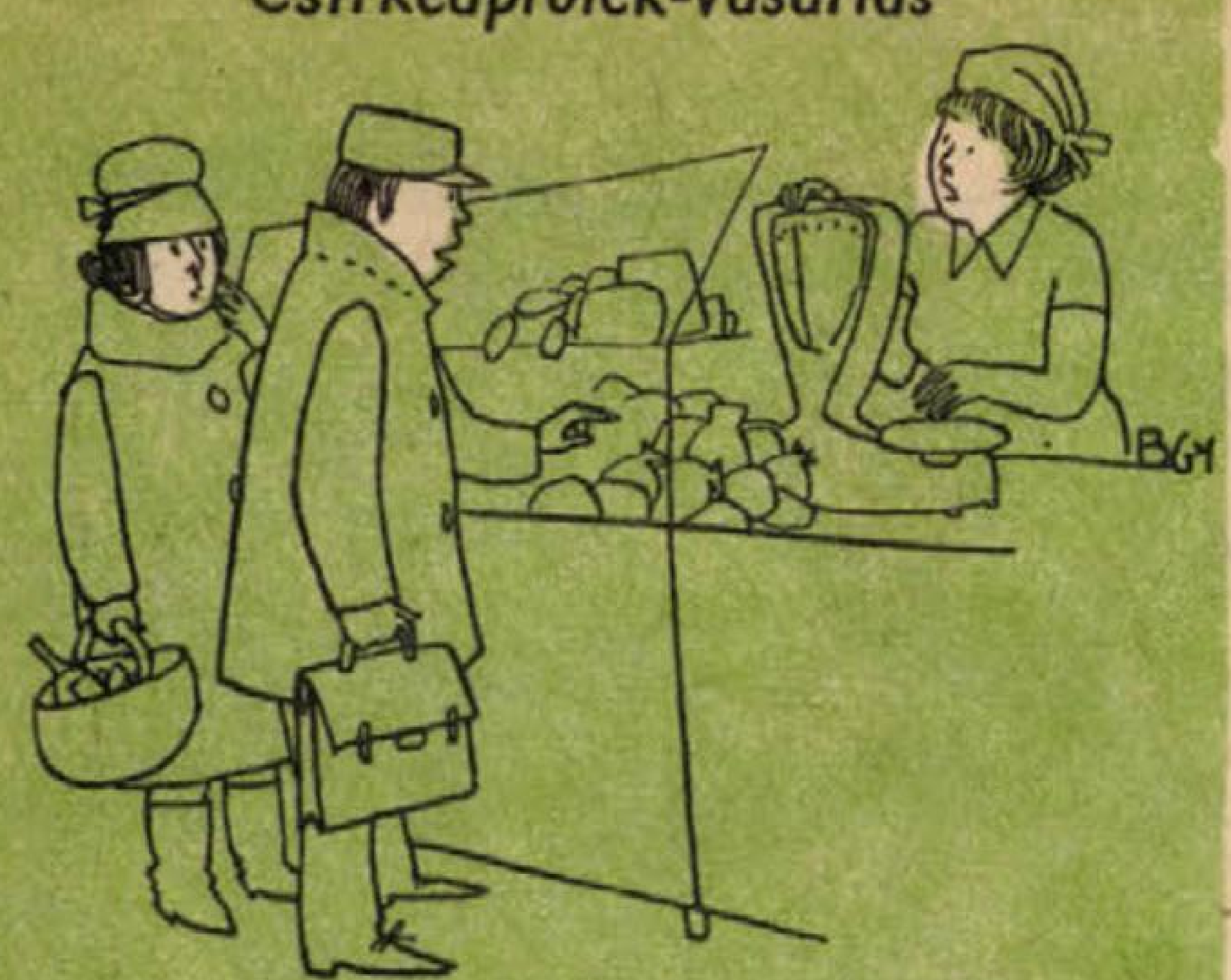

– Kérek egy százlábút.

Kékszakáll

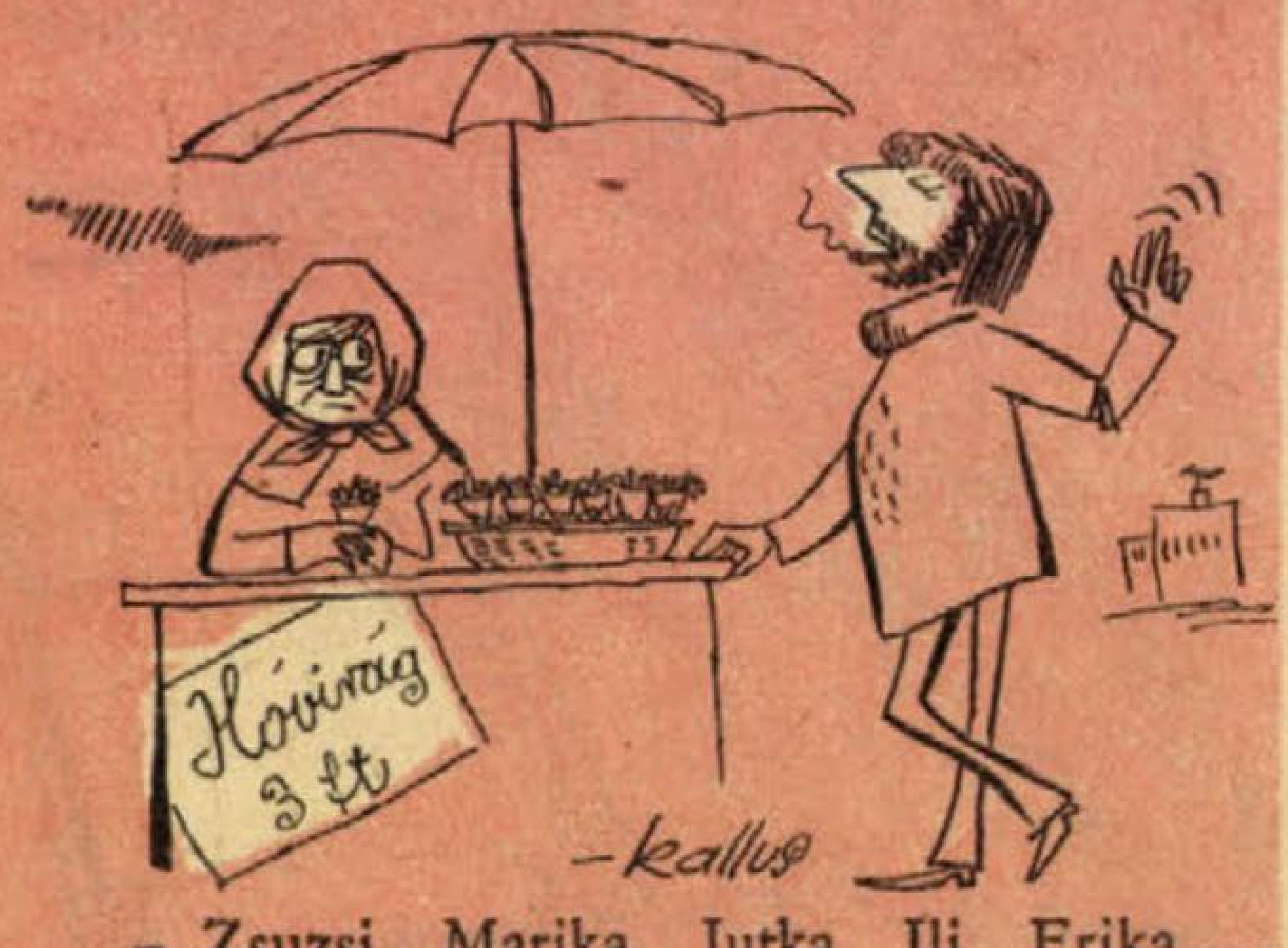

– Zsuzsi, Marika, Jutka, Ili, Erika … adjon hatot!

Tudhatnák . . .

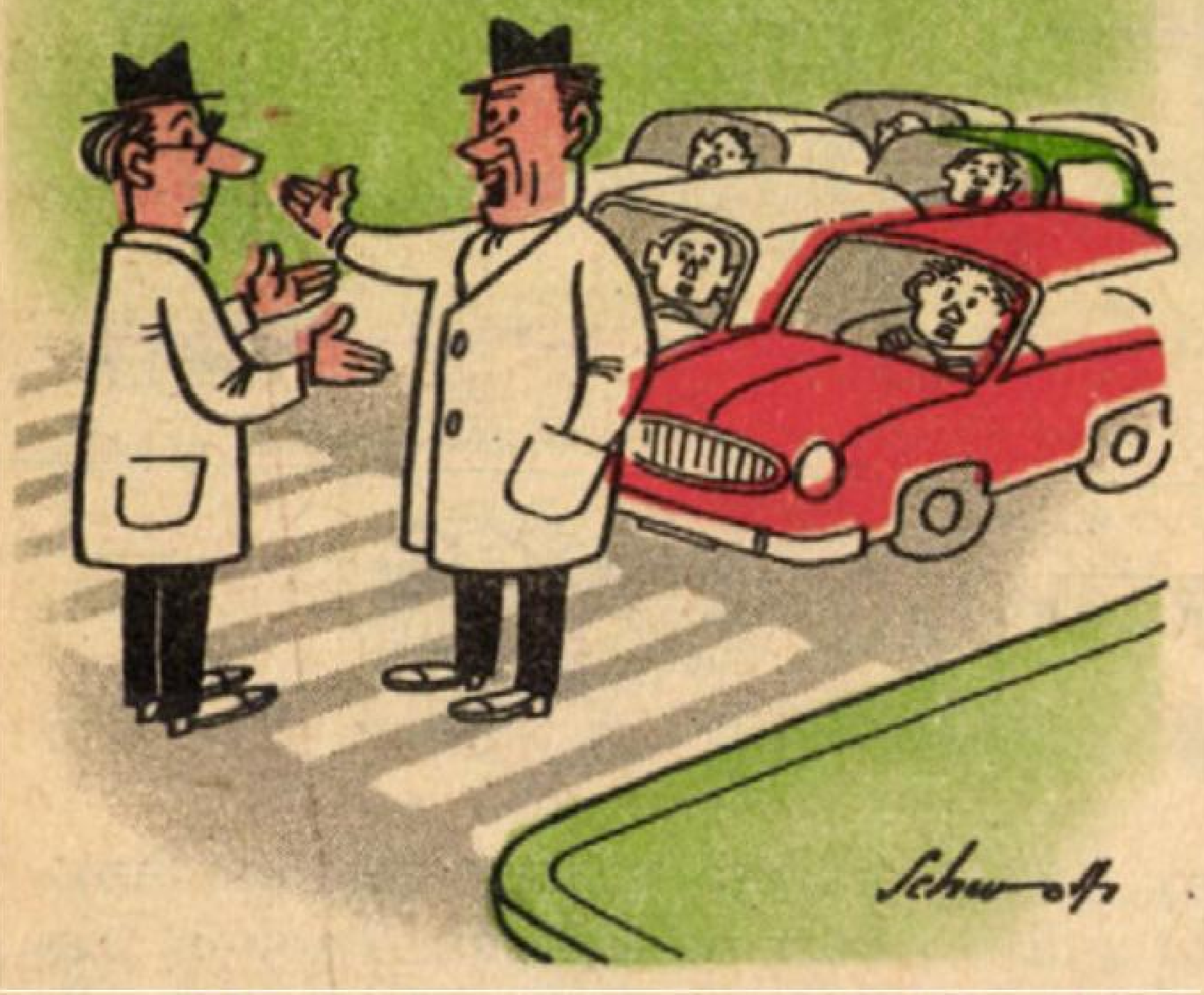

– Vajon miért olyan lassú nálunk a közlekedés?

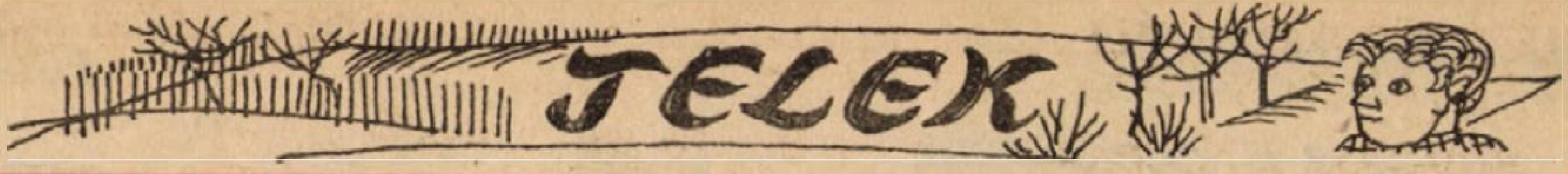

TELEK

(LACIKA MONOLÓGJA)

Mindig el szokjuk egymásnak mesélni a suliban, hogy mi történik otthon a szülőknél. Margittai mesélte, hogy náluk óriási grimbuszok vannak, és apukája sokszor nagyon gorombán rákiabál az anyukájára. Anyuja ilyenkor mindig sírni kezd, mire kibékülnek egymással. Én megmondtam Margittainak, hogy ez nálunk nem így van, mert az én apukám sohasem goromba anyuhoz, pedig ha anyu elkezd valamit mondani, sohasem akarja abbahagyni. Apu ilyenkor eleinte csak hallgat, de amikor végre megszólal, azt mondja, hogy ne rágja már anyu a fülét, és hagyja abba a szekatúrát. Anyu ilyenkor mindig nagyon dühös, és még tovább beszél. Ha aztán erre apu végre elkezd beszélni, azt anyu sohasem hallgatja végig, és ekkor kezdődnek el nálunk is a grimbuszok.

Ezt most már anyu is nagyon jól tudja, és ha valamit akar aputól, veszekedés helyett inkább finom kaját főz. Vasárnap is ropogós kacsasültet csinált ebédre, amit apu nagyon szeret, tehát én már előre azt gondoltam, hogy anyunak valami kérelme lesz apuhoz. A kacsasült irtó fincsi volt, apu meg is dicsérte, mire anyu azt mondta, hogy jó lenne, ha Pest környékén egy szép telket vennénk, mert a Vili bácsiék is most vettek ott ötszáz négyszögölet nagyon olcsóért, pedig nekik már van egy másik telkük is Leányfalun.

Apu nagyon csodálkozott, hogy anyu erről megint beszél, hiszen már egyszer megmondta: nekünk nem kell telek, mert nem akarunk semmit sem építeni, és most is ugyanezt mondta anyunak. Anyu erre azt mondta, hogy Vili bácsiék sem akarnak építkezni, de nagy divat most telket venni, mert a telek jó befektetés, és néhány év múlva sokkal több pénzt lehet érte kapni, mint amennyiért most veszik. Kovácsék, és még sokan mások is vettek telket, pedig ők sem akarnak építeni se házat, se nyaralót, csak éppen apu nem használja ki ezt a nagy üzleti lehetőséget, mert nem tud okosan viselkedni.

Apu sokáig magyarázta anyunak, hogy ő nem megy bele semmiféle spekulációba, és nem üzletel se telekkel, se mással, és nem vesz telket csak azért, hogy sefteljen vele. Anyu ebbe sehogy sem akart belenyugodni, hanem csak mondta tovább a magáét, a telek vásárlásáról, meg az elszalasztott jó üzletről, és szidta aput, hogy olyan stupid, amiről én nem tudom micsoda, de apu biztosan tudja, mert anyuhoz akarta vágni a virágvázát. Ilyenkor anyu mindig nagyon mérgés szok lenni, de most nem lett az, hanem kedvesen azt mondta apunak, hogy vegyünk telket, és építsünk rá egy szép nyaralót, akkor az nem lesz spekuláció. Megérné a gyerek miatt, vagyis miattam.

Az mindjárt más, mondta erre apu, és már egy kicsit sem volt mérges, hanem komolyan bement a másik szobába, és az én nagy építőkockás dobozommal jött vissza. A kockákat mind kiborította az asztalra, és azt mondta anyunak, hogy építsen belőlük magának olyan nyaralót, amilyent akar, ehhez még csak telket sem kell venni.

Hogy erre anyu mit mondott, azt másnap a suliban elmeséltem Margittainak, aki azt mondta; ezen nem kell csodálkozni, mert a szülő ilyen, és ez más szülőnél is előfordul, legfeljebb a gyerek nem hall semmit, mert kizavarják a szobából.

Földes György

BŰNÖZÉSI HULLÁM OLASZORSZÁGBAN

FELELŐSSÉGREVONÁS

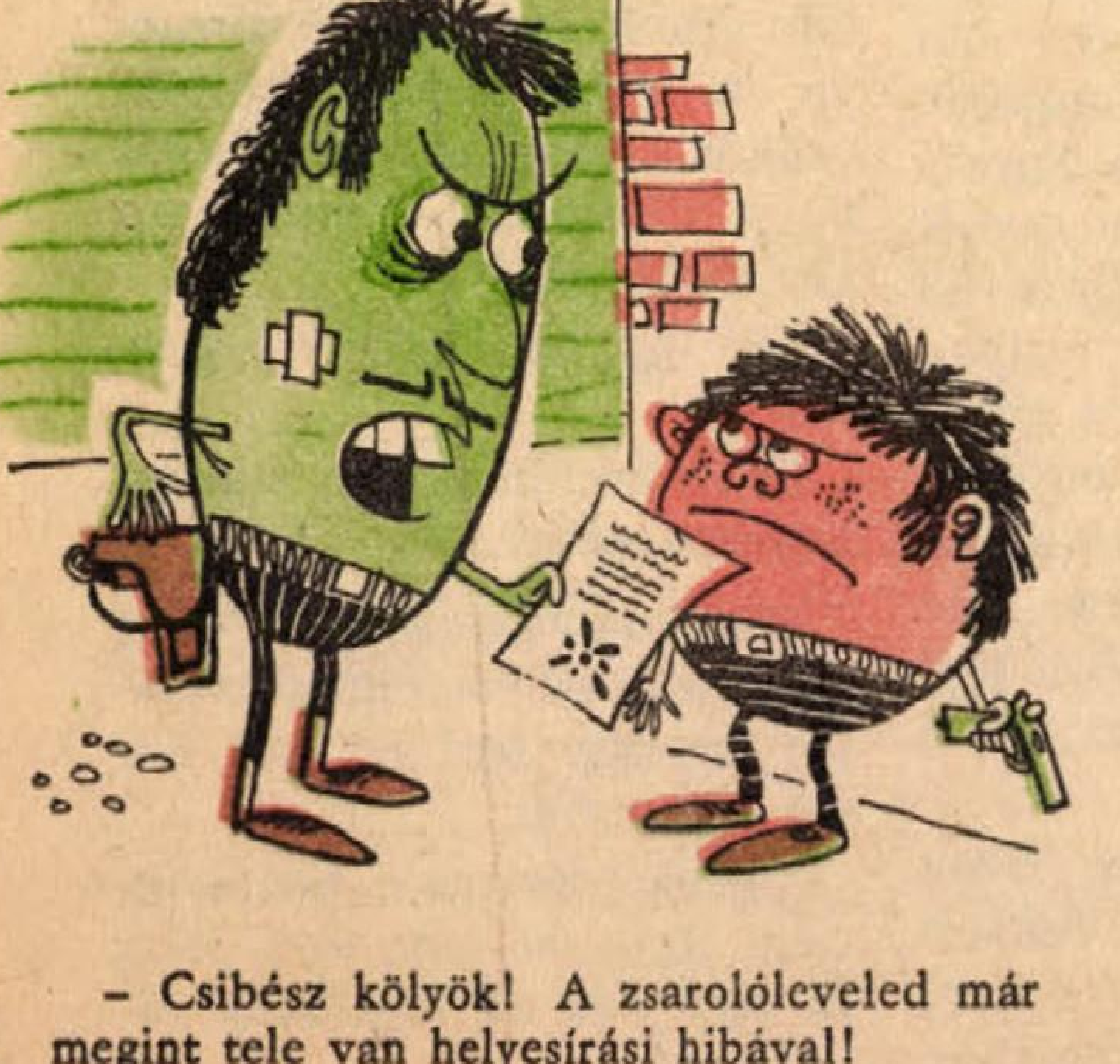

– Csibész kölyök! A zsarolóleveled már megint tele van helyesírási hibával!

ALBÉRLETBEN

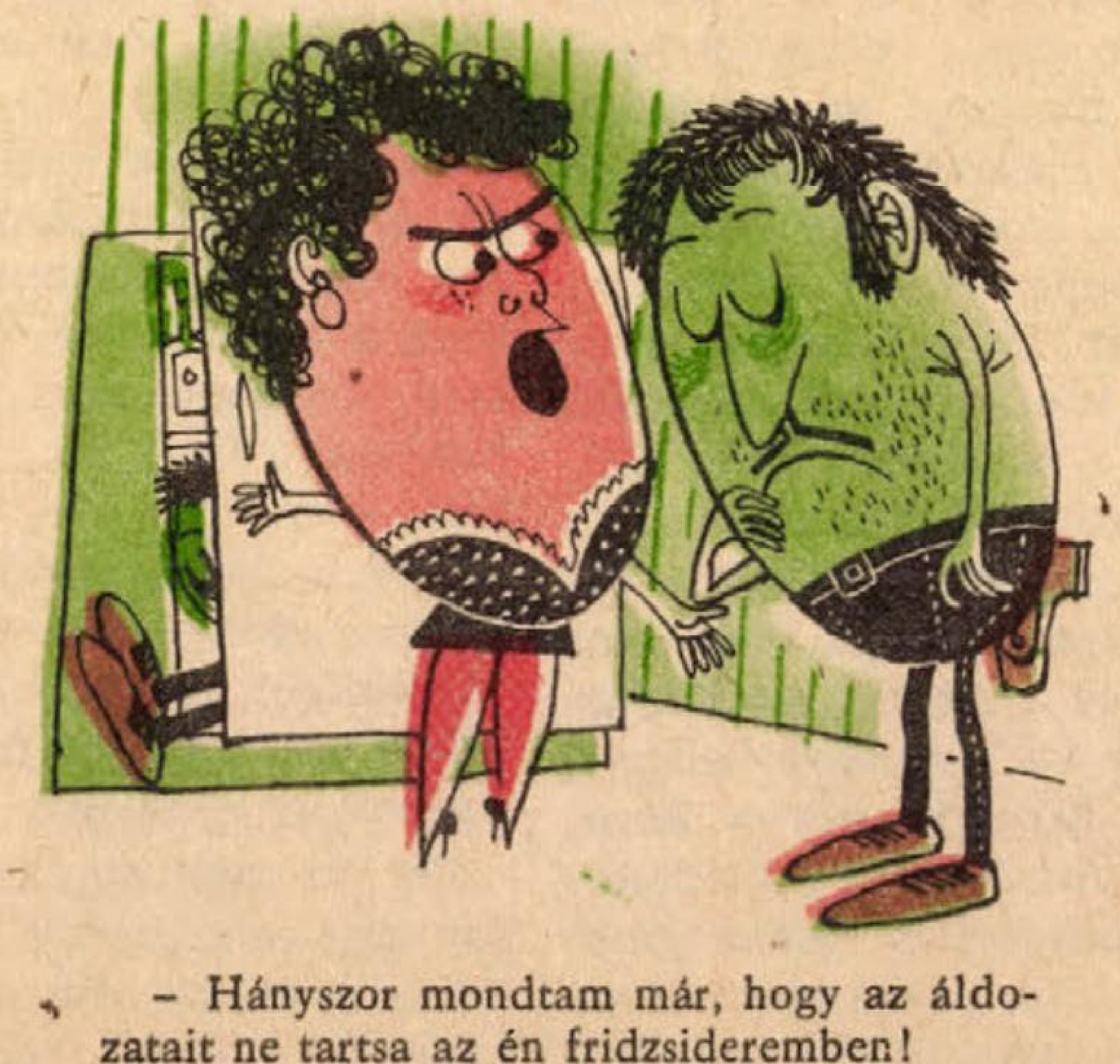

– Hányszor mondtam már, hogy az áldozatait ne tartsa az én fridzsideremben!

A SZOKÁS HATALMA

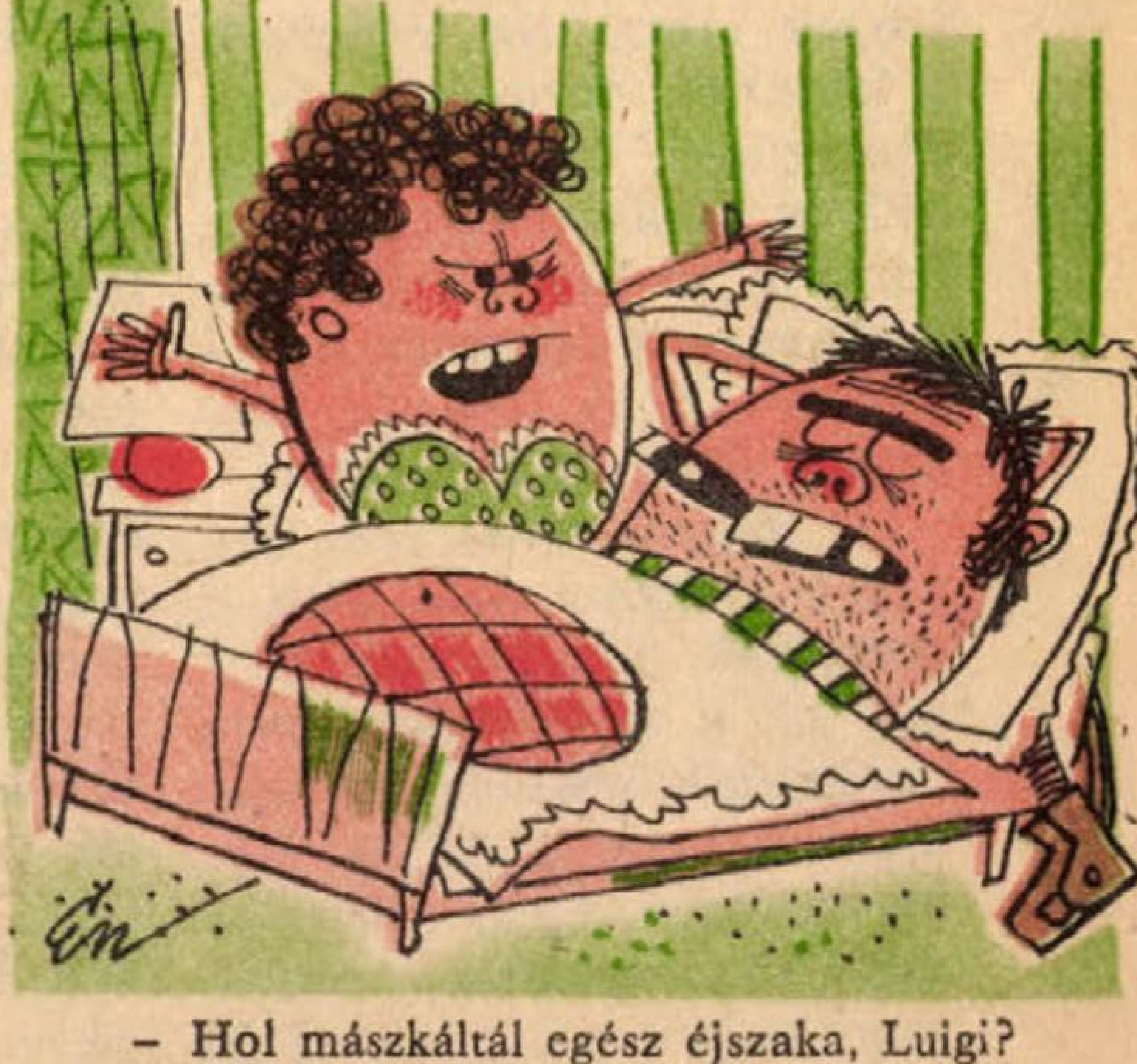

– Hol mászkáltál egész éjszaka, Luigi?
– Csak az ügyvédem jelenlétében nyilatkozom!

Endrődi István rajzai

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HORGÁSZ A PÁCBAN

Két évtizedes horgászmúltam alatt mindig arra tanítottak, hogy sportszerűen és eredményesen horgászni csak könnyű felszereléssel, vékony zsinórral, kis horoggal lehet. A jó tanácsot szívesen megfogadnám, de nagy pácban vagyok: kis horgot (7-es, 8-as, 9-es számút) sehol sem kapok. Nyáron még csak beletörődtem valahogy a sikertelenségbe, gondoltam: főszezon van, szétkapkodták a készletet. De hogy most, holtidényben sem lehet kapni, ezt már nem tudom mivel magyarázni!?

Kedves Ludas, ha jöttödben-jártodban valahol a horgodra akad néhány kis horog: gondolj rám, és juttass belőle nekem is!

Sebők Miklós
Szeged, Jókai u. 6/a.

Diplomáciai csúcsforgalom

Vasvári Anna rajza

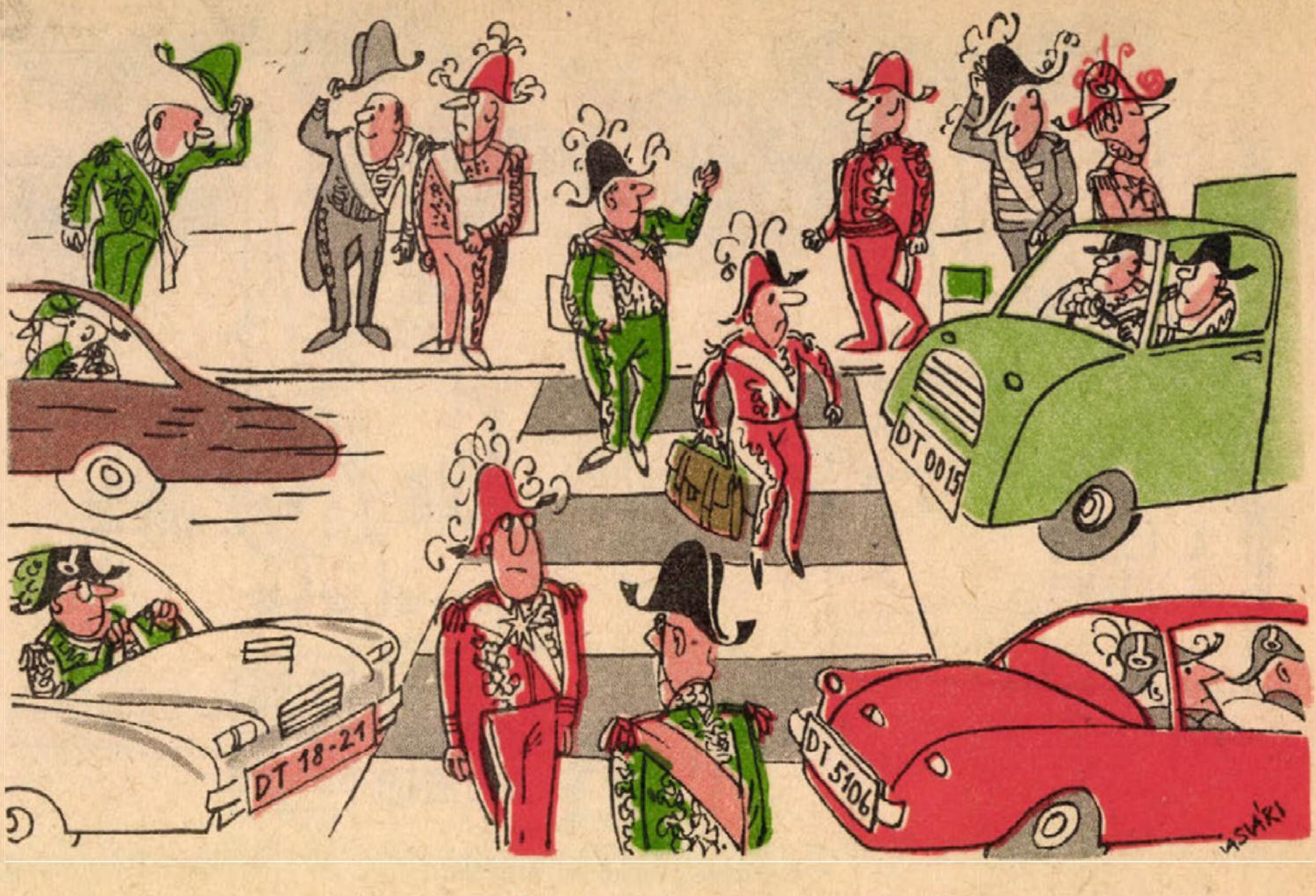

A szemtelenség teteje

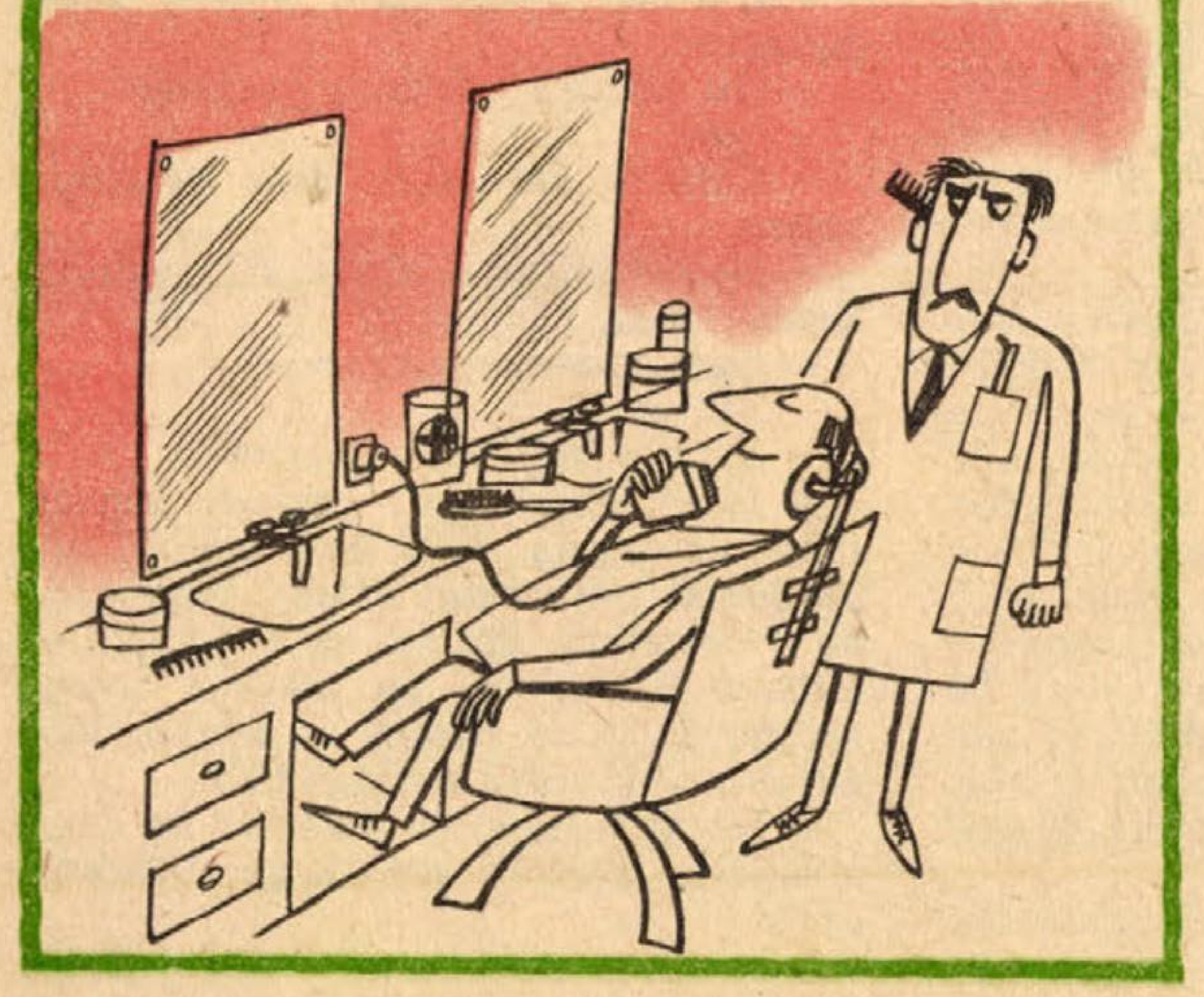

Fejlődik a hivatal

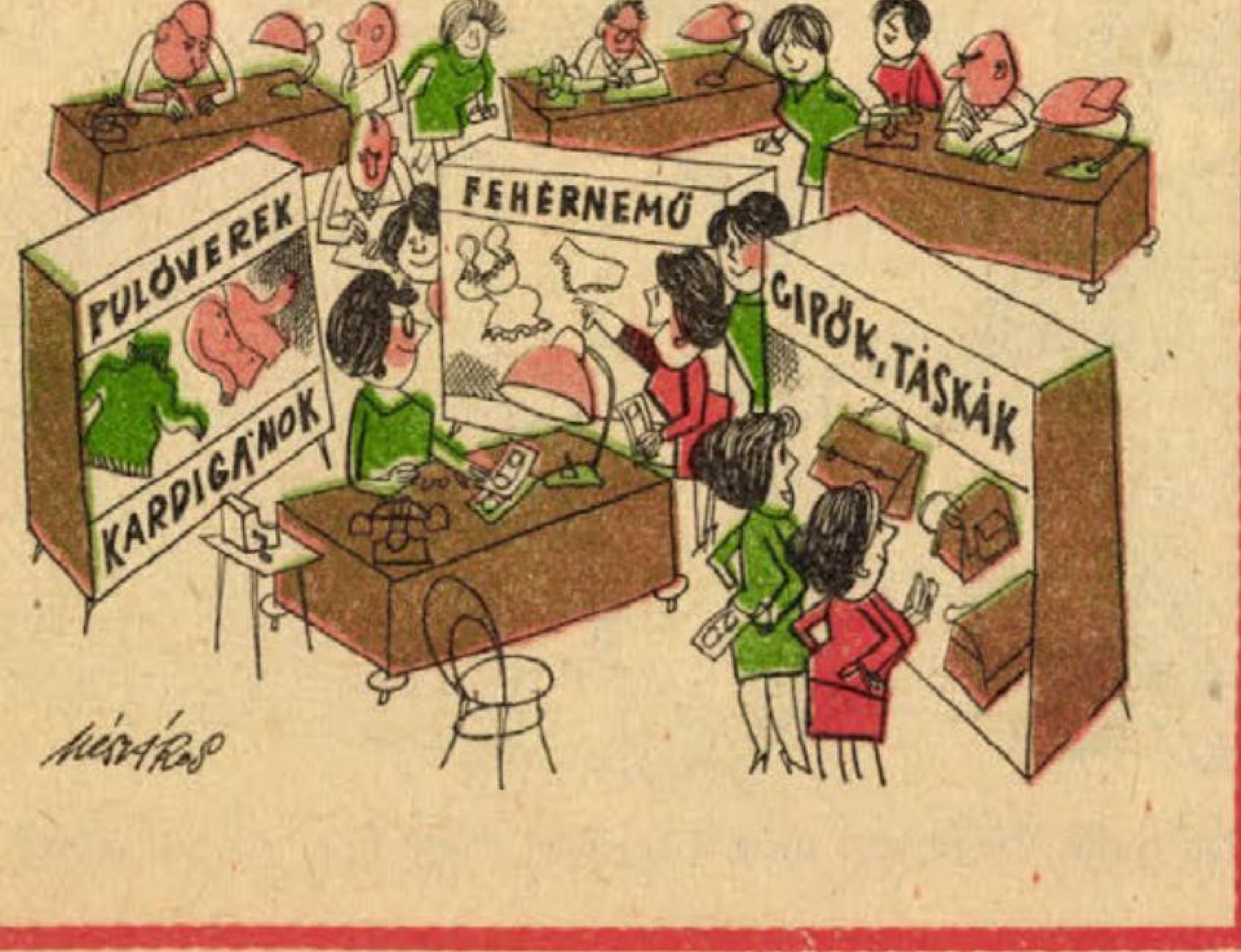

Ketten beszélnek

— Na, most szóljon hozzá! Látott már ilyen neveletlen alakot?

— Kedvem lett volna szájon vágni.

— Láthatta a nyomorult, hogy beszélgetünk, mégis ideül az asztalunkhoz, se szó, se beszéd. Jön, leül, és a képünkbe bámul, anélkül, hogy meginvitáltuk volna. Hallatlan neveletlenség!

— Én azt hittem, hogy magának bizalmas barátja. Azért nem zavartam el azonnal.

— Bizalmas barátom? Éppen hogy futólag ismerem. Még a nevét sem tudom. Ha tudtam volna, hogy magának sem közeli barátja, megmondtam volna neki, hogy ne zavarjon, menjen a fenébe.

— Ebben a városban nem lehet két bizalmas szót váltani. Itt mindenki beleüti az orrát mindenbe.

— Azelőtt az ilyesmi elképzelhetetlen volt. Teljesen kiveszett az emberekből az udvariasság.

— És a tapintat. Szomorú időket élünk.

— Azt hittem, hogy a képére mászom, amikor leült az asztalunkhoz, és az időjárásról kezdett beszélni. Az időjárásról!

— Szerencsére elég hamar észbe kapott, és továbbállt.

— Mert én úgy néztem rá, mint egy ronda féregre.

— Nagyon helyesen tette. Most már mindegy. Fő, hogy elment a nyavalyás. Miről is beszéltünk?

— Csakugyan. Miről is?

— Tessék. Most nem jut az eszembe.

— Nem csoda. Ha az embert megzavarják. Várjon csak... Maga a sógora epeműtétjéről mesélt. Hogy hány követ vettek ki.

— Aha! Arról magának eszébe jutott, hogy vett három mázsa szenet, de a fele kő volt.

— Úgy van! Erre maga azt mondta, hogy az ilyesmit jelenteni kéne a rendőrségen.

— Úgy van! Úgy van! Nyomon vagyunk! Amikor én a rendőrséget említettem, maga szóba hozta, hogy elfogták a kunhegyesi családirtót.

— Igen! Erre maga azt mondta, hogy ma még nem olvasott újságot. De mit mondtam erre én?

— Megvan! Maga erre azt mondta, hogy nem vesztettem semmit, mert az időjárásjelentésen kívül semmi érdekes sincs benne.

— Úgy van! Milyen remekül visszapergettünk mindent!

— Amikor maga azt mondta, hogy az újságban semmi érdekes sincs az időjárásjelentésen kívül, akkor ült le ide ez a neveletlen fráter.

— Igen, most már emlékszem.

— Hát akkor végre folytathatjuk ott, ahol ez a féreg megzavart. Mit szól ehhez az időjáráshoz?

Gazdasági helyzetkép

Pusztai Pál rajza

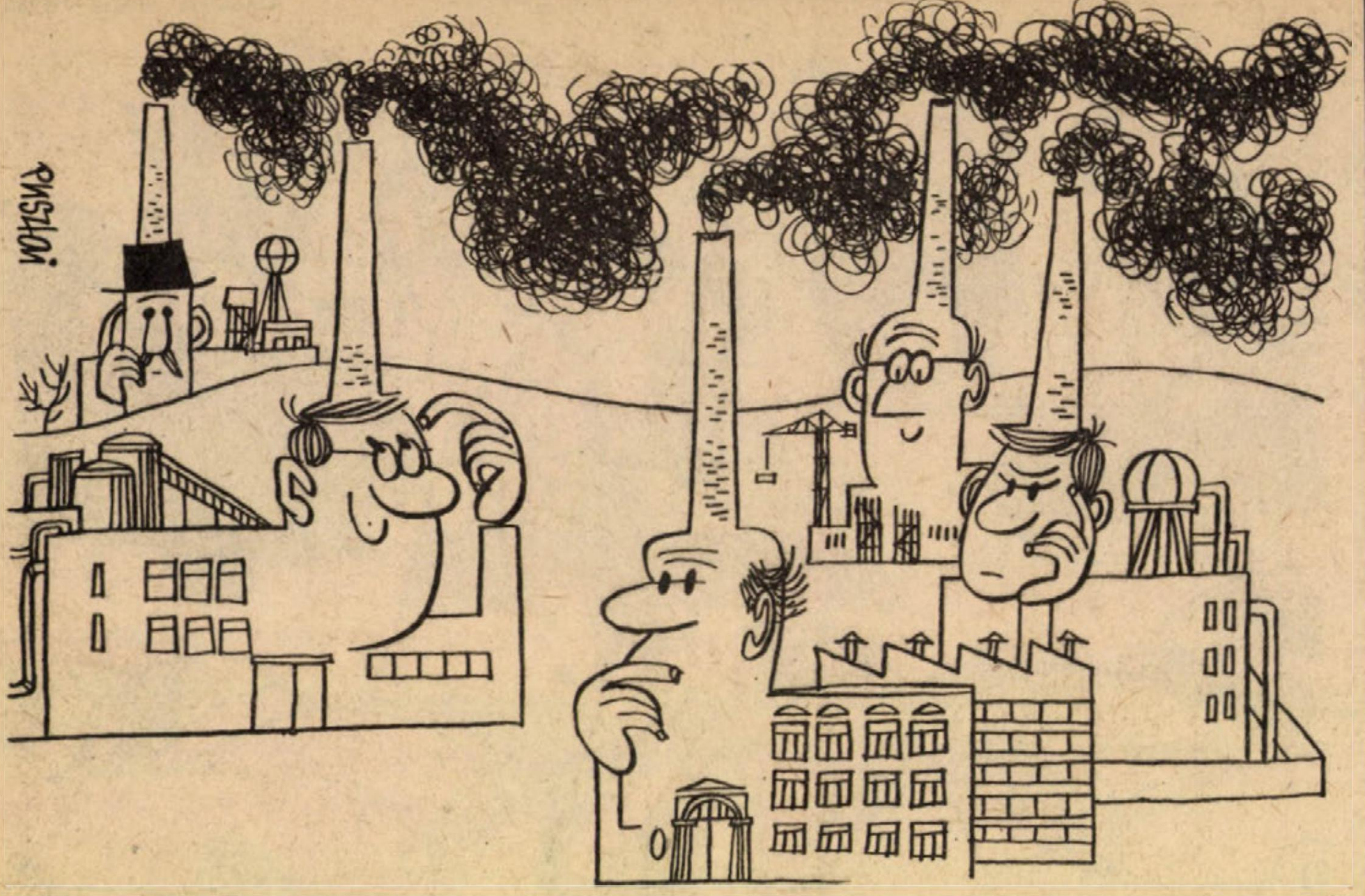

Kezdenek működni a fejek. .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Povács elment egy ügyvédhez, és előadta a peres ügyet.

— Rendben van — mondta az ügyvéd. — Adjon nekem meghatalmazást, a pert biztosan megnyerjük.

— Egész biztosan?

— Esküszöm.

— Na, akkor nem perelek — mondja Povács —, mert amit önnek elmeséltem, az ellenfelem esete.

HOZZÁSZÓLÁS EGY RAJZHOZ

Külföldi üveg

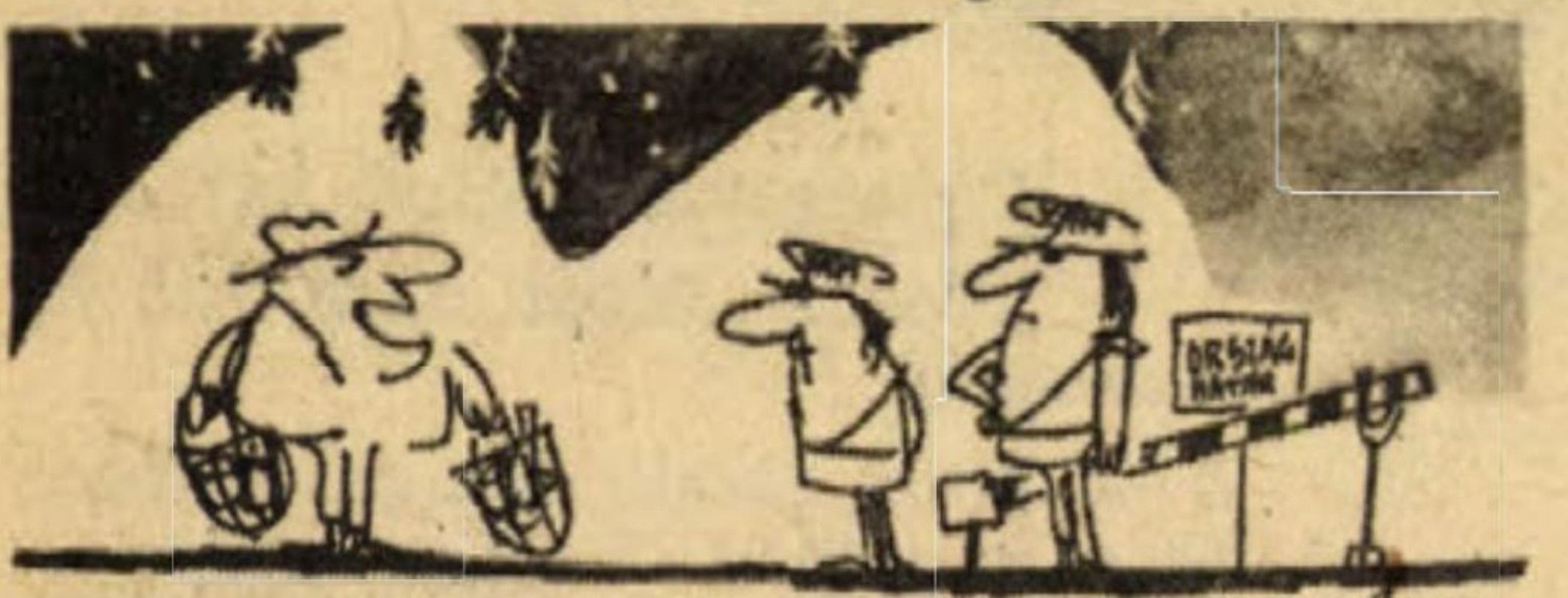

– Viszem Bulgáriába visszacserélni . . .

Ez a rajz, amely a február 16-i számukban jelent meg, az abszurdumig vitt tréfa kívánt lenni, a vissza nem váltható külföldi üvegek ügyében. Holott csupán az utazás bonyolultsága okozza, hogy nevetünk rajta – és nem rohanunk megvalósítani az ötletet. Egy Ausztriában élő hazánkfia már rájött erre: mivel különös hobbyja, hogy szereti a magyar narancslevet, ha idelátogat, mindig visz haza néhány üveggel. Legutóbb aztán összepakolta az otthon talált üres narancsital-üvegeket – hiszen így szokta meg annak idején, amikor még nem volt narancslé – és mind a hatvanat elhozta kocsiján Budapestre. Az üzletben a nevét és a címét kérték.

– Miért kell? – kérdezte ijedten, arra gondolva, hogy valami vámszabályba ütköző cselekményt követett el. De az elárusító szavaitól megnyugodott: csak arról van szó, hogy ha a visszahozott üveg értéke meghaladja a 40,– forintot, a boltnak fel kell írnia a nevet és a címet, hogy – az indokolás szerint – meggátolják a visszaéléseket. Mert, ha még csak 30,– forintnyi értékről van szó, nem baj, ha lopta is valaki az üvegeket, de 40 fölött már ébernek kell lenni.

– Ja – mondta a bécsi, és bediktálta a kért adatot.

– Leopoldgasse? – nézett fel csodálkozva az elárusító. – Ilyet még nem hallottam.

– Írja csak nyugodtan: Bécs, Leopoldgasse.

– Ön Bécsből hozta az üvegeket?

– Igen.

– Külföldi üvegeket nem veszünk vissza.

– De hát rajtuk a címke: Nagykőrösi Konzervgyár. Magyarul!

– Nem tudom visszavenni.

– Miért?

– Ilyen esetem még nem volt.

A bécsi könyörögni kezdett: legyen szíve, ne hagyja, hogy most végig kelljen járnia egy csomó üzletet, vagy pláne visszavinni Bécsbe az üvegeket – minden szabályos, 60 magyar üveg, 120 forint, üssék nyélbe az üzletet. Végül is az elárusító megenyhült:

– No jó, hagyja itt. De írjuk be Leopoldgasse helyett azt, hogy Rákóczi út . . .

(f. i.)

Influenza

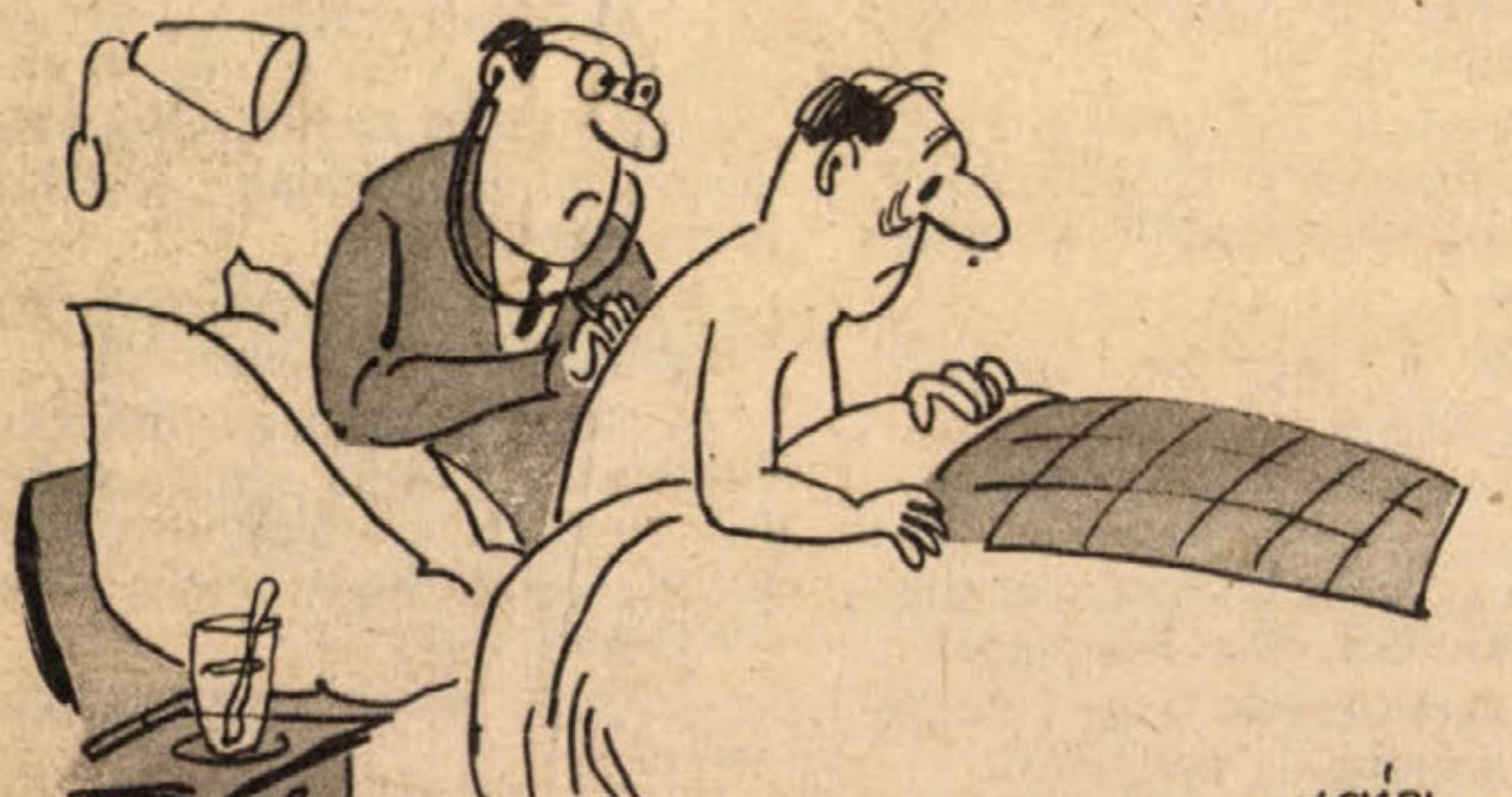

– Mije nem fáj?

Egy angol börtönben

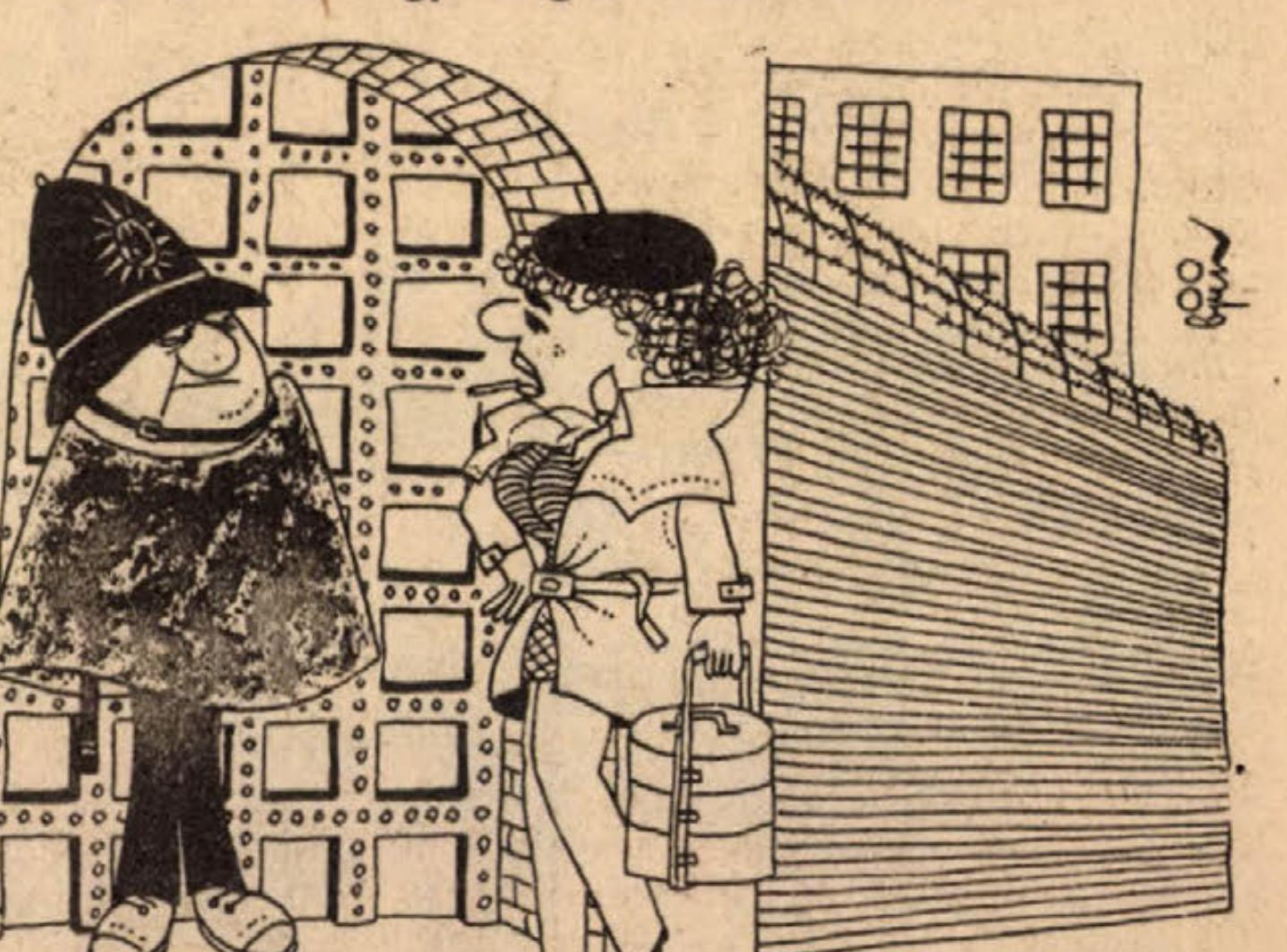

– Nem tudja, bent van még a férjem, vagy már megszökött?

PESTI tudósítónktól...

Vannak ellentétes tudományágak. Ugyanakkor, amikor a tengervizet különféle bonyolult eljárásokkal ivásra alkalmas édesvízzé alakítják át, édesvízből mesterséges tengervizet gyártanak. Például a veszprémi Nehézvegyipari Kutató Intézetben. Ebben a szintetikus tengerben próbálják ki a sóálló hajófestéket. Örömmel kell üdvözölnünk ezt a hírt. Tengervíz tekintetében behozatalra szorulunk, tehát sok valutát takarítunk meg, ha hazai nyersanyagokból tudunk tengert előállítani. Víz és só bőségesen található idehaza, tehát oceanológiai tekintetben is önellátók lehetünk. Csak vigyázzunk, hogy el ne sózzuk laboratóriumi beltengereinket. Ismerve az ízes hazai konyhát, nem árt, ha idejében szólunk.

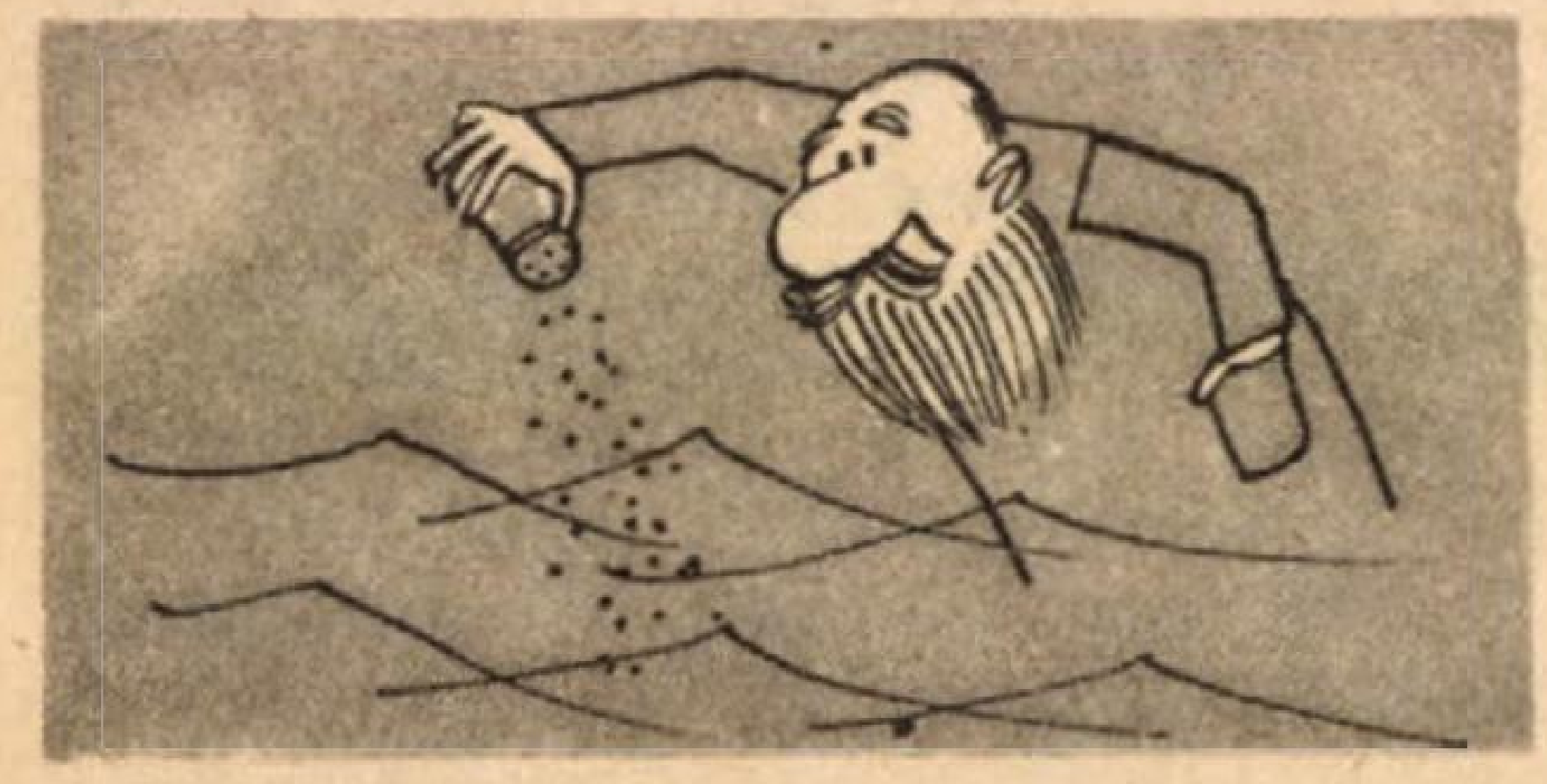

Az alva-tanulás ellen egyre több tudós emel szót. Orvosi szempontból is helytelennek tartják az alvó ember nyugalmát, az álmodás folyamatosságát megzavarni.

Ezt az orvosi álláspontot a gyerekek már régen továbbfejlesztették, amikor felléptek az ébrentanulás ellen is.

f. l.

Az ajtó előtt

Szűr-Szabó József rajza

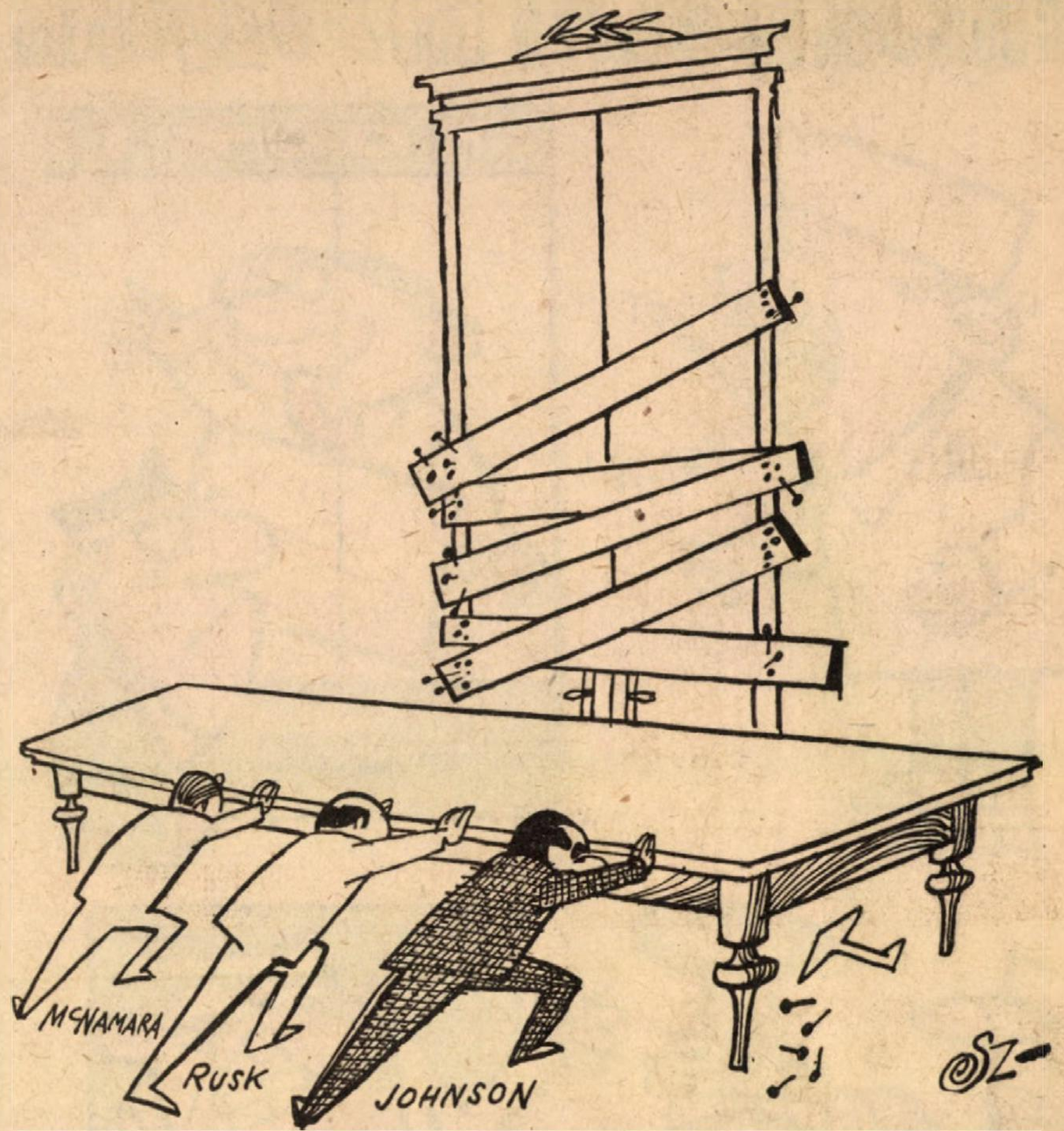

– Ránk fogják, hogy nem akarunk tárgyalni? Hiszen még ezt a tárgyalóasztalt is idetoltuk . . .

Átigazolások

Most, hogy az újságban elolvastam az átigazolásokról szóló tudósításokat és kommentárokat, már feleannyira sem aggódom labdarúgósportunk jövőjéért, mint annak előtte. Az egyesületek igazán minden tőlük telhetőt elkövettek a tavaszi bajnokság színvonalának fokozott biztosítása érdekében. A csapatokat úgy megerősítették, hogy mérkőzéseik zömét, legalábbis a papírforma szerint erőfölénnyel fogják nyerni . . .

Az Uzsgyi Fiúk Club például leigazolta Smonc Züzüt, a „háromlábú" összekötőt, aki messze földön híres arról, hogy dioptriás lasztikkal tömi a centerét.

A Sóder SE ötösfogatát persze érzékenyen érintette a veszteség, de Srkanek Árpád, a szemfüles intéző rögtön lecsapott Bendegúz kettőre, a Banyamákosi Haverság ifjú üstökösére, bízva benne, hogy a szépreményű fiatalember betölti majd ama űrt a csatársorukban, melyet a célcsáp Züzü távozása okozott.

Mint suba alatt megtudtam egy bennfentes ismerősömtől, dr. Hárslevelű Oszkárnak, a Banyamákosi Fércművek igazgatójának se kellett több: a vidéki csapat is ember! Annak is éppúgy joga van a játékoscsábításhoz, mint a pesti nagymenőknek!! Személyesen utazott hát fel a fővárosba, tarsolyában néhány zsíros státusszal és vadonatúj szolgálati lakással.

Szerencsére Csuhadinger, a kapusok réme, nemrég nősült, és így komoly szüksége volt családi tűzhelyre, annál is inkább, mivel eddigi otthonát a testnevelés iránt közömbös bíróság az első feleségének ítélte oda a három gyerek miatt. Nos, doktor Hárslevelű, a Banyamákosi Haverság díszelnöke ilyenformán nem tért haza üres kézzel.

Csuhadingert aránylag simán elengedték a Gyógytorna Körtől, mert már annyiszor volt vele zűr, hogy mindenki unta kissé, azonkívül nem is volt rá többé szükség, tudniillik az Uzsgyi Fiúk Club fürge összekötőjét, Frászkai Pepit sikerült leigazolni. Pepi könnyű szívvel hagyta ott régi egyesületét, hiszen Smonc Züzü beállítása amúgy is a tartalékcsapatba száműzte volna.

Szóval mindenütt megoldódtak a legégetőbb problémák, és én tetőtől talpig derűlátóan tekintek az új idény elé.

Dalmáth Ferenc

KERESKEDELMI KIS-SZÓTÁR

Fülöp György rajzai

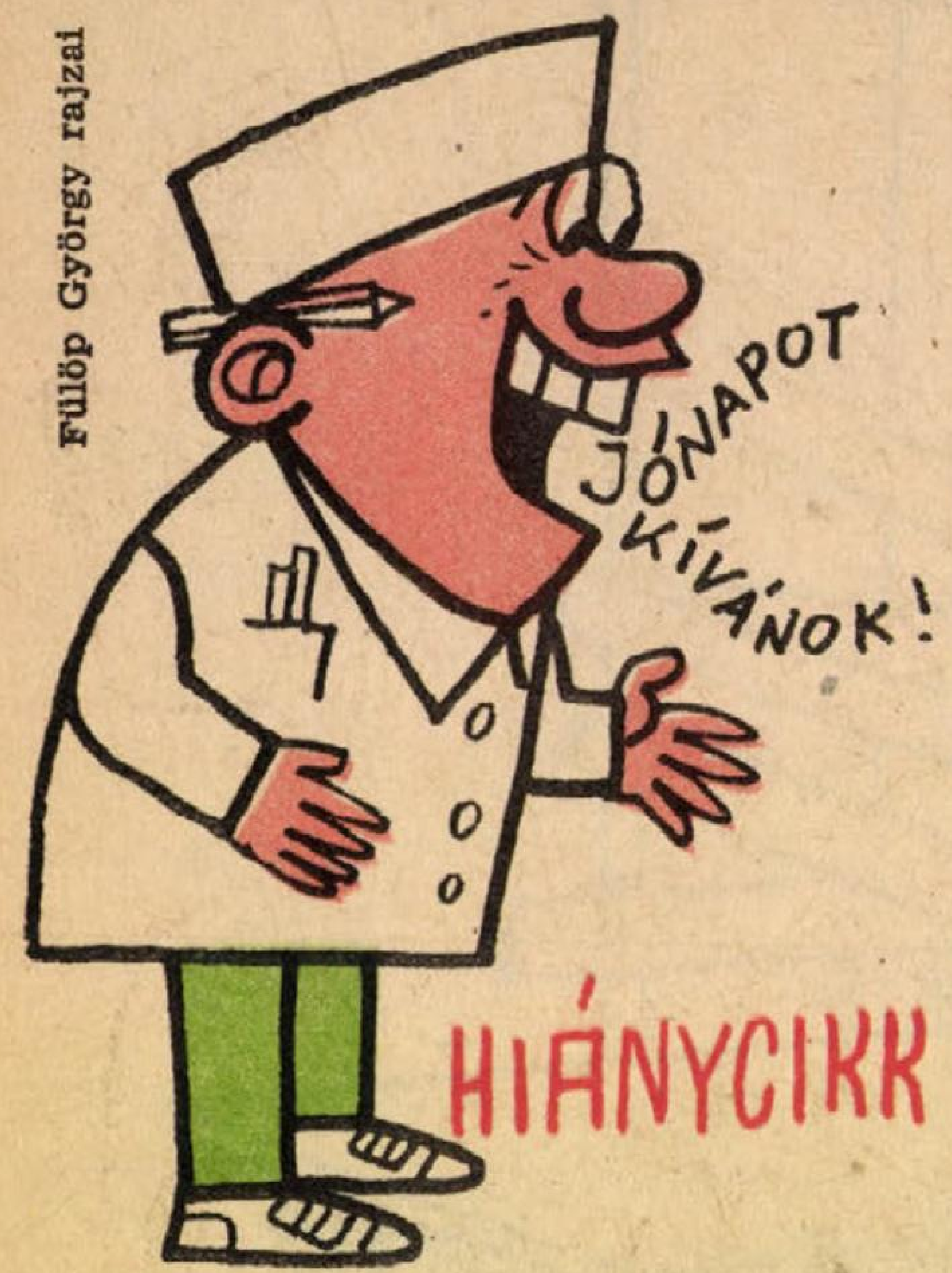

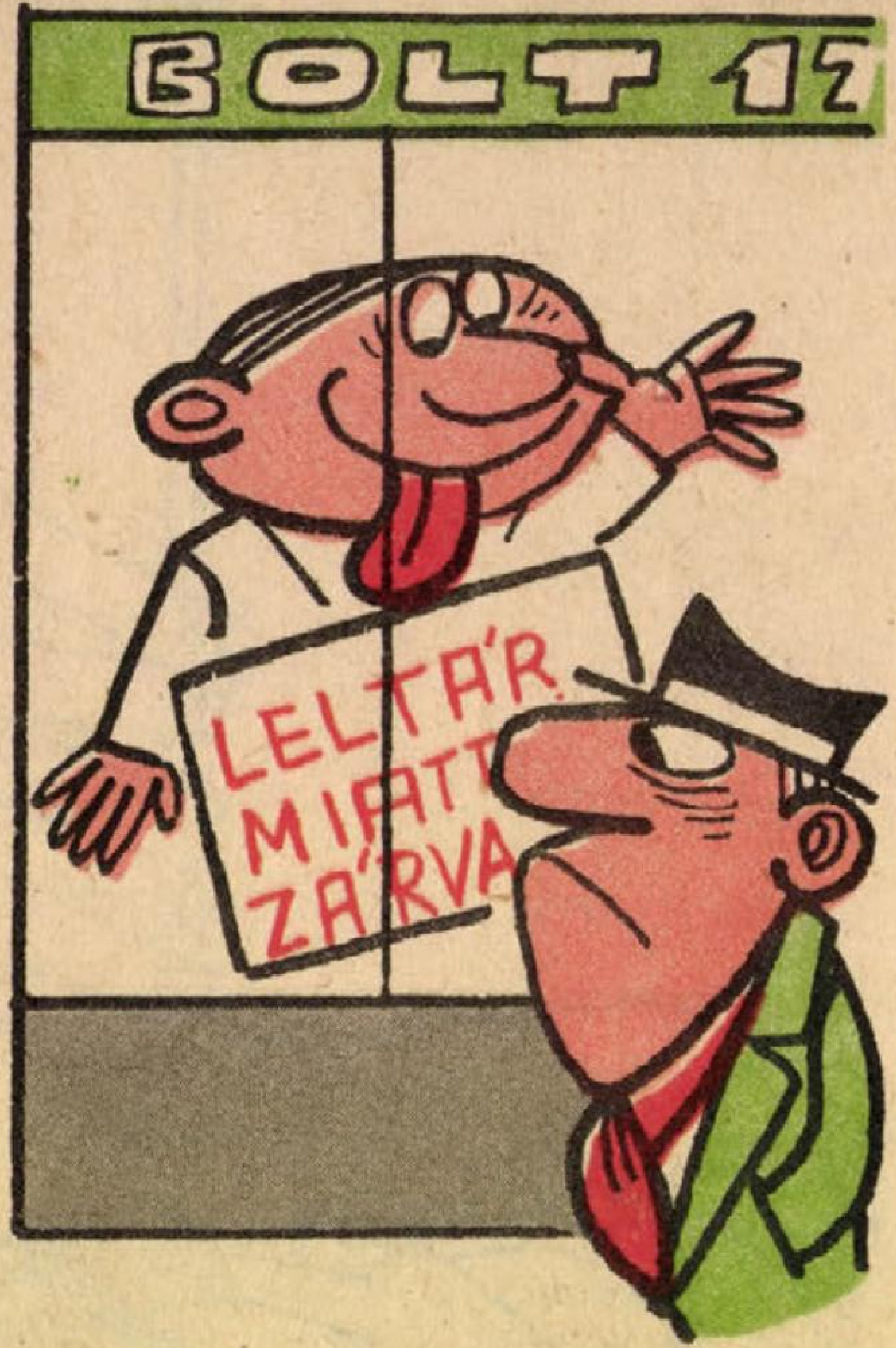

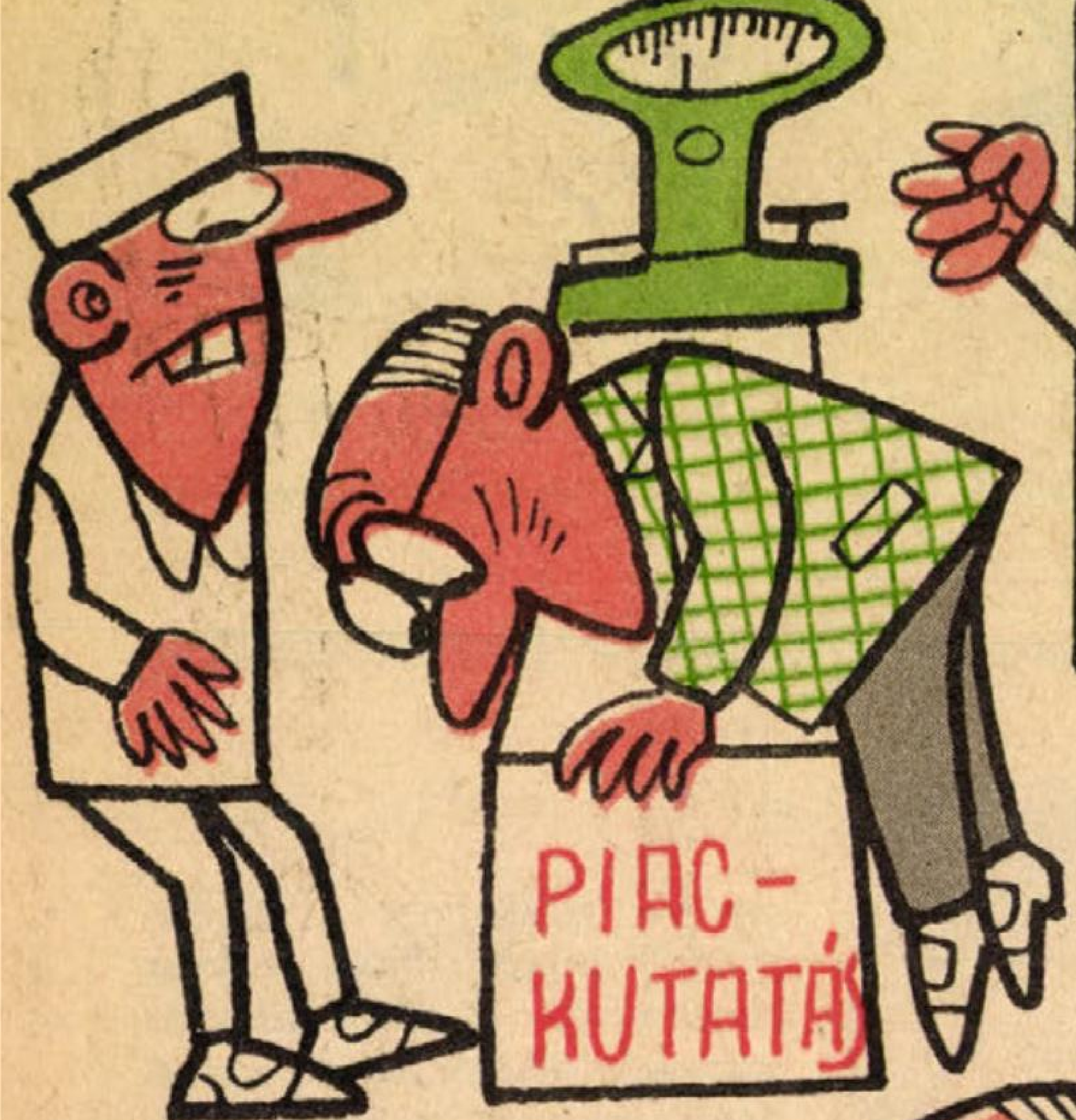

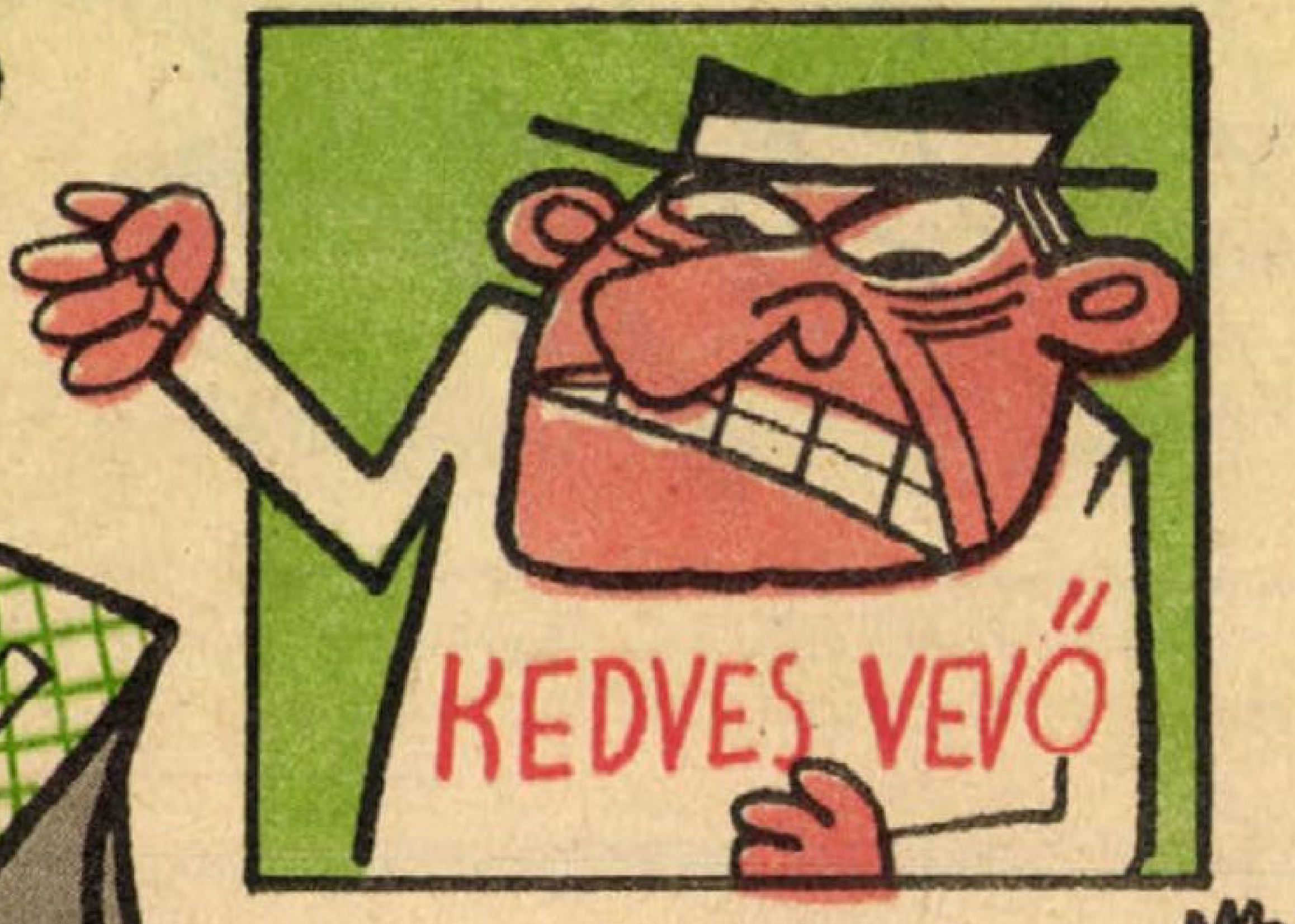

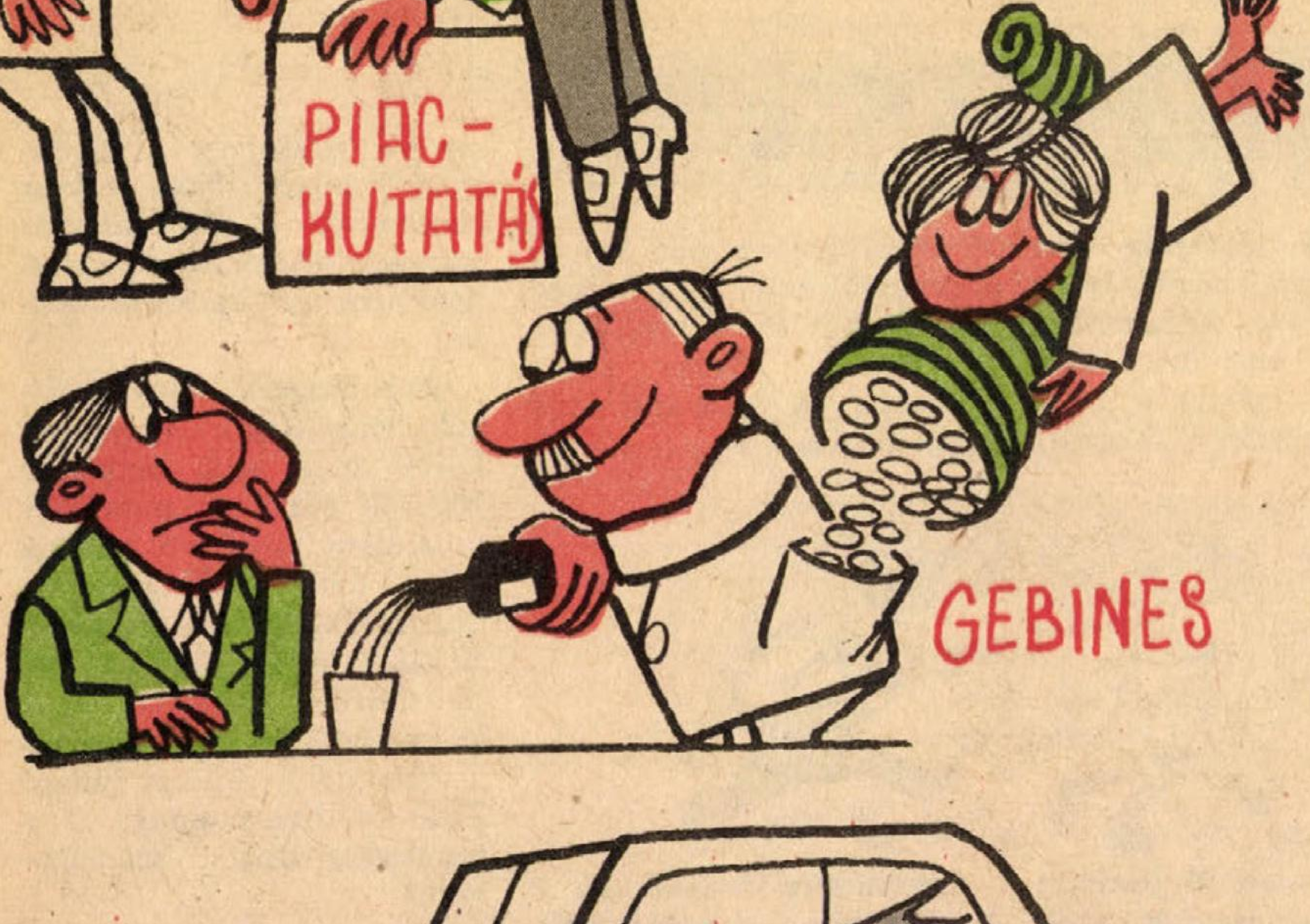

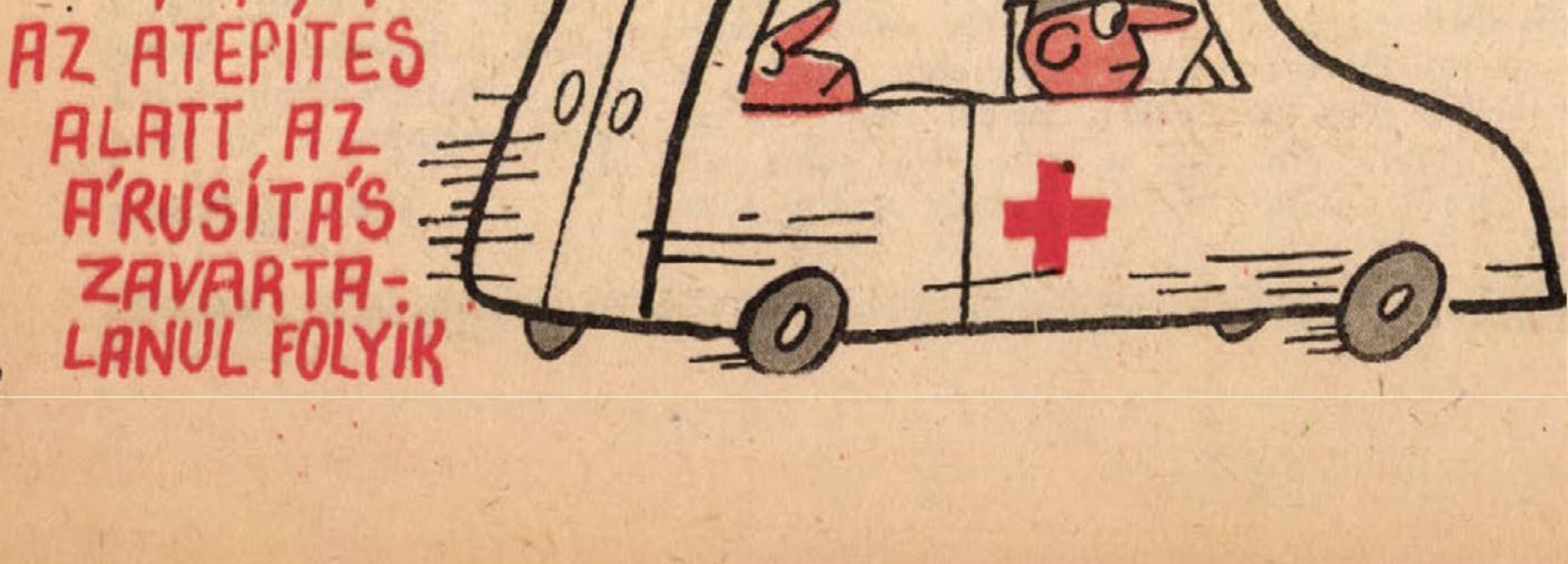
AZ ÁTÉPÍTÉS ALATT AZ ÁRUSÍTÁS ZAVARTALANUL FOLYIK

Irka-firka

Jellemzés:

— Na, milyen Iksz menyasszonya?

— Olyan csúnya, hogy én még este se mernék vele végigsétálni a Körúton, amióta új fénycsövek vannak.

*

Minap hallottam, hogy Londonban olyan kozmetikai szert hoztak forgalomba, amely öt órára nyomtalanul eltünteti a szeplőket.

Vajon mikor fognak már feltalálni egy olyan szert, ami nem csupán széppé, hanem okossá is tudja varázsolni használóját. Akár csak öt órácskára ...

*

— A jó modor nagyon fontos! — figyelmeztetett egyik este Rézmáz Kázmér a Cimbalom-kávéházban.

S hogy mindjárt példát is statuáljon, így érdeklődött a pincértől:

— Kérem szépen, foglalkoznak önök tejeskávéval?

*

Olvasom, hogy valahol egy automata kalauznak is nevezhető kis elektromos berendezést készítettek, amely az utasoknak érme vagy meghatározott pénzösszeg ellenében jegyet ad.

Sok sikert kívánok az új készülékhez, de azt hiszem, ha tökéletesen pótolni akarják vele az embert, akkor meg kell tanítani a masinát veszekedni, sőt arra is, hogy a gondjaira bízott járművet hamarább indítsa el a kelleténél.

*

Baker Street címmel operát komponált egy nyugati zeneszerző, amelynek fő hőse a legendás hírű Sherlock Holmes.

Ámbár személyesen még nem volt szerencsém az új dalműhöz, feltételezem, hogy van benne ujjlenyomatária, bérgyilkos-kvartett, és valamelyik felvonás fináléjában besurranó tolvajok kara.

*

Egy nagy amerikai konfekciós cég zenélő kosztümkabátot ajánl vásárlóinak. A kabátba miniatűr tranzisztoros rádiót varrtak, s a készüléket a kabátgombokkal lehet beállítani.

Irigylésre méltó találmány. Képzelem, milyen kapósak azok a hölgyek, akiken mindent lehet fogni ...

D. F.

Csak szakadt palacsinta süthető a zacskós palacsintaporból

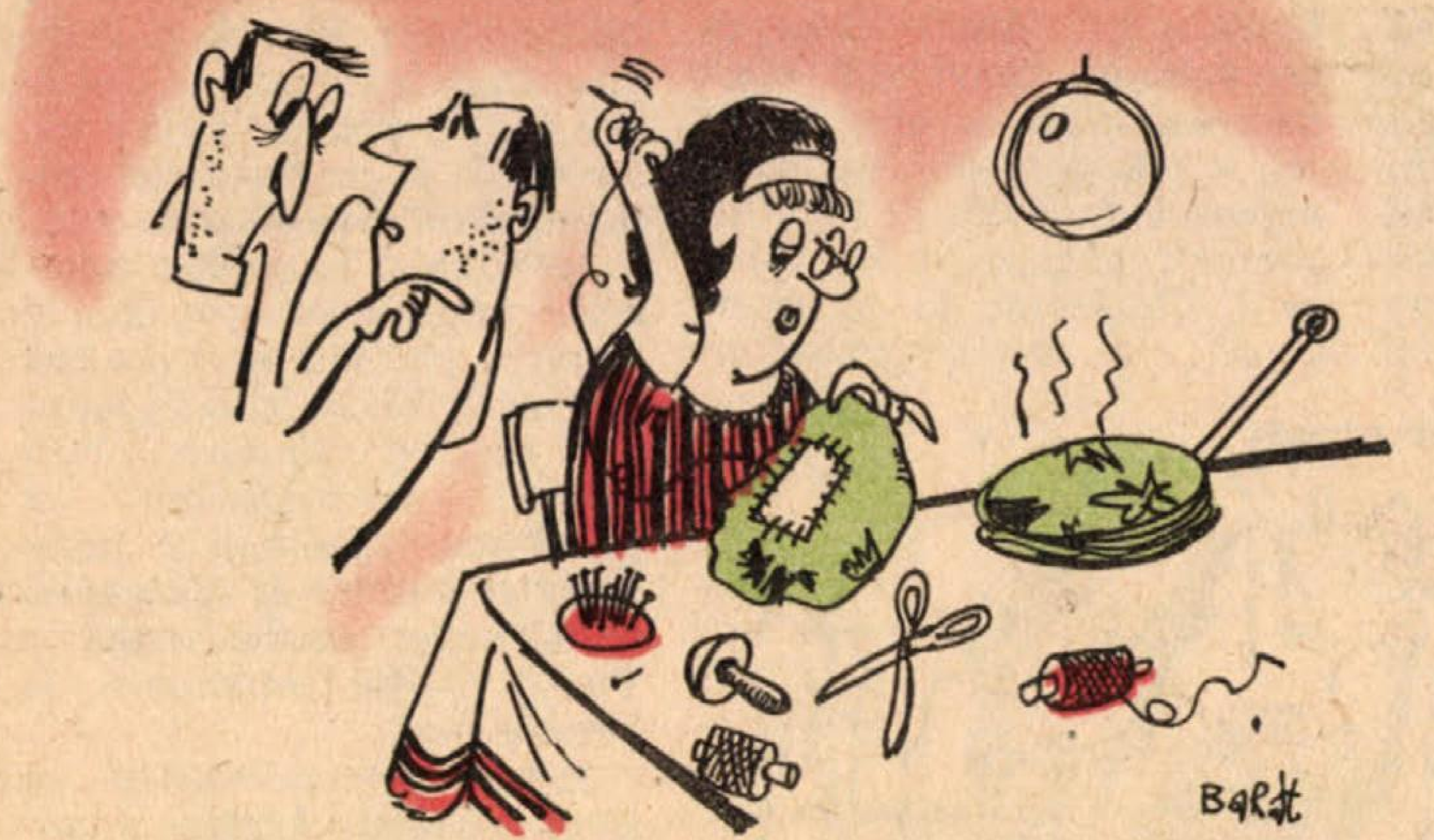

– A feleségem kínosan pedáns! . . .

PAPÍRRUHA a divat

A divat változásai szinte követhetetlenek. A divatkreátorok, a mini-szoknyák, a pizsamaruhák, a monokinik, a fehér harisnyák és egyéb csacskaságok kitalálói – olvasom a lapokban – most új divatőrületet eszeltek ki, és vezettek be nagy sikerrel: a papírruhát. A papírruha csak egyszer viselhető, használat után el lehet dobni, de ára nem több tíz franknál, vagyis ötven-hatvan forintnál.

Különösen hálás viselet lehetne például a papírpénz ruha. Mohazöld délelőtti ruha, élénk Petőfi Sándor díszítéssel, tízforintosokból, délelőttre ajánlatos. Igen jó, strapabíró anyagból készülhetnének a kobaltkék, úgynevezett húszforintos ruhák. Délutánra meleg dohánybarna ruhát ajánlhatnánk ötvenes hölgyek részére, és estére természetesen a püspöklila színű százas ruha lenne a divat, à la Kossuth Lajos. Konvertábilis valutából készítendő ruha nem ajánlatos, egyrészt magas önköltsége miatt, másrészt, mert a határon nem mindig hiszik el a vámőrök egy elrejtett és felfedezett dollárköteg láttán, hogy az csak ruhaanyag.

Nagyobb lehetőségeket látok nálunk az újságból készített ruháknak. Két-három napilapból már formás kiskosztüm készíthető. A sznobok természetesen külföldi lapokból készíttetnek maguknak ruhát. Elöl, kebel díszítésül, a Melbourne-i Híradó új számából, hátul a Popolo d'Italia régebbi évfolyamából, tetszés szerint. Novellákban majd olvashatjuk, hogy „. . . Märy, a hirtelen támadt pajkos szél hatására, borzongva húzta össze magán Jean Paul Sartre egyik rövidebb eszmefuttatását . . ."

És mi lesz majd az éjszakai mulatókban fellépő revü-táncosnők öltözéke? Nyilván az a darabka vékony papír, amit a Közértekben a kenyerekhez adnak . . .

Tardos Péter

Lovastúrákat indít az IBUSZ

Balázs-Piri Balázs rajza

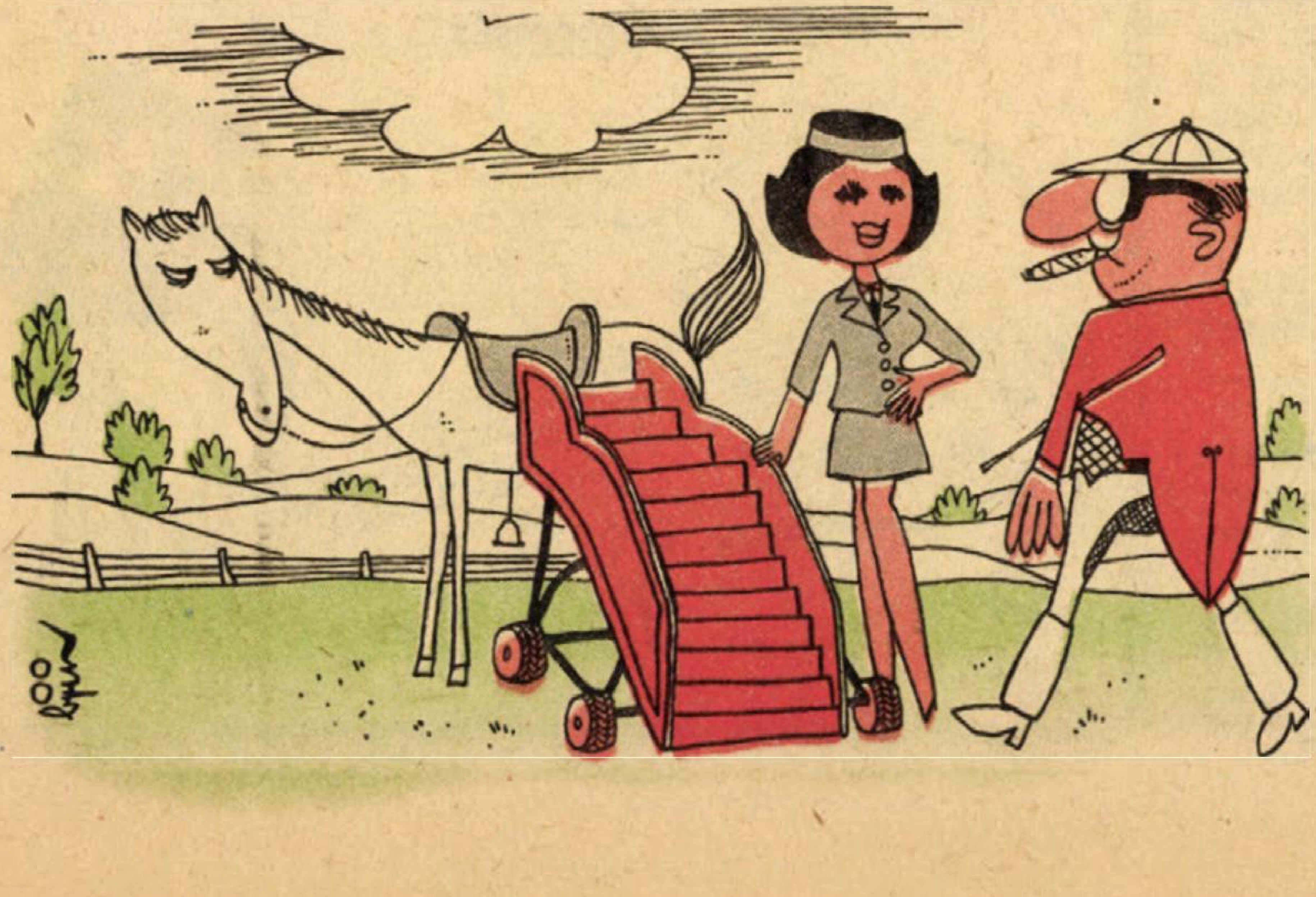

TANMESE

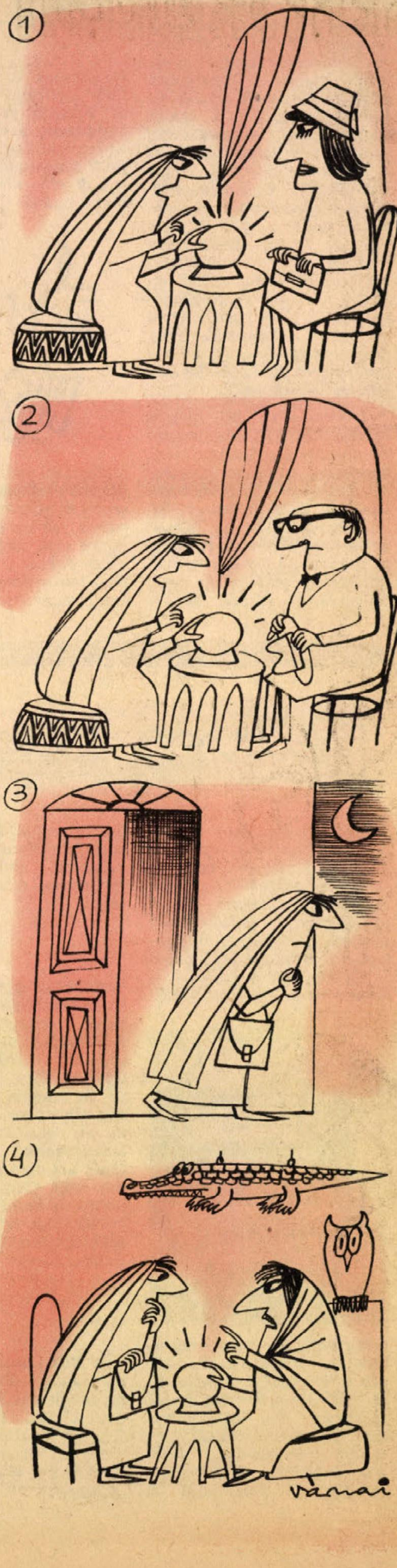

Miért nem költözik a gyár?

A felettes hatóságok rendelkezése szerint még 1958-ban vidékre kellett volna telepíteni a Timsó- és Robbanómotorgyárat. Már ki is jelölték az újonnan felépülő nagyüzem helyét Pácsgorgolán. Miután a falu fő utcája remekül hajózható, a nyersanyagellátás problémáját vízi úton is meg lehet oldani, és a közelben fellelhető Nagytimsóhegy – egyébként népszerű kirándulóhely – biztosítani tudná a gyár fő alapanyagát. S ami szintén nem lebecsülendő: 1200 pácsgorgolai nőnek adott volna kenyeret a Timsó- és Robbanómotorgyár. A helybeli lányok, asszonyok kis hányada eddig alsóbalázsfalvára járt, ahol a szövetkezet cirokból készített esőálló viharkabátot.

A község vezetői lázasan készülődtek a városból érkező munkások fogadására. Sóval, kenyérrel és finom paprikás birkagulyással várták az üzem vezetőit. Elkészültek az üdvözlőbeszédek és az ízléses, műanyagból készült felfújható diadalkapu. De a gyár nem költözött le vidékre. Az üzem dolgozói – Stirpák Sándor igazgatótól kezdve Dudar Mihály éjjeliőrig – ragaszkodtak az életadó pesti humuszos aszfalthoz. 1958-ban arra hivatkoztak, hogy a gyár külföldi megrendelői nem találnának el a távoli Pácsgorgolára. Ízléses útjelző táblák elkészítése pedig akadályokba ütközött. A pácsgorgolai asszonyok sürgető levelére udvarias választ küldtek, hivatkozva arra, hogy a gyári bölcsőde bakelit csörgői egyelőre nehezen viselnék el a környezetváltozást. 1959-ben elveszítették a gyár kapukulcsát, és így mégsem hagyhatták ebek harmincadjára az üres épületet. A pácsgorgolai asszonyok népviseletbe öltözött küldöttségének megmutatták a fővárosi Állatkertet, és megszervezték a visszautazásukat.

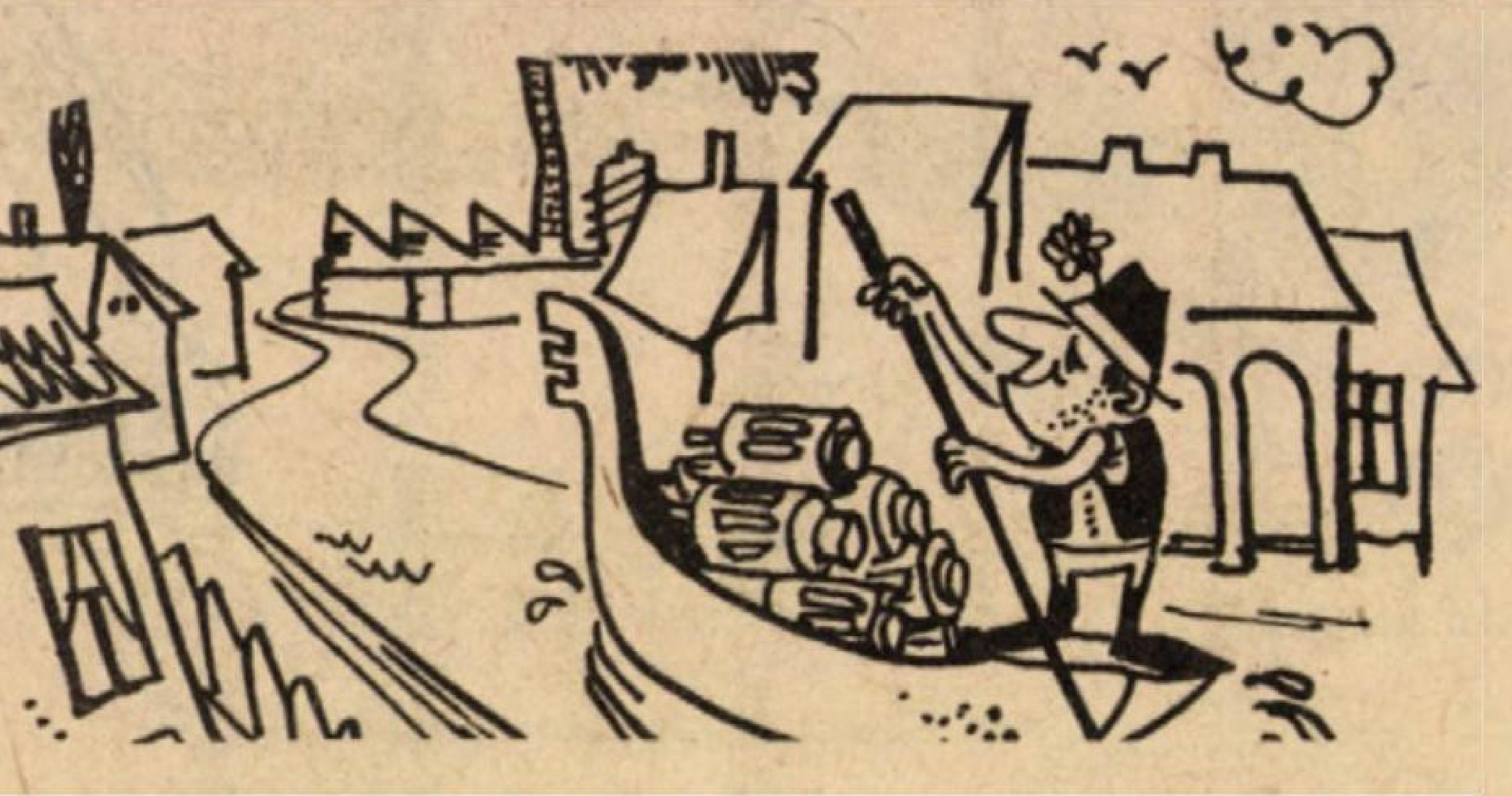

Stirpák igazgató búcsúzóul tejkaramellát osztott szét közöttük, és megesküdött, a gyár leköltözik, csak megvárják a Norvégiában tárgyaló miniszterhelyettest, mert egy-két dolgot még meg kell beszélni vele. 1960-ban Perczegős Norbert művezető gyermeke szamárköhögést kapott, és nem akarták vidékre lehurcolni a betegséget. A pácsgorgolai asszonyok csak egy dombornyomású karácsonyi üdvözlőlapot kaptak a szakszervezeti bizottság dedikálásával. 1961-ben az indiai választásokkal kapcsolatos nehézségekre hivatkoztak.

1962-ben a bonyolult nemzetközi helyzetre, 1963-ban az aszályos esztendőre, 1964-ben az emelkedő turistaforgalomra. 1965-ben Glamirez perui küldött felszólalására az ENSZ-ben. 1966-ban a pácsgorgolai lányok és asszonyok küldöttséget menesztettek a Timsó- és Robbanómotorgyár vezetőjéhez.

Stirpák gyümölcslével és túrós táskával kínálta a nőket, majd ünnepélyesen kijelentette:

– Őszinte leszek. Már úgy volt, hogy újabb kifogás hiányában le kell költöznünk, de szerencsére az utolsó pillanatban megoldódott a dolog. Részleteket nem közölhetek. Érjék be annyival, hogy maradunk Pesten.

Galambos Szilveszter

Kedves Ludas!

Egy rajzsorozatot láttam a Ludasban. Azt adja az olvasók tudtára, hogy a lakótárs-bosszantó, az automatikus műfogsor, és a mesterséges huzatcsináló mellett feltalálták hazámban az *aktaszeletelő gépet* is. Sajdik mester kitűnő rajzában be is mutatta a működő masinát.

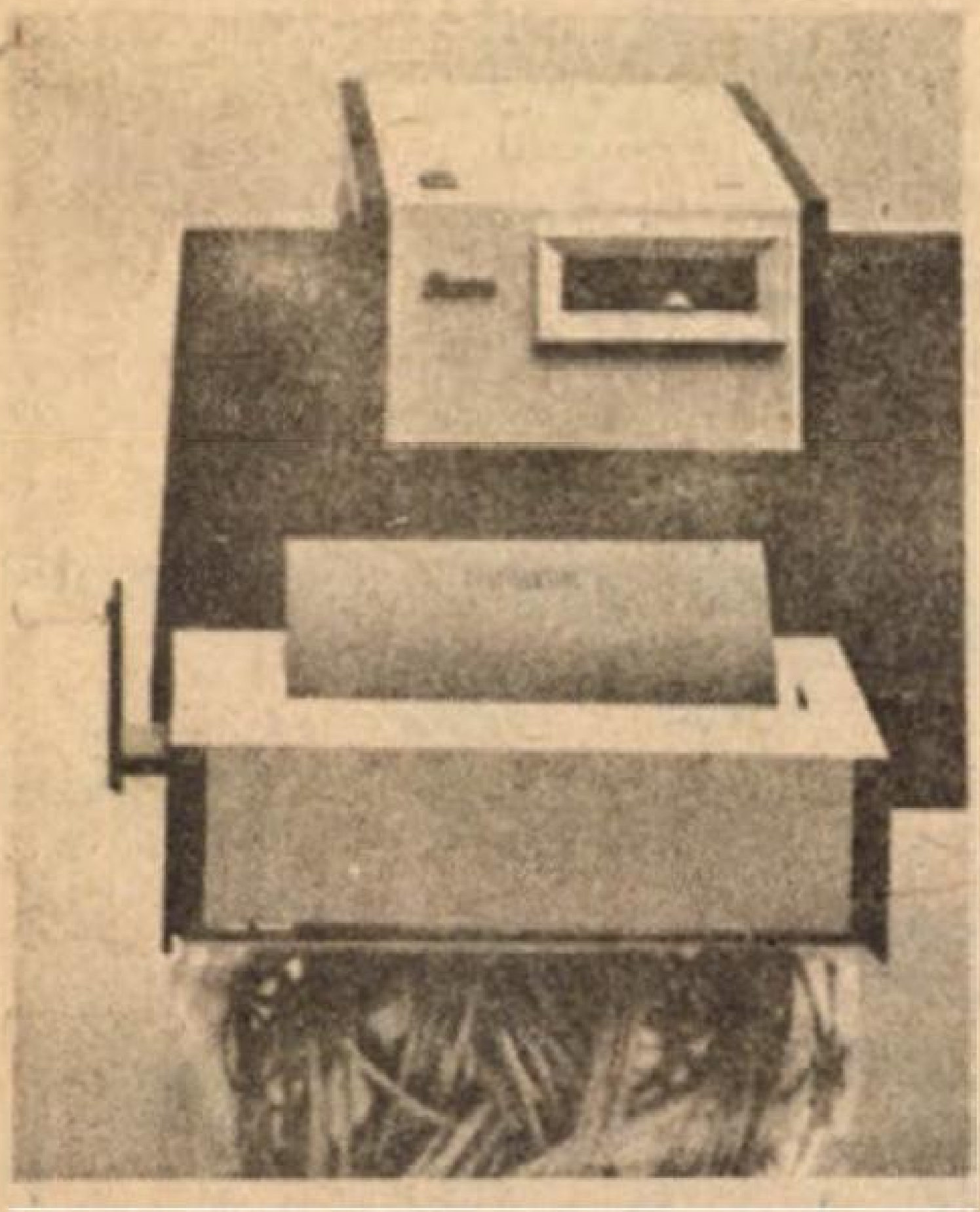

Ugyanez az ötlet Angliában is megszületett, sőt pénzt is hoz a konyhára! Mellékelem a Ryman irodaszergyártó cég katalógusából a *document destroyer* (iratmegsemmisitő) nevű gép fényképét. Ára borsos: 13 font 10 shillingtől 98 fontig terjed, attól függően, hogy kurblival vagy villanymotorral működik-e, és mennyire díszes a kivitele (!).

S. A.
London

A Tükör egyik képe alatt az alábbi szöveg volt olvasható: „Árnyékkirály násza. A vőlegény mellett a házassági tanú: gróf Ciano külügyminiszter, Mussolini veje és későbbi áldozata, aki egy év múlva *közegei útján maga veszi át a vőlegény hatalmának gyakorlását.*" Csak azt nem értem, mi öröme volt Ciano grófnak *a vőlegény hatalmának* a gyakorlásában, ha azt mégsem személyesen végezte, hanem *csak a közegei útján?!*

G. L.
Budapest

A Nők Lapja február 11-i számának „Forgószínpad"-án megjelent Zsigmond lengyel király, akinek a varsói Vár téren álló szobrát sok magyar turista ismeri. A szerző azt írja róla, hogy *„magyarok és lengyelek közös, nagy királya".* III. Vasa Zsigmond néhány évig uralkodott Svédországban is, de Magyarországon soha. A mi Zsigmond királyunk viselte a cseh királyi, német-római császári, sőt még az olasz koronát is, de a lengyelt nem. Különben pedig *két évszázad választotta el egymástól* azt a két Zsigmond királyt, akiket a cikkíró oly nagyvonalúan azonosított.

Szegedi Imréné
Budapest

Az V. kerületi Fejér György u. 8. számú ház kapujában készült ez a fénykép, a főbejárat melletti kis ajtót ábrázolja. Jó lenne, ha ezt az enyhén csiklandós, félre is érthető feliratot mielőbb megváltoztatnák, annál is inkább, mivel egy

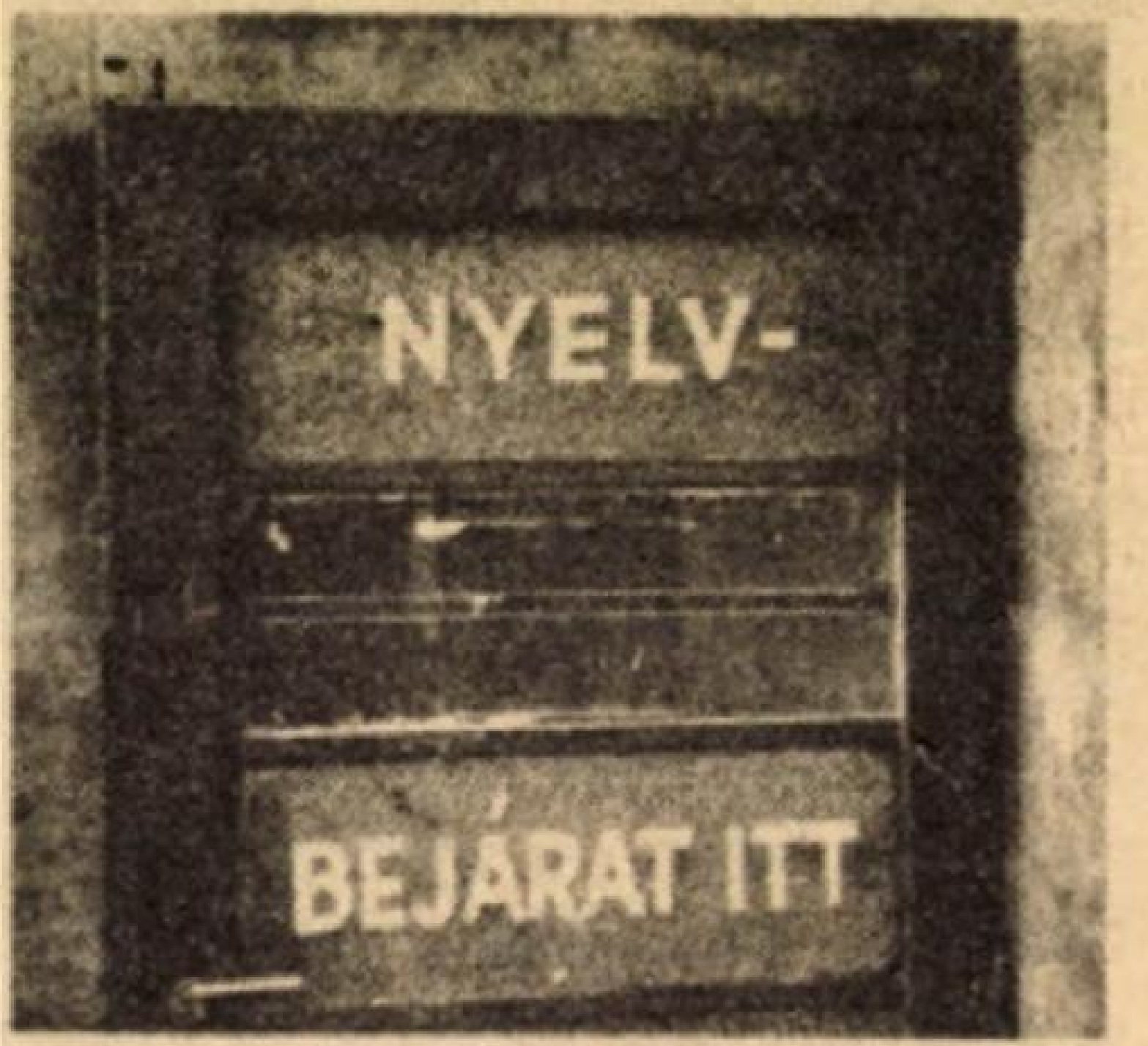

előkelő rangú nyelvoktató intézetünk portájáról van szó!

Dr. Orosz László
Budapest

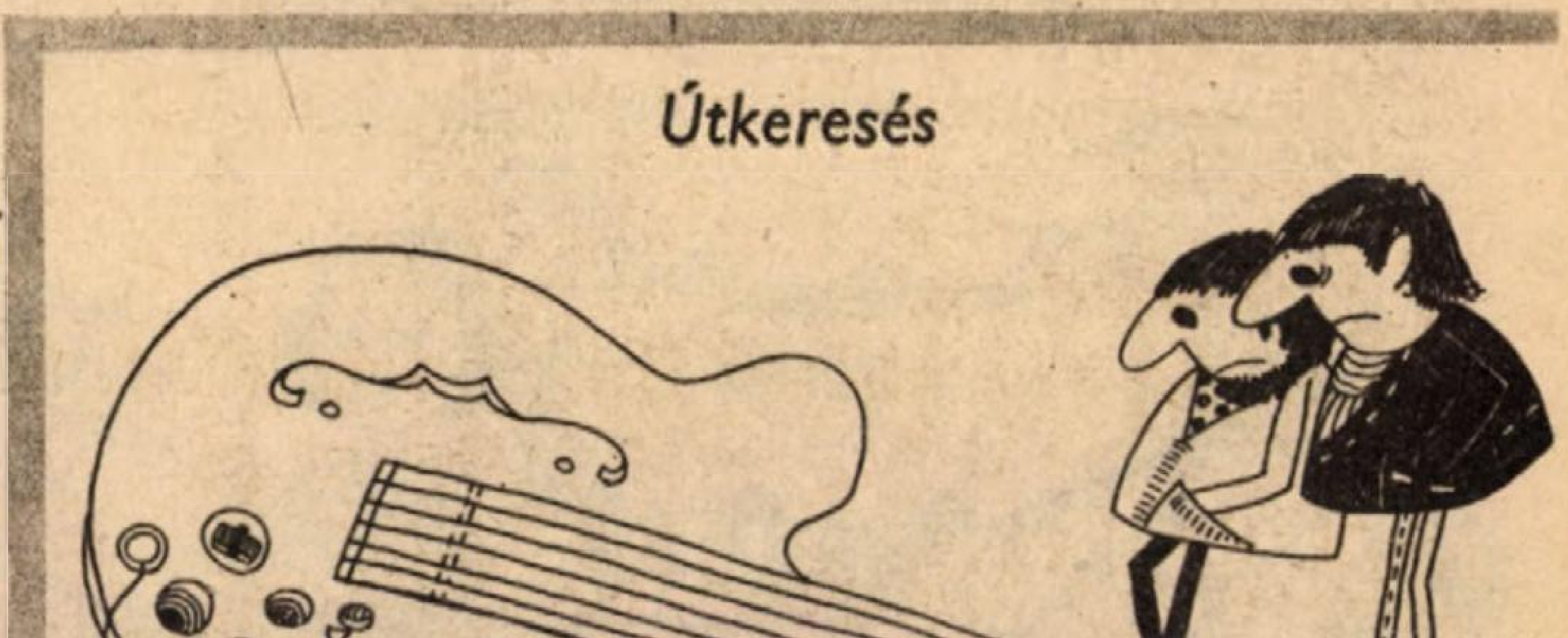

Útkeresés

REPÜLŐGÉP ÉS EGÉR ÖSSZEÜTKÖZÉSE

A huszadik század a korlátlan lehetőségek kora, eziránt nem is lehet kétség. Az amerikai Langleyben például – Az AP-hírügynökség jelentése szerint – egy repülőgép összeütközött egy egérrel. Ilyesmit azelőtt el sem tudtak képzelni. Ma sem nagyon.

A dolog úgy történt, hogy a repülőgép előtt egy sas jelent meg. Úgy látszott, hogy a sas összeütközik a repülőgéppel, de az ügyes légi ragadozó az utolsó pillanatban ki tudta kerülni a gépet, viszont kiejtette a szájából szerény zsákmányát, egy egeret. Így történt a világtörténelemben eddig példátlan összeütközés. A repülőgép sértetlen maradt, az egér egészségi állapotáról még nem nyilatkozott az amerikai Állatvédő Egyesület.

HOGYAN KELL TÖBB NYELVEN SÉRTEGETNI?

Manapság az idegenforgalom olyan arányokat ölt, hogy a világutazókat át kell segíteni a különféle nyelvi nehézségeken, Londonból jelenti a Reuter-hírügynökség, hogy Mr. Peter Wolfe most jelentette meg „Insult Dictionary" (Sértés-szótár) című könyvét, amely öt nyelven ad tanácsot, hogy mit kell mondani goromba hordároknak, pincéreknek, taxisofőröknek stb. Ne legyünk meglepve, ha egy forgalmas nyári napon a Balaton mellett valamelyik előkelő „Lord Ez és Ez" a szótár fölé hajol, majd így kiált a pincér után: *„Hol a francba késik a levessel?"* És még örülhetünk.

Női dolgok

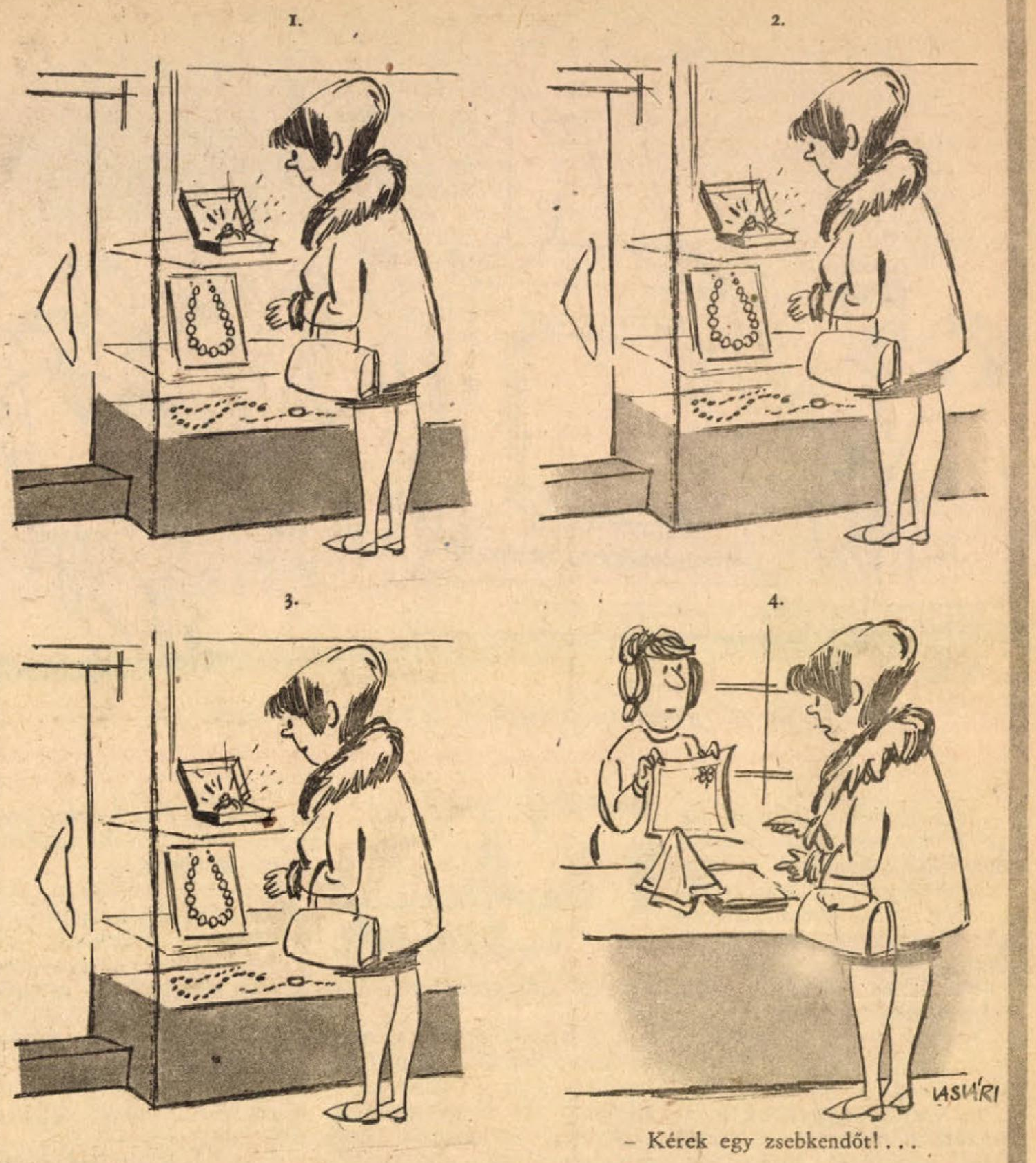

– Kérek egy zsebkendőt! . . .

Vasvári Anna rajza

FÜSTÖS BUDAPESTÉRT

Sokáig bántó hiányossága volt szép fővárosunknak, a Duna gyöngyének, hogy sok mindenben elmaradt a nagy világvárosoktól, elsősorban füst tekintetében. Fővárosunk levegője sokáig a világszínvonal mögött kullogott, s ezt többféle okra lehetett visszavezetni. Iparosodásunk fejlődésének üteme nem volt mindenben kielégítő, s a város gyárkéményesítésének lassú irama megmutatkozott a levegő összetételében is. Gépkocsiparkunk szerény méretei is szerepet játszottak abban, hogy alacsony volt az egy főre eső kipufogók száma. Nem egy londoni, moszkvai, New York-i vendég egy kicsit vidékiesen ózondúsnak találta a különben híres magyar főváros levegőjét. Nem értették, hogy a huszadik században, a gyáripar, a gépkocsiközlekedés és a dohányzás korában hogyan nélkülözheti egy nagyváros levegője a civilizáció legbiztosabb jelét, a füstöt. Nem vették figyelembe a másfél évszázados török hódoltságot, majd a Habsburg-elnyomást.

Újabban azonban sikerült behoznunk a történelmi lemaradást, s Budapest levegője kezd olyan lenni, hogy az ínyencek már késsel vágják és kenyérre kenik. A kémények versenyben ontják a prométheuszi láng legfontosabb melléktermékét, a füstöt, példázva az állatvilágból kinőtt ember legszebb győzelmét, a tűz meghódítását. Fellendült a köhögés elleni cukorkák és a gégeorvosok forgalma, s ma már fényes nappal is hozzájuthatunk a meghitt esti hangulathoz, a félhomályhoz, sőt, a sötétséghez is.

A fejlődés tehát nemcsak észlelhető, de szagolható is. Mindazonáltal nem szabad, hogy a siker a tüdőnkbe szálljon. Éppen erről van szó! Még mindig vannak lemaradások, az eredmények még nem kielégítők. Néha határozottan át lehet látni az utca másik oldalára, s ez joggal kedvetleníti el a világszínvonalasan gondolkodókat. Hosszas vizsgálatok után kiderült, hogy a fegyelmezetlen lakosság az oka a hiányosságoknak. Az emberek ugyanis lélegzés címén beszívják a füstöt, és megszűrve fújják ki.

Ezt a rablógazdálkodást nem lehet gyárkéménnyel és kipufogóval bírni. Ezen segíteni kell. Ha a lakosságban nem lehet felkelteni a közösségi lelkiismeretet, akkor nincs más hátra, mint ezt a telhetetlen kétmilliós tömeget ki kell telepíteni a fővárosból, s akkor szabadon áradhat a füst, elborítva a látóhatárt, s megvalósul lánglelkű költőnk diadalmas látomása: *„Mi füstölög ott a síkon távolba'?"*

Feleki László

Takarékosság

Várnai György rajza

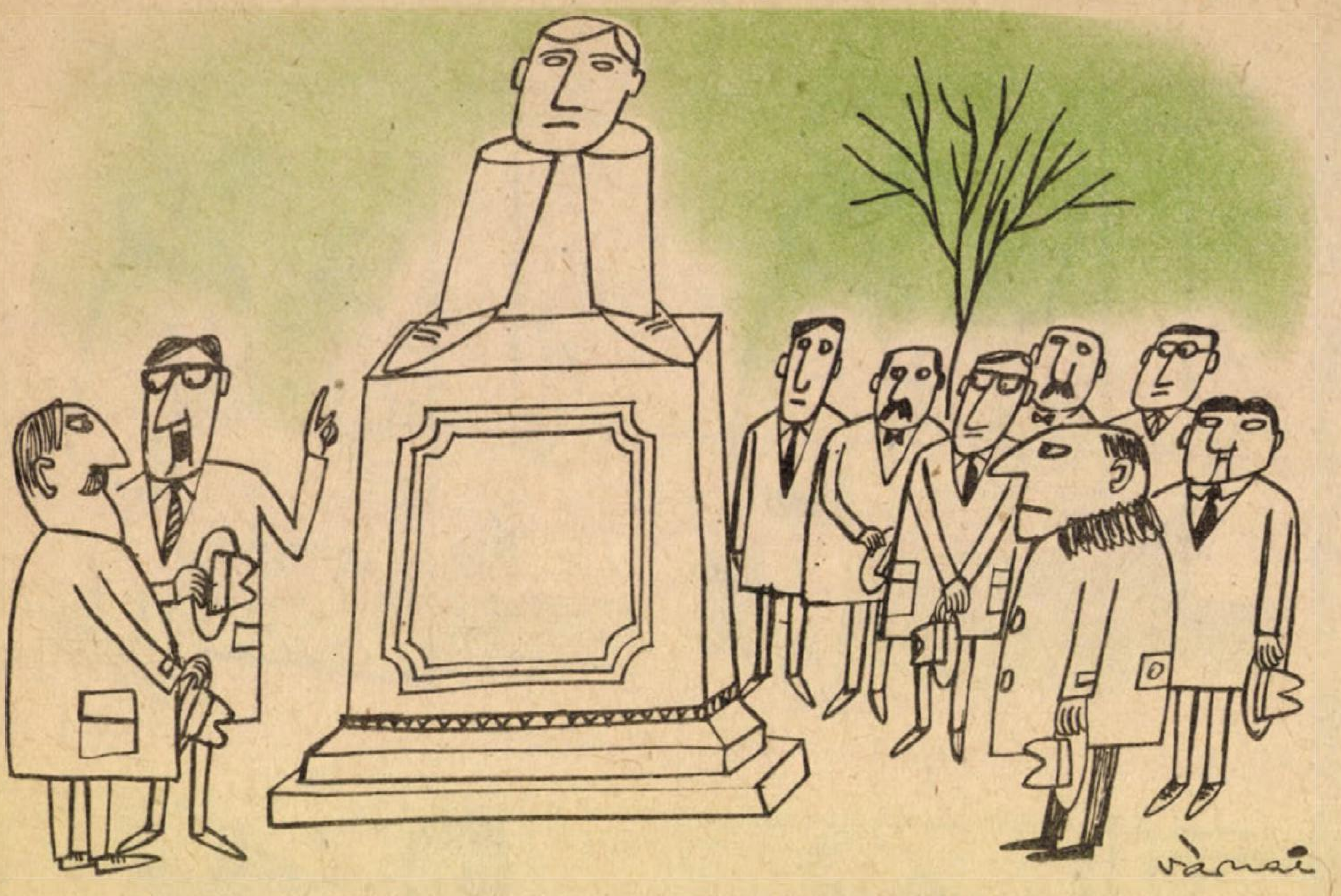

– Eredetileg egész alakot akartunk, de kimerült a keretünk . . .

TV üzemek

Az elmúlt esztendők során egy új, különleges üzemtípus alakult ki a magyar népgazdaság ipari szektorában: a tévé-üzem. Ehhez a típushoz azok a gyárak sorolhatók, amelyekbe a televízió hétről hétre látogatóba viszi többmilliós közönségét.

Vegyük sorra a tévé-üzemek közös jellegzetességeit, persze csak a fontosabbakat.

1. A tévé-üzemekben mintaszerű a fegyelem. Itt nincs késés, hiányzás, lógás, terefere, evés-ivás, itt mindenki az utolsó pillanatig lelkiismeretesen kidolgozza az adásidőt.

2. A tévé-üzemekben semmi sem zavarja a munka folyamatosságát. Tökéletes a szerszám- és az anyagellátás, gépleállás, üzemzavar még mutatóban sem fordul elő. A közönséges üzemekhez viszonyítva eszményi a rend és a tisztaság, a nők csinosak, a férfiak borotváltak, mindenki derűs és udvarias.

3. A tévé-üzemekben példamutatóan foglalkoznak a fiatalokkal, az öregekkel, a fizikai és szellemi dolgozókkal, a leendő anyákkal és apákkal, minek eredményeként a megkérdezetteknek különösebb panaszuk nincs, szeretnek itt lenni, céljuk, hogy nyugdíjba is innen mehessenek majd.

4. A tévé-üzemekben nincsenek titkárságok, irodák, hivatali helyiségek. Nincs kávéfőzés, levelezés, telefonálgatás. Valamennyi vezető, a gépmestertől az igazgatóig, ott él, ott áll, ott sétál vakító fehér köpenyben a dolgozók között. Ezek a vezetők, ellentétben sok közönséges üzem, vállalat irányítóival, készségesen adnak felvilágosítást, szakmai magyarázatot a riportereknek, valósággal fújják az adatokat, a legkényesebb kérdések elől sem térnek ki, és ügyesen átlépik a mikrofonkábelt.

5. A tévé-üzemekben az adást megelőzően meglehetősen súlyos problémák mutatkoztak, de néhány okos újítás révén, főképpen pedig a fizikai dolgozók és a műszakiak jó összefogása nyomán a nehezén már túljutottak, tavalyi tervüket sikeresen teljesítették, és minden reményük megvan arra, hogy az idén már sokkal többet termelnek az előirányzatnál.

Ezek a legfőbb ismérvei a tévé-üzemeknek.

Bárcsak minél tömegesebben követnék példájukat a közönséges üzemek is!

A mázlista

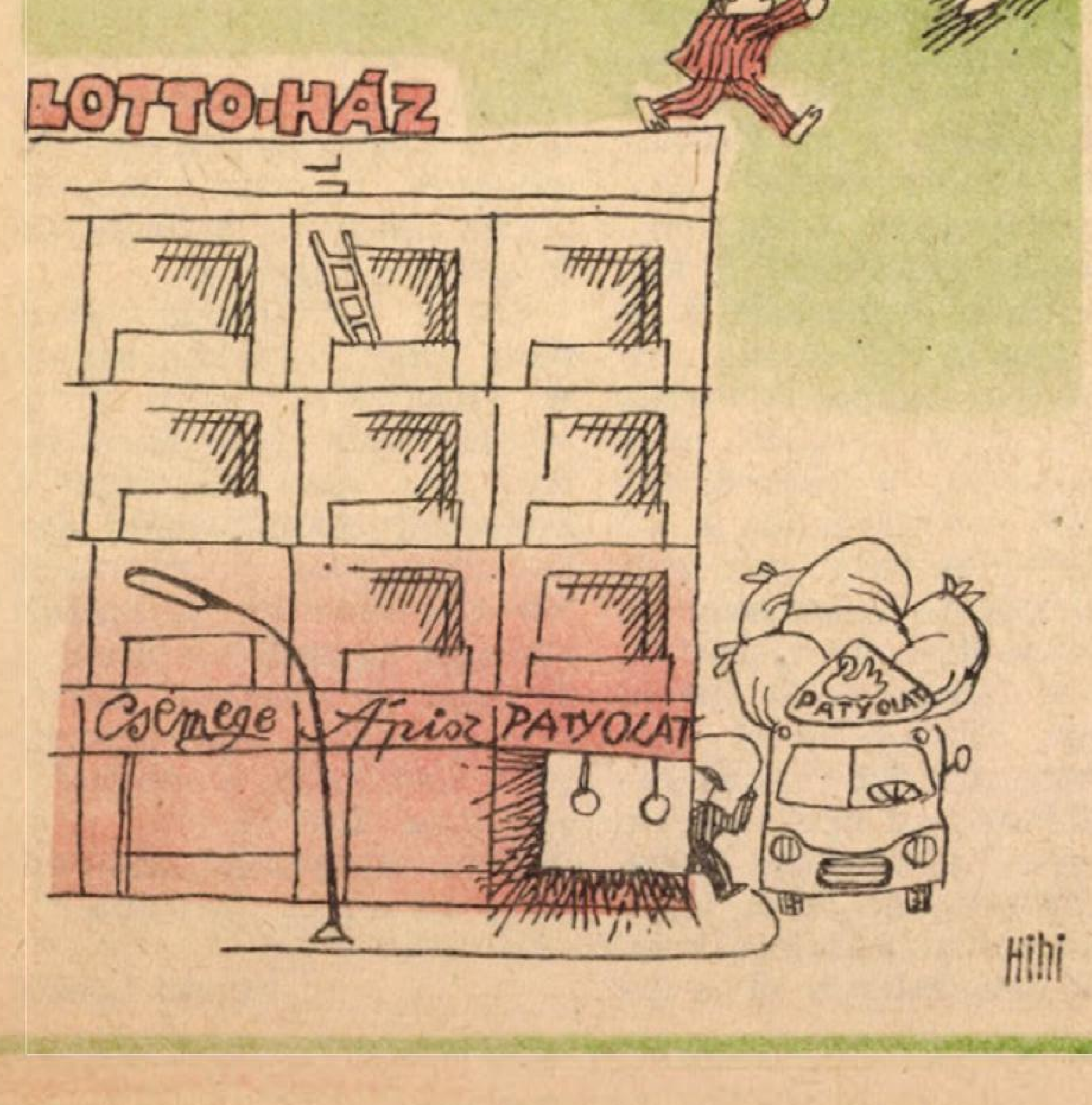

E heti hirdetéseink

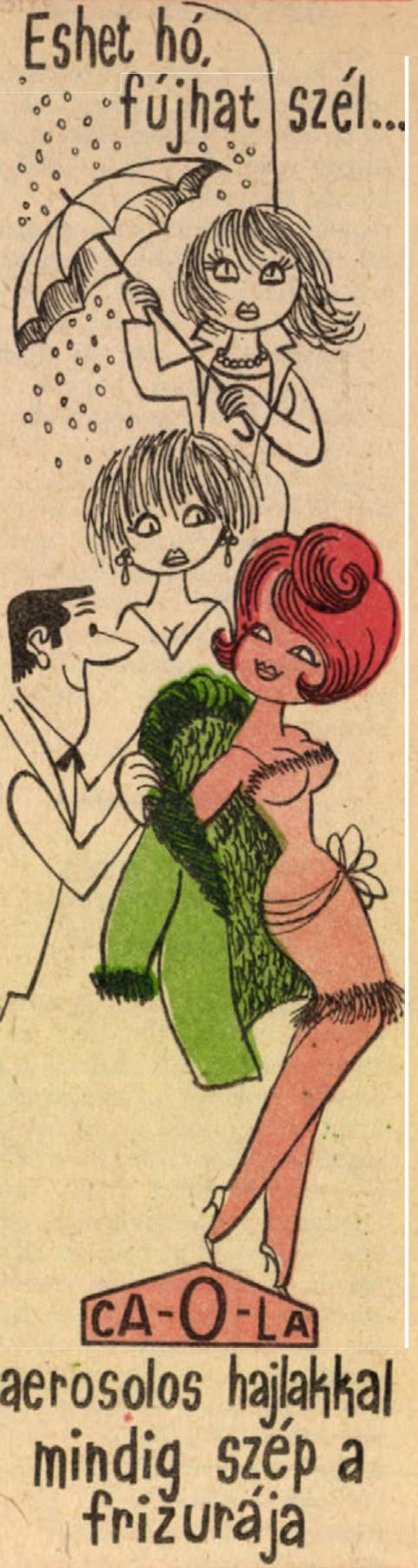
Eshet hó, fújhat szél...
CA-O-LA
aerosolos hajlakkal mindig szép a frizurája

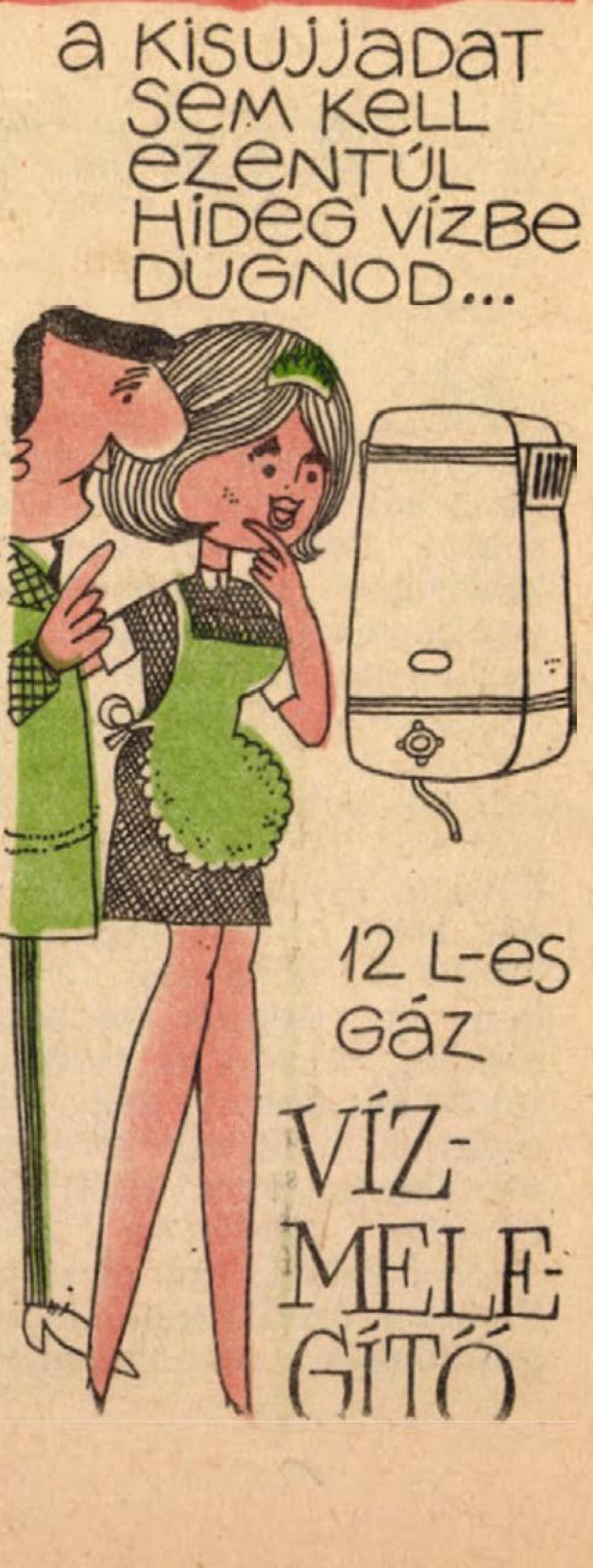
a kisujjadat sem kell ezentúl hideg vízbe dugnod...
12 L-es gáz VÍZMELEGÍTŐ

Menő fejek

I. II.

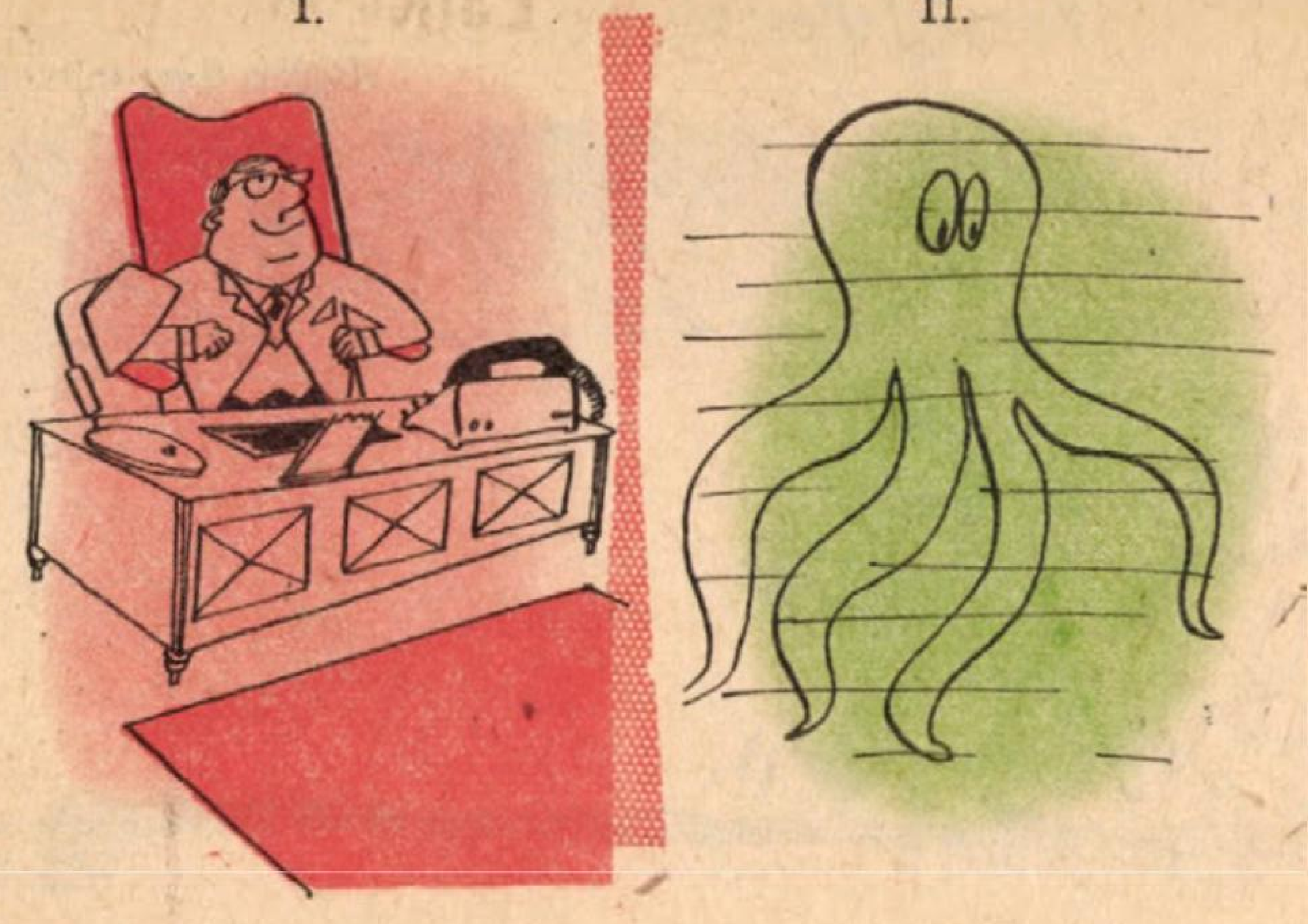

Új nemesség

Sajdik Ferenc rajza

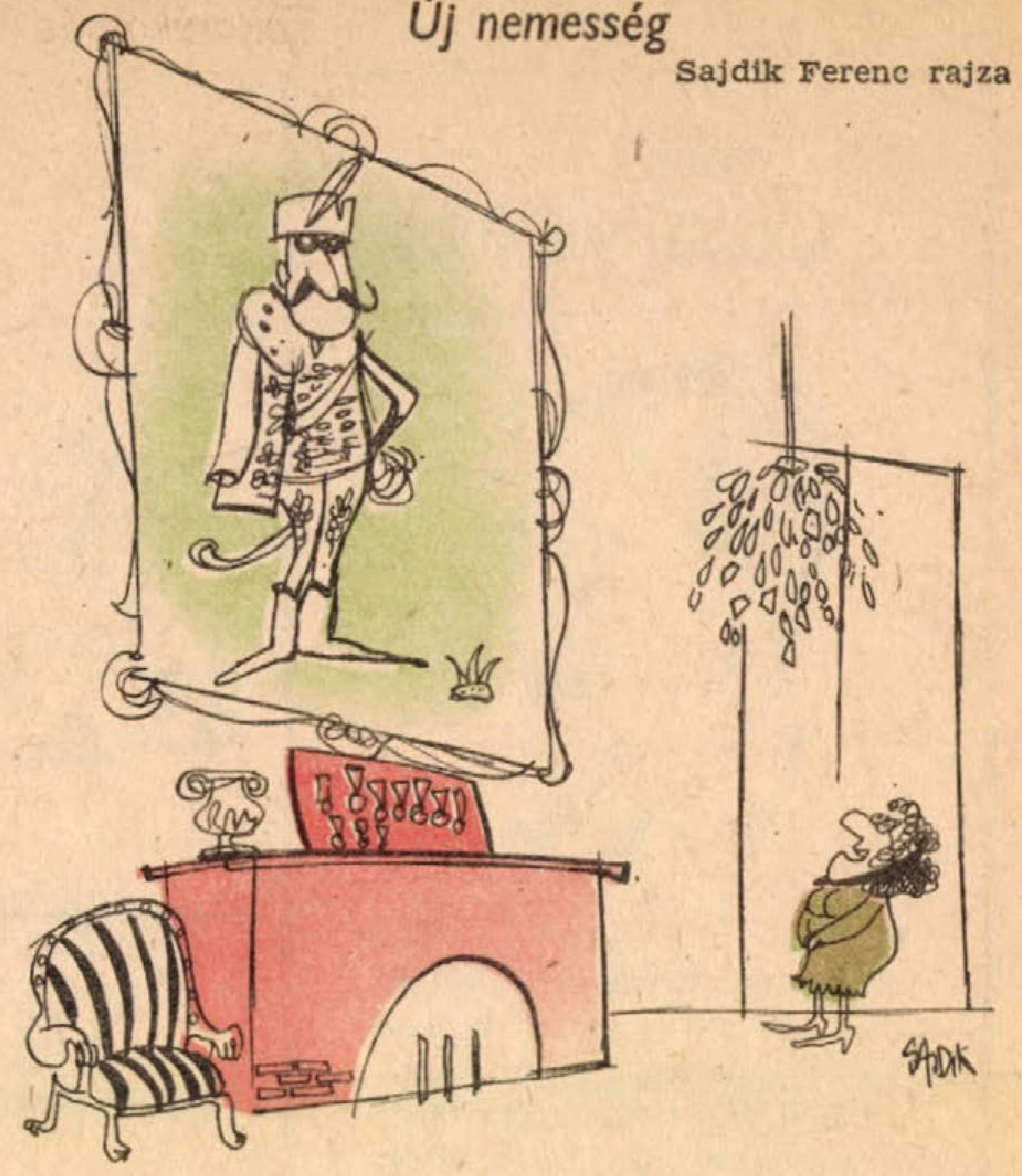

– Szegénykém, ha megérhette volna, hogy az unokája kiváló marós lett!

Üzemi szerenád

Hegedűs István rajza

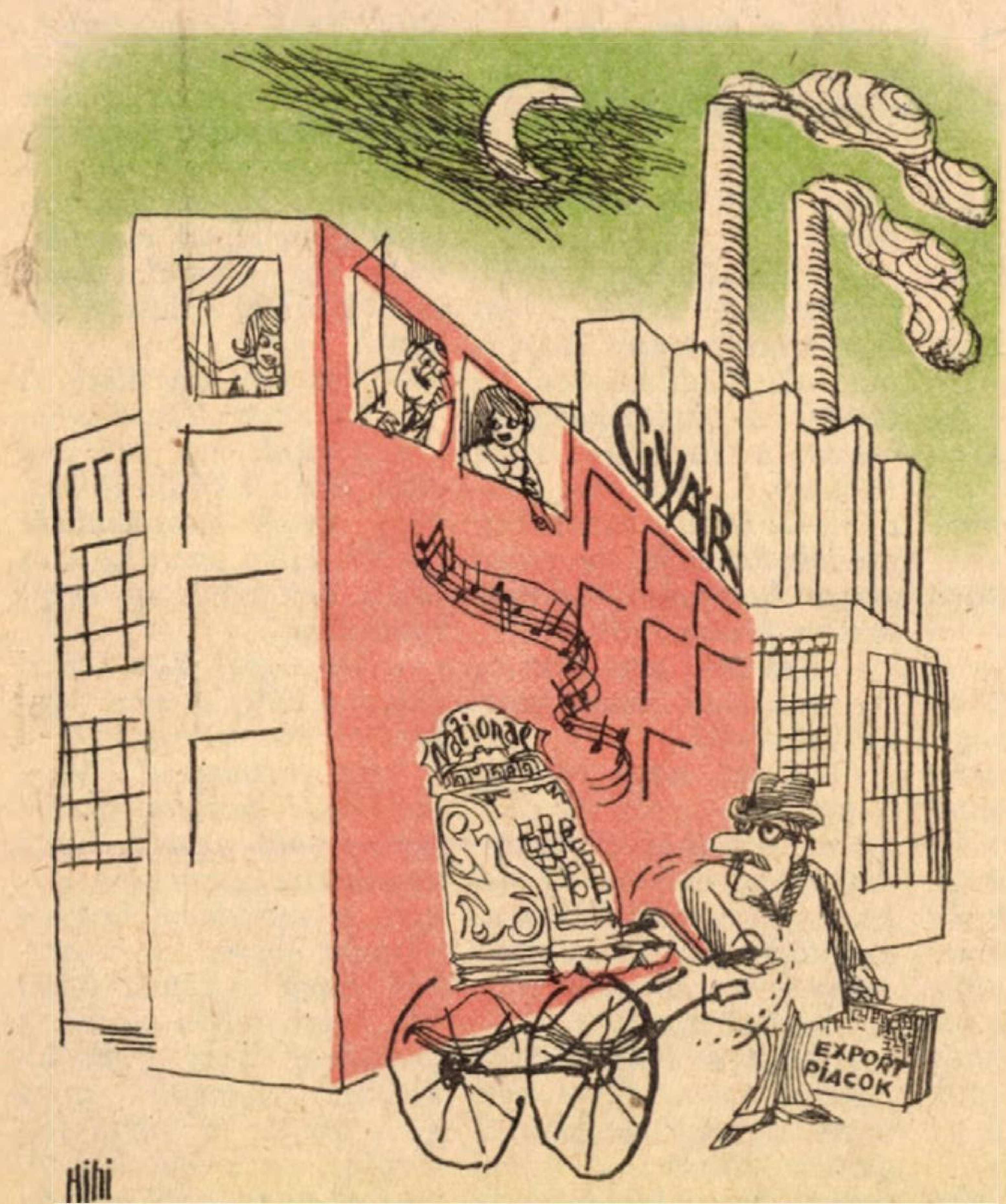

Külföldön járt hazánkfia

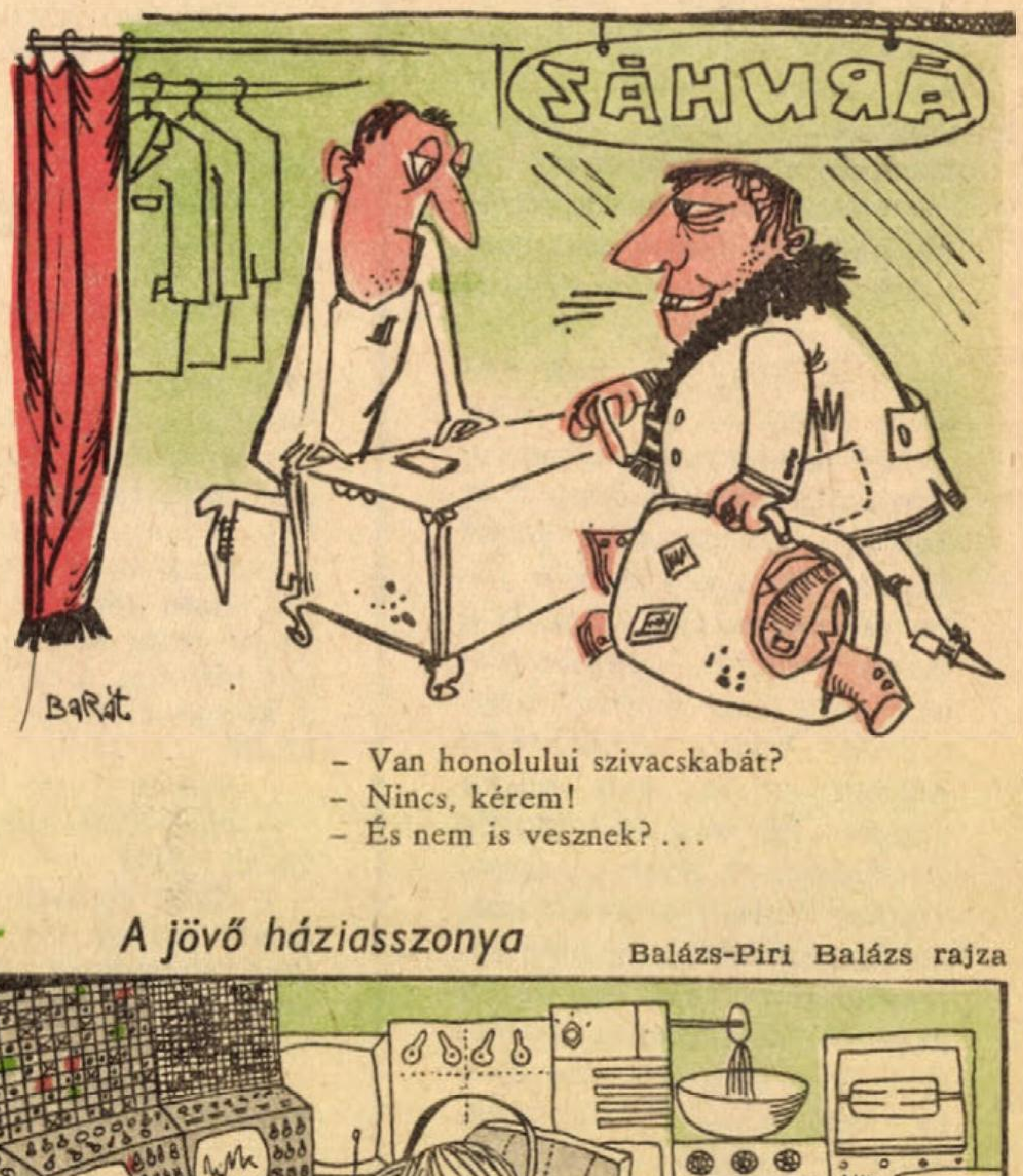

– Van honolului szivacskabát?
– Nincs, kérem!
– És nem is vesznek? . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Fügedi József nagyszénási olvasójuk panasza jogos volt: a Nyugati pályaudvar pénztárosa 19 forinttal több biztosítási díjat számolt fel, mint amennyi szabályos lett volna. A jogtalanul felszámított összeget a panaszosnak visszatérítettük.

Állami Biztosító
Budapesti Igazgatósága

Méltányoljuk Garamvölgyi Lászlóné olvasójuk panaszát, és a beküldött tehertaxiszámla ellenében megtérítjük a vállalatunk által okozott fölösleges költséget.

Hirschler Endre ig. h.
Főv. Bútor, Hangszer.
Sportszer Kisker. V.

A jövő háziasszonya

Balázs-Piri Balázs rajza

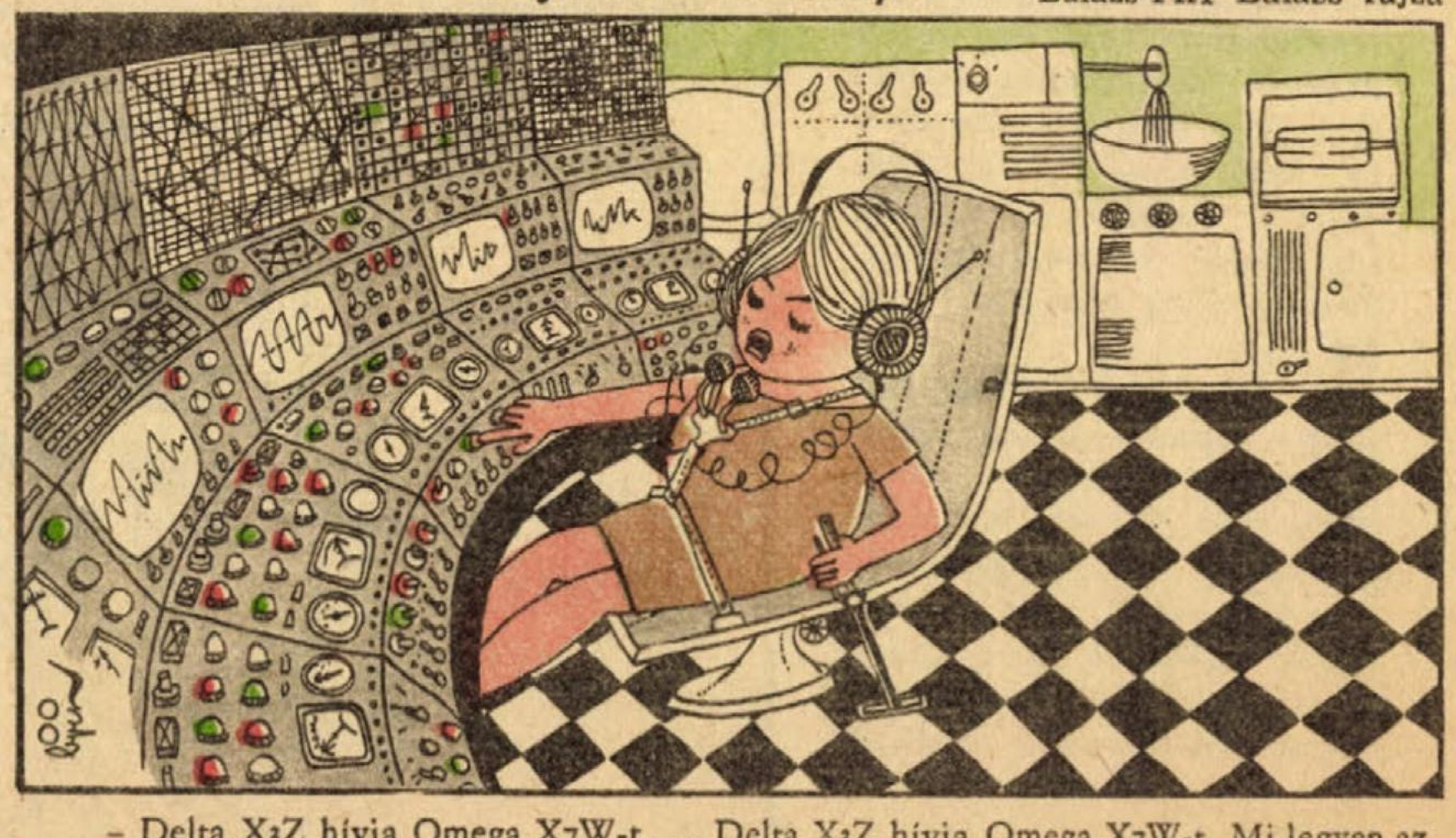

– Delta X3Z hívja Omega X7W-t . . . Delta X3Z hívja Omega X7W-t. Mi legyen az ebéd, Mucikám? . . .

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

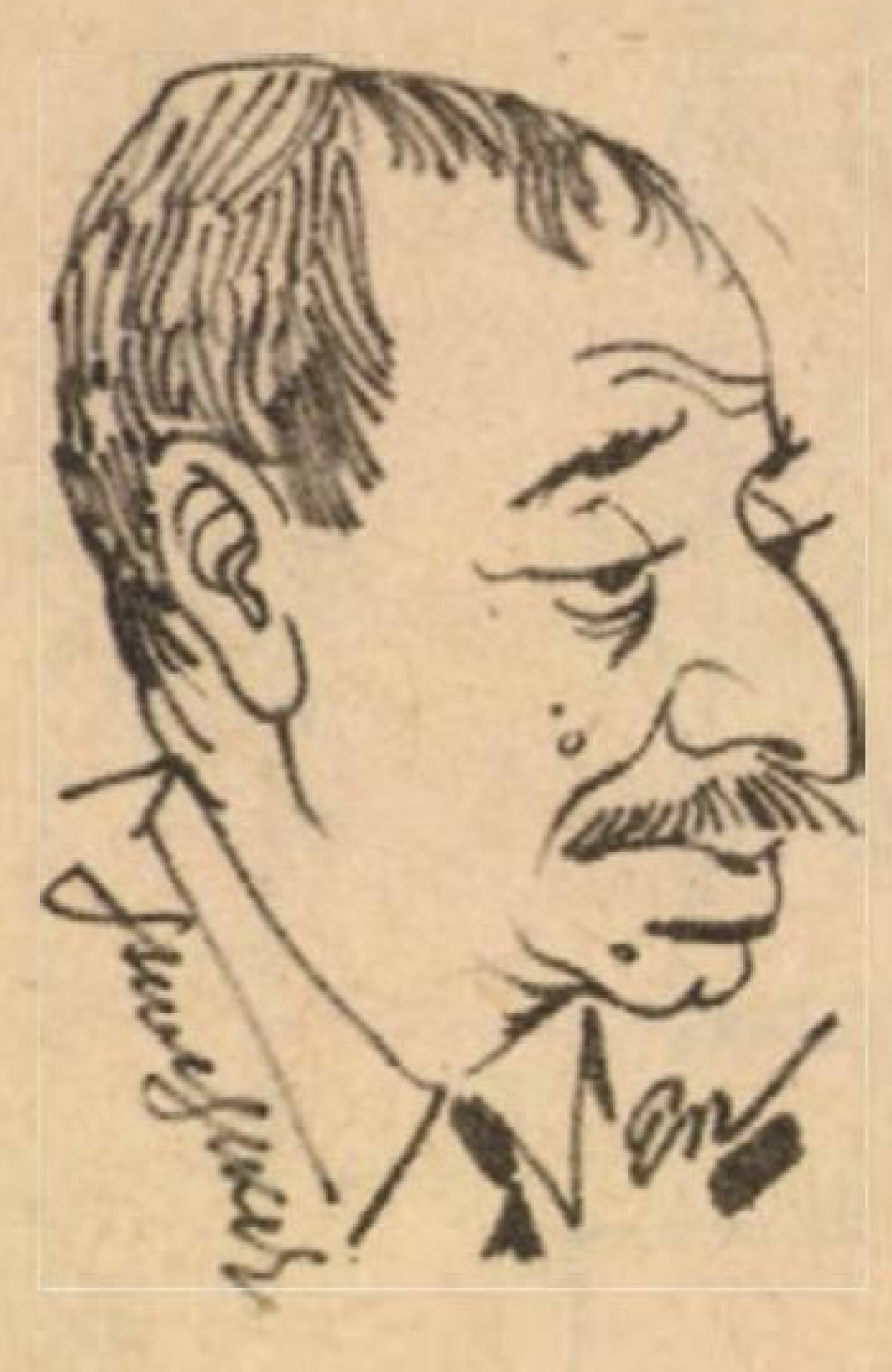

Szenes Ernő, a „kövér Szenes,” a húszas-harmincas évek népszerű komikusa, évtizedekig kedvencem volt. Igyekeztem őt filmjeimben szerepeltetni, hogy segítsek a mindig pénztelen színészen. Így került a „Hyppolit, a lakáj” című filmembe is, amelyben egy kocsist alakított, annak ellenére, hogy félt a lovaktól, és azt sem tudta, hogyan kell a gyeplőt tartani. Amikor Berlinben filmeztem, a „Seitensprünge” című filmvígjátékban adtam neki szerepet. A producer Joe Paszternák volt, akivel megbeszéltem, hogy egy nap helyett négy napot szerzünk neki a nyúlfarknyi szerepre, ami azt jelentette, hogy száz márka helyett négyszázat kapott. Persze, ennek a jótét cselekedetnek megvolt a maga formája, még Szenesnek sem volt szabad megtudnia, hogy szándékosan húztuk el az egy napot négyre. Féltünk, kikotyogja a turpisságot. Azon a napon, amikor Szenesre került volna sor, szándékosan más jeleneteket vettünk elő, és én délután sajnálkozva közöltem vele, hogy másnap újra be kell jönnie a gyárba, mert kifogytunk az időből. Így ment ez négy napig: Szenes négy napidíjat vett fel.

A felvételek befejezése után, midőn a kantinba mentem, hallottam, hogy Szenes, — aki nem vett észre engem —, azt mondta rólam valakinek: „Ez is rendező?! Képzeld, négy napig piszmogott a jelenetemmel, holott valamirevaló rendező fél óra alatt is elkészült volna vele...”

Székely István

Községfejlesztés

Sajdik Ferenc rajza

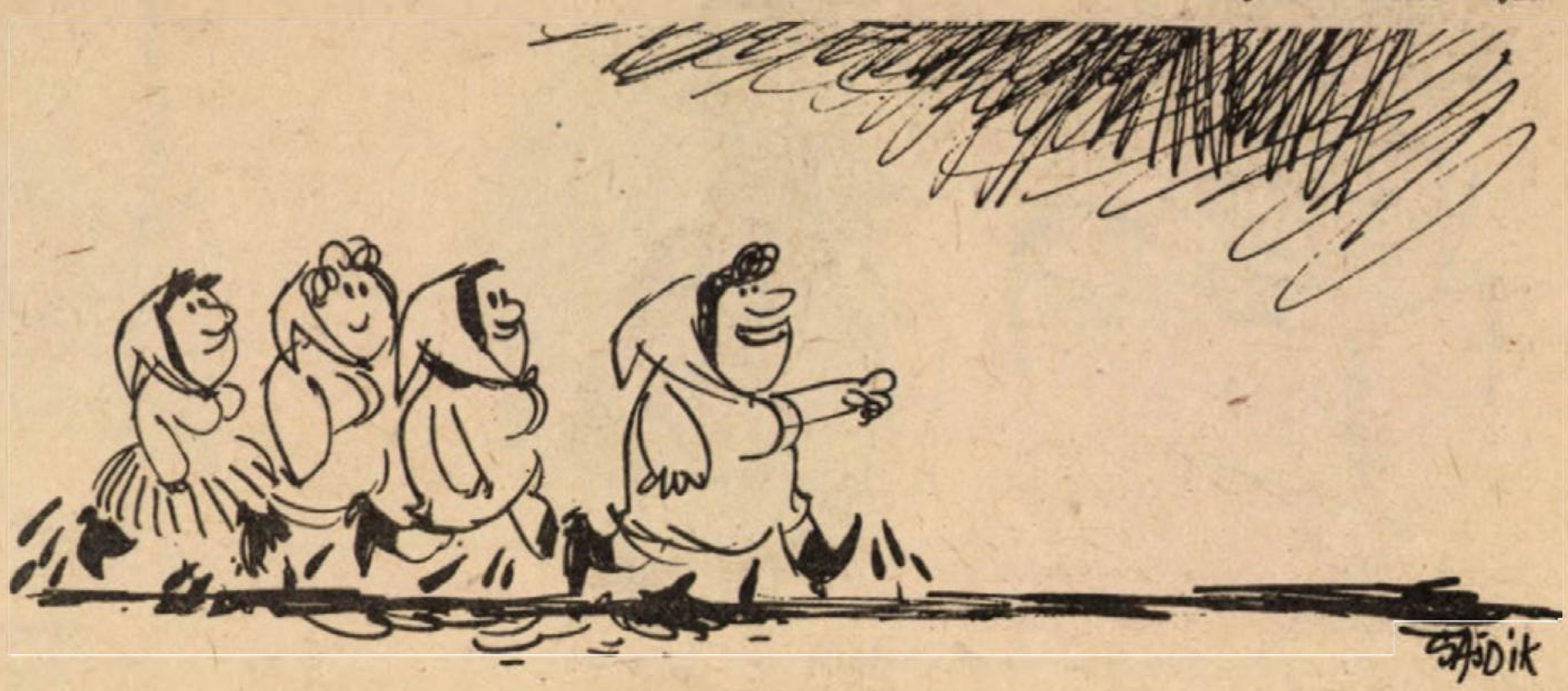

– És itt legyen a női fodrászat! . . .

NINCS KIVÉTEL

Nyugodtan és derülten sétáltam a Duna-parton, amikor találkoztam Pomcsányival.

– Hát neked mi bajod? – kérdezte.

– Nekem? Semmi – feleltem én csodálkozva.

– Az lehetetlen.

– Miért volna lehetetlen?

– Mert mindenkinek van valami baja. Pont neked ne volna?

– Mondom, hogy nincs.

– Akkor te kivétel vagy. Már vagy húsz emberrel beszéltem máma, és mindegyiknek volt valami baja, csak neked nincs. Gratulálok. Nálad nem ázott be a plafon, mint Huszáréknál, nem törött el a fogsorod, mint Kocsisnak, nálad minden rendben van, a központi fűtés jól működik...

– Hát ami azt illeti...

– No! Csak nincs vele valami baj?

– Csak annyi, hogy a kazán tegnap egy kis helyen megrepedt, és amíg meg nem csinálják, addig nincs fűtés, de máskülönben...

– Máskülönben nincs semmi baj. Bravó. Nem úgy, mint szegény Takácsnak, aki a villamoson felejtette az aktatáskáját, és benne a fizetését, vagy Dánielnek, aki az esernyőjével leverte egy bokszbajnok kalapját, de nálad semmi baj, nálatok a házmester finom ember...

– Hát ami azt illeti...

– No, csak nincs valami baj vele?

– Tudod, hogy van az, ő kezeli a liftet, és este, mikor hazamegyek, gyakran nincs otthon, és nekem gyalog kell felmenni az ötödik emeletre, ezért csúnyán összekaptam vele, de máskülönben...

– Máskülönben minden rendben van. Nem úgy, mint szegény Halásznál, akinek eltörött a szemüvege, és nekiment egy 15-ös autóbusznak, vagy Bódinál, aki véletlenül 100 forintot nyomott az SZTK-orvos markába, hogy ne írja ki, mire az feljelentette, vagy Kornsteinnek, akinek a felesége ikreket szült, de ő csak az egyiket akarja elismerni, a másikra nem emlékszik, de nálad nincs semmi baj, nálatok nem lopják el a lábtörlőt az ajtóból, téged nem fúrnak a hivatalodban...

– Hát ami azt illeti...

– Micsoda? Téged is?

– Tudod, van ott egy alak, aki azt állítja rólam, hogy vétek a szocialista erkölcs ellen, mert egyszer látott egy nővel az eszpresszóban.

– No ugye? Van neked is bajod elég. Te sem vagy kivétel. No szervusz.

Ezzel otthagyott. Meghökkenve néztem utána. Igaza van. Persze hogy van bajom éppen elég. Azt nem is mondtam, hogy a plomba kiesett a fogamból, hogy a Gyula bácsi két hétre feljön hozzánk Szegedről, hogy a fürdőkádunk eldugult, hogy a... no de ki tudná felsorolni azt a sok aj-bajt, amiből alig látszik ki a fejem. És még én mondtam, hogy nincs semmi bajom.

Milyen is az ember!

Balázs Sándor

Fizetésnap

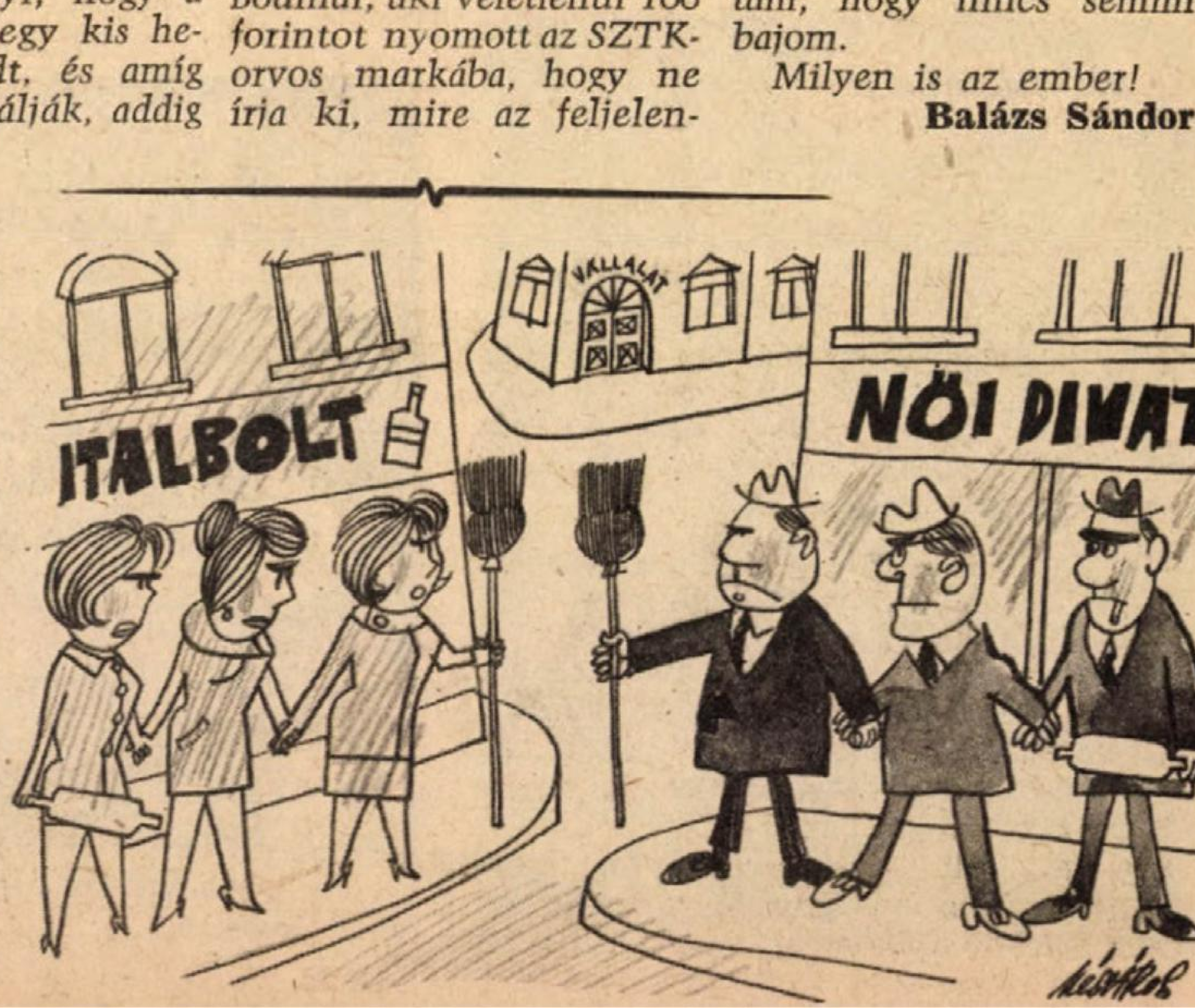

DUNAPARTI IDILL

Bűvös, varázsos este volt,
az égen bandukolt a hold,

fehér palástban volt a part,
mindent a szűzi hó takart.

Szellő suhant a vén Dunán,
ott állt az ifjú és a lány.

És mind a kettő hallgatott,
a hold meg bölcsen ballagott.

Az ifjú végre – bár remegve –,
így szólt a lányhoz, elmerengve:

„Izé . . . hogy mondjam . . . édes Olgám,
ugye, ha én most megcsókolnám,

faképnél hagyna, nem habozván,
s többé egy szót se szólna hozzám.

Vagy szemérmesen, ajkát rágva,
engem több ízben pofon vágna,

vagy felsikoltva, hogy: mama!
a jeges vízbe ugrana,

s én bűnbánattal és zokogva
borulhatnék a hűs habokra . . .”

. . . A lány csak így szólt: „Nézze, Pista,
ne legyen olyan pesszimista.”

Szőnyi Zoltán

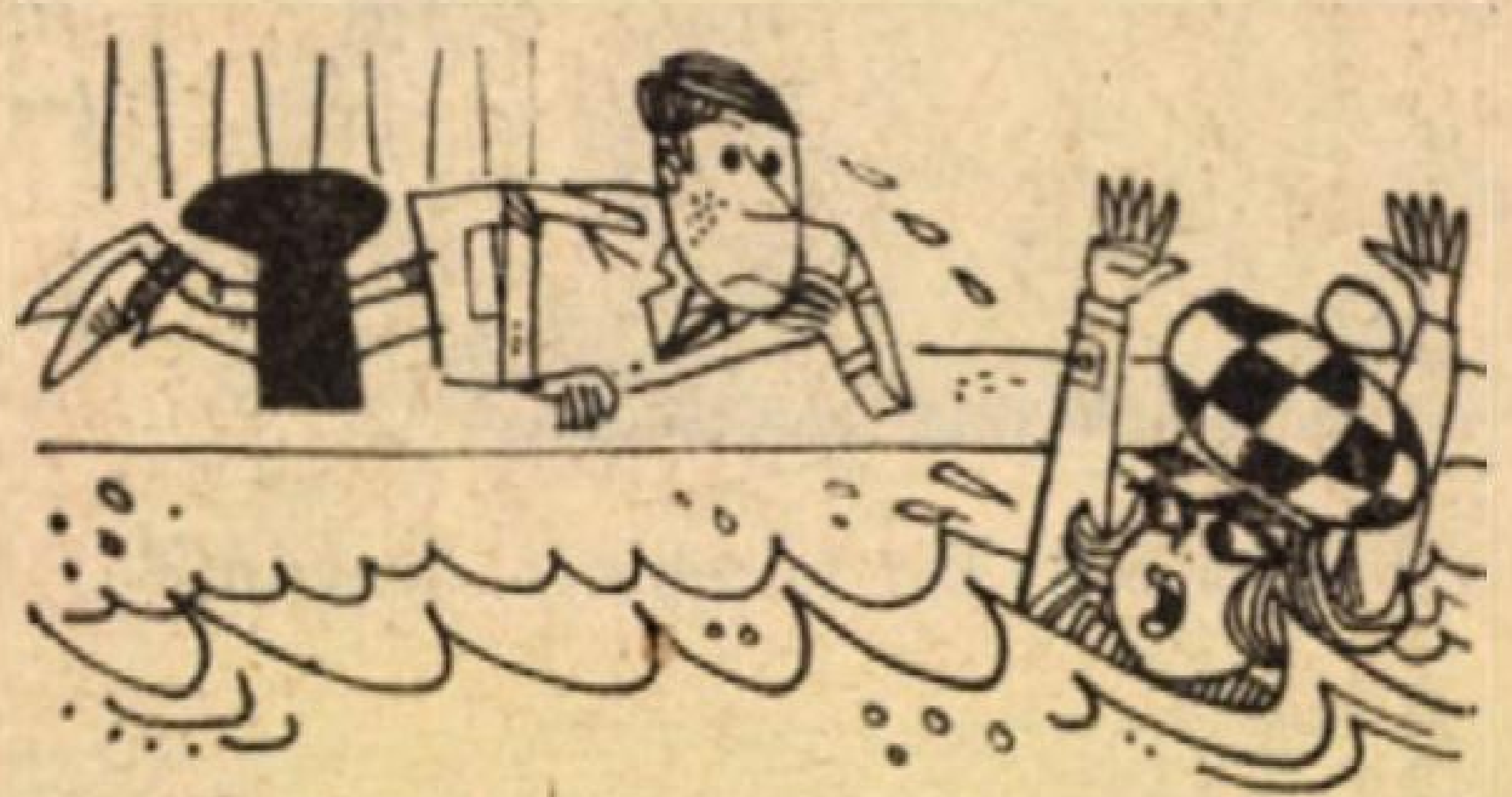

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KIIRTOTT RÓZSAKERT

Derék városrendezőink évekig arra törekedtek, hogy a Halászbástya és a Korvin tér között szép és nagy, lépcsőzetes park képződjék, azért, hogy a Halászbástya előtere távlatos, és szépen rendezett legyen.

Viskókat, rossz kerítéseket bontottak el ez ügyben, és zöldterületeket hoztak létre. Mikor aztán szinte teljesen elkészült a több holdas új közkert, akkor a Hunyadi János úton — a Donáti utca fölött — váratlanul kiirtottak egy rózsakertet, elvitték padjait, és tavasszal már építőmunkások fognak dolgozni itt.

A csaknem kész park szívében.

Ha nem volna már üres telek itt, akkor sem volna elfogadható ez a különös építkezés. Ámde tízperces körzetben legalább ötven üres telek vár az építkezőkre.

D. E.

IMPORT HUMOR

RANDEVÚ

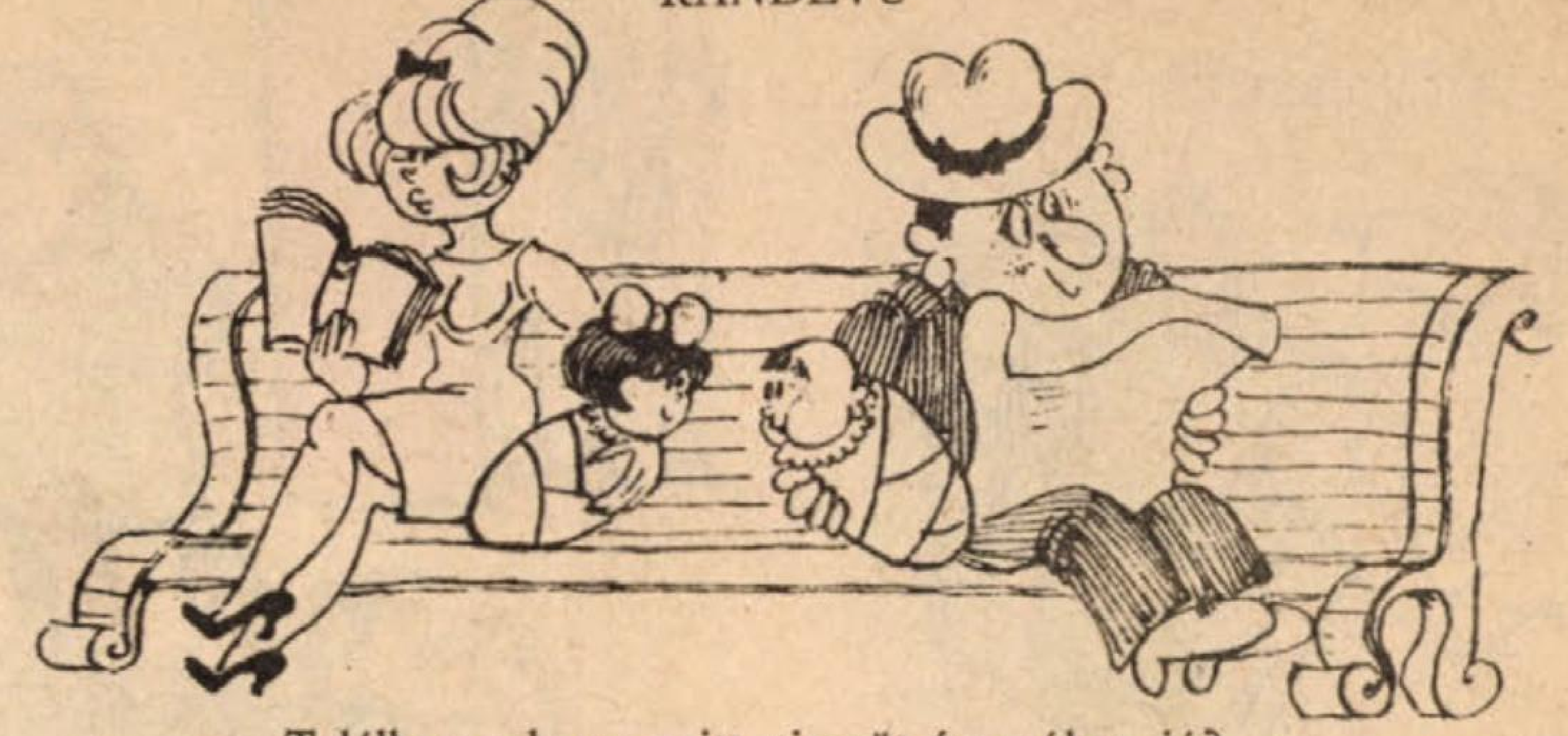

– Találkozzunk ugyanitt, tizenöt év múlva, jó?
(„Ogonyok”, Moszkva)

SÍLIFT

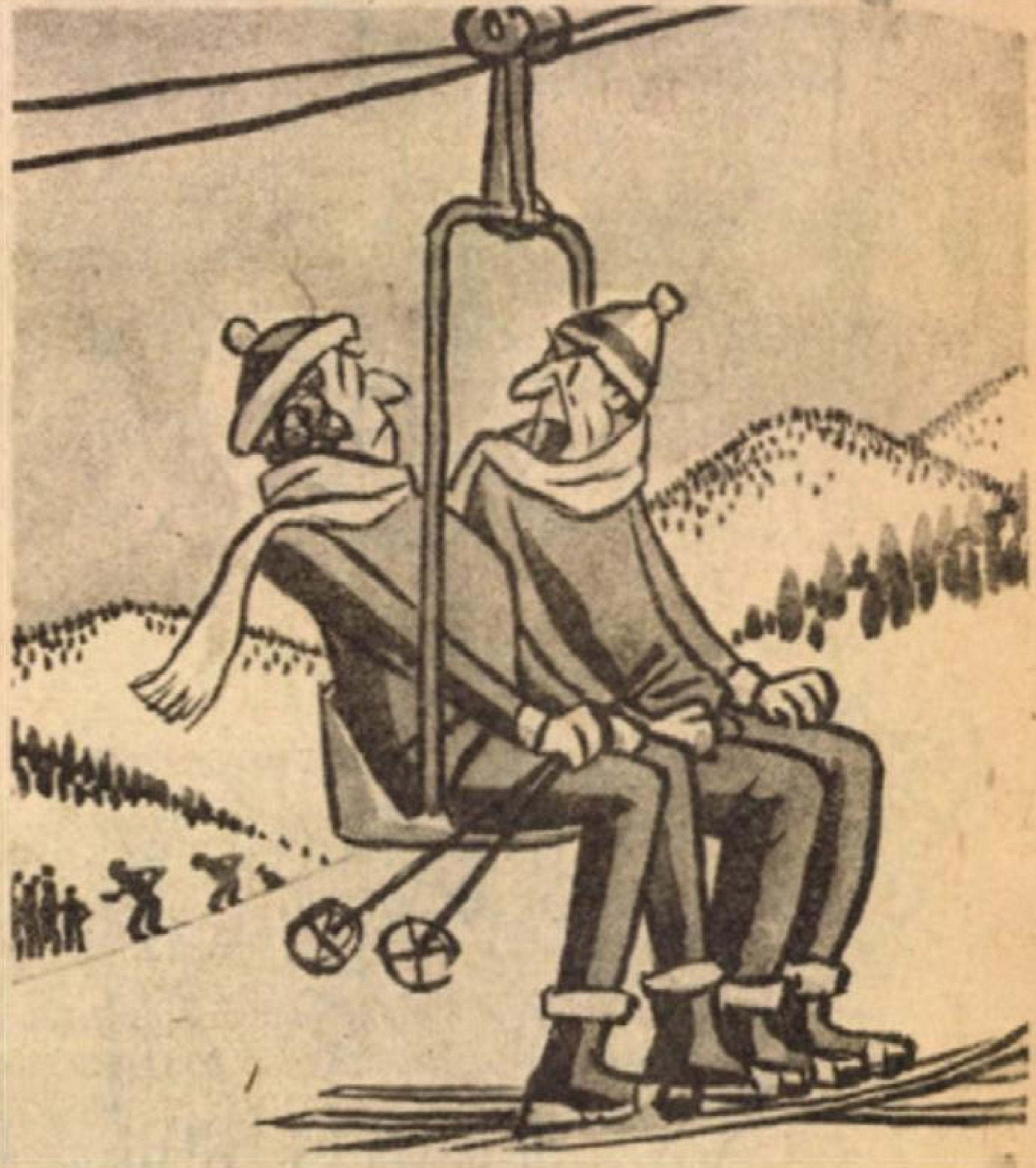

– Hagyj már békén, Mary! Ezt nem én vezetem!
(A „New Yorker”-ből)

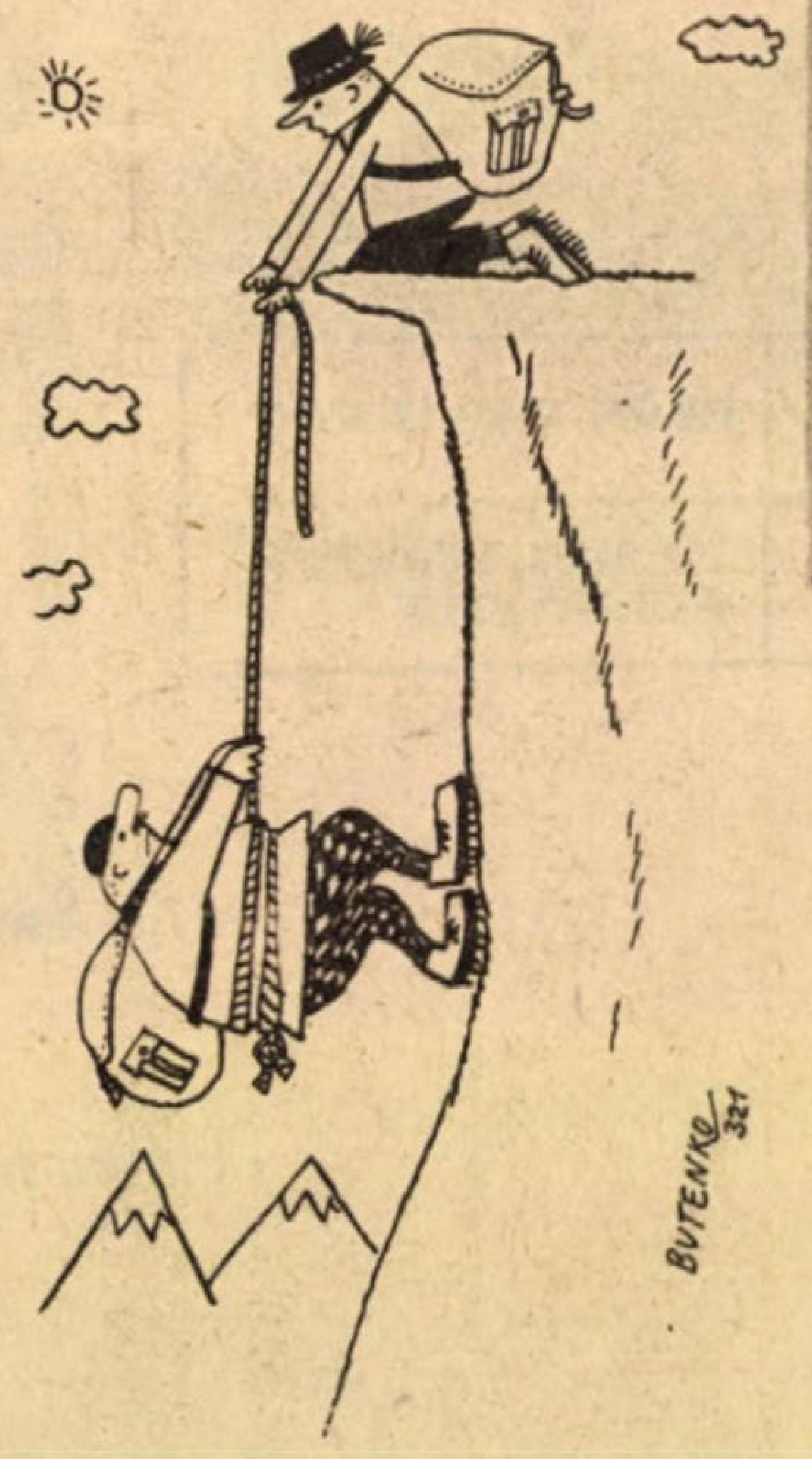

– Igazgató elvtárs, nem gondolja, hogy fel kellene emelnie a fizetésemet?

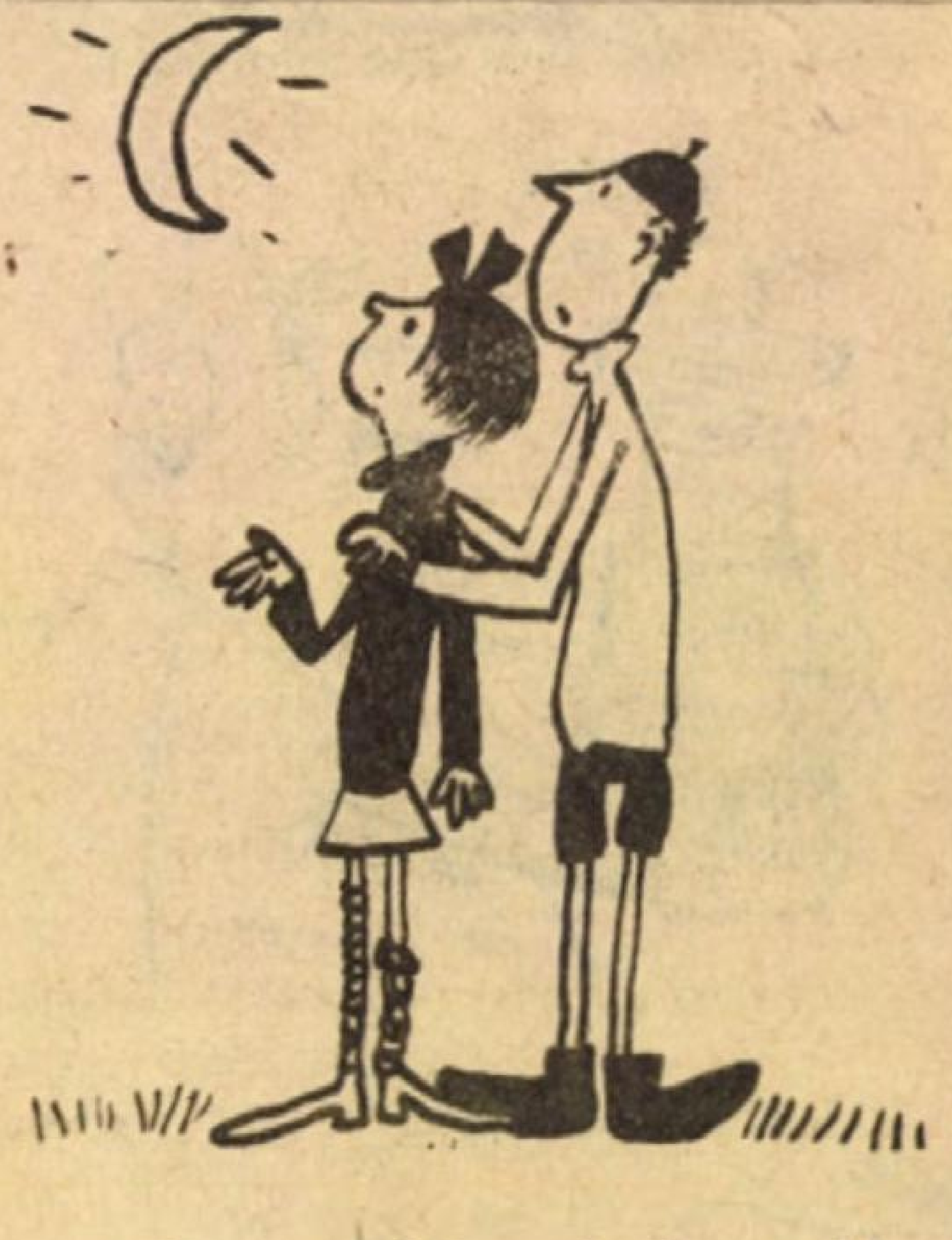

– Ha összeházasodunk, majd veszünk egy szép játékautót . . .

EGYETLEN MEGOLDÁS

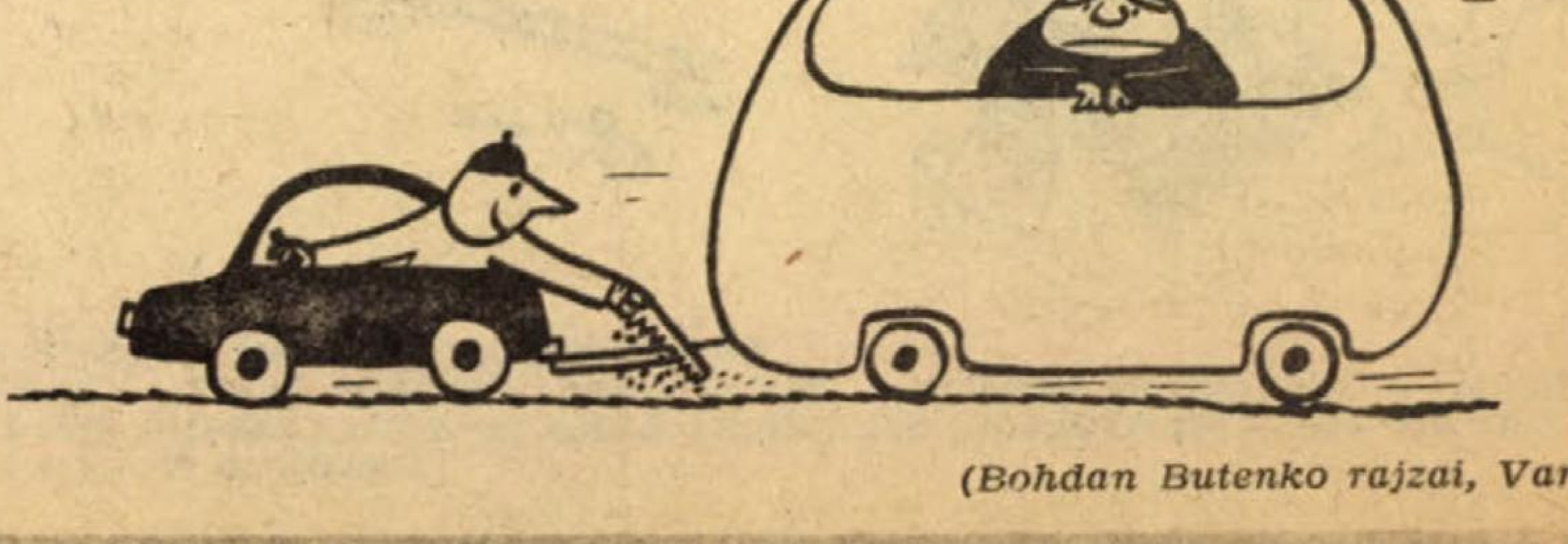

(Bohdan Butenko rajzai, Varsó)

AZ ÖNKISZOLGÁLÓ KOSARAK FŐBB TÍPUSAI

A KOLLEKTÍV

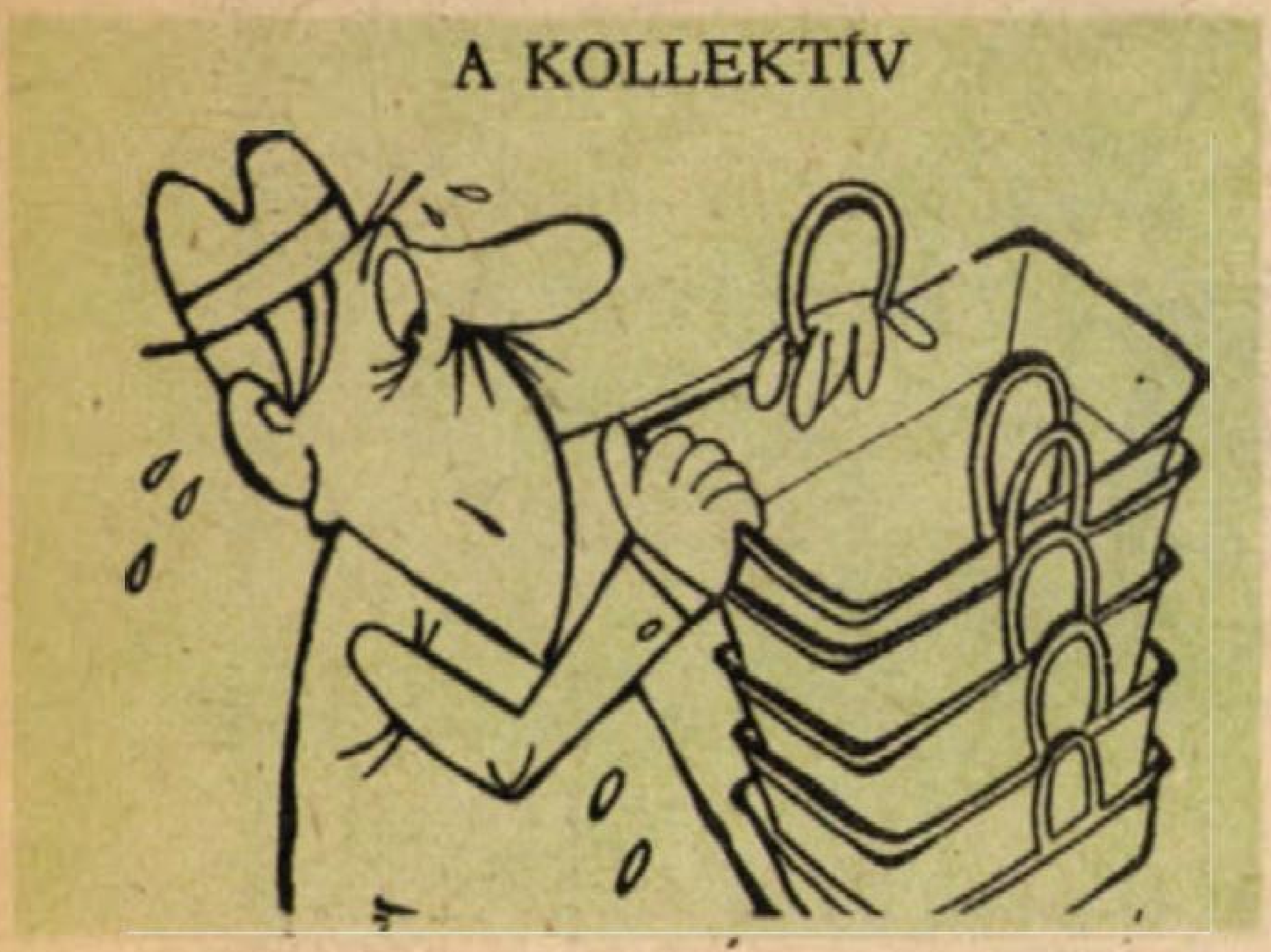

A POTYOGTATÓS

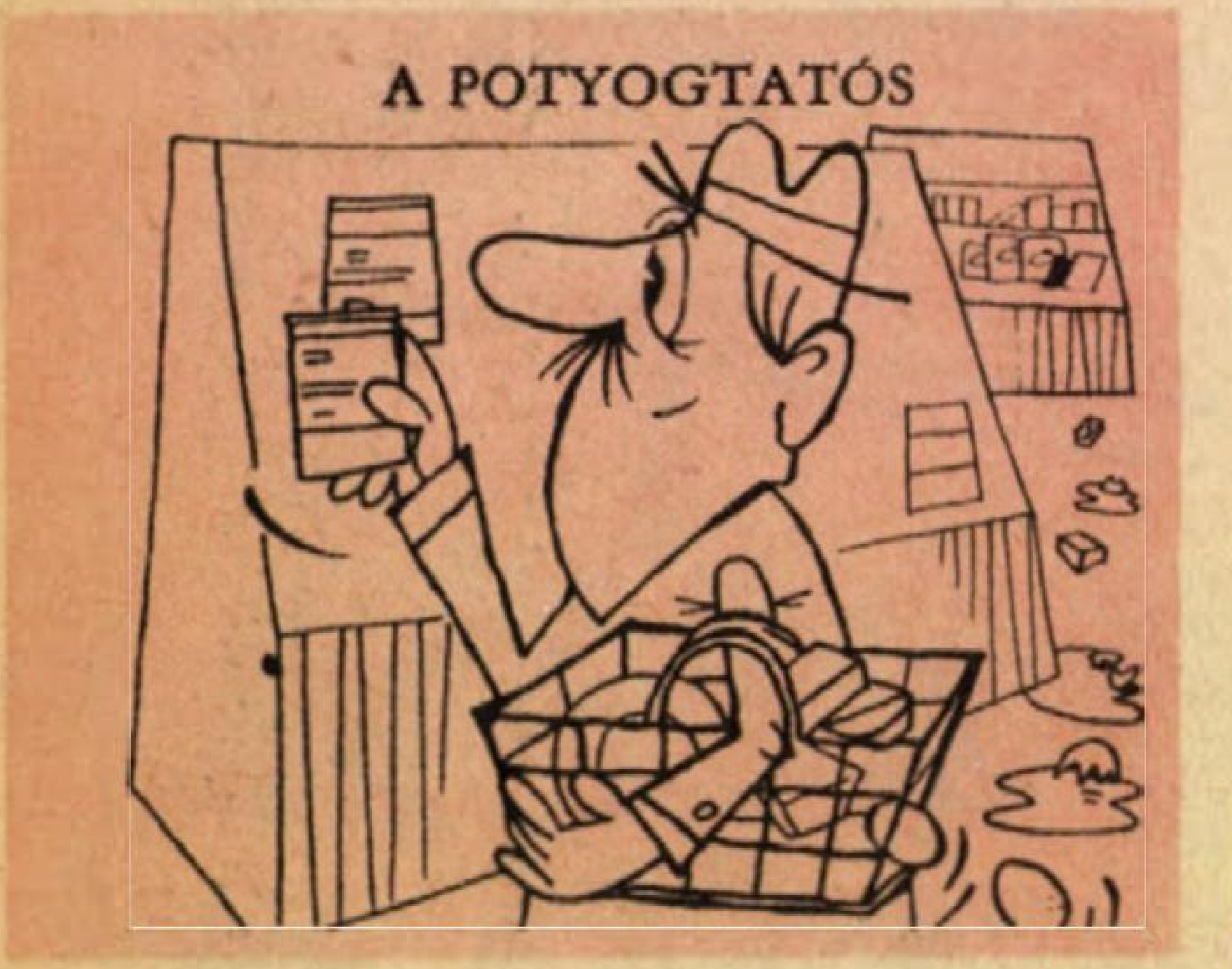

AZ ÓRIÁS

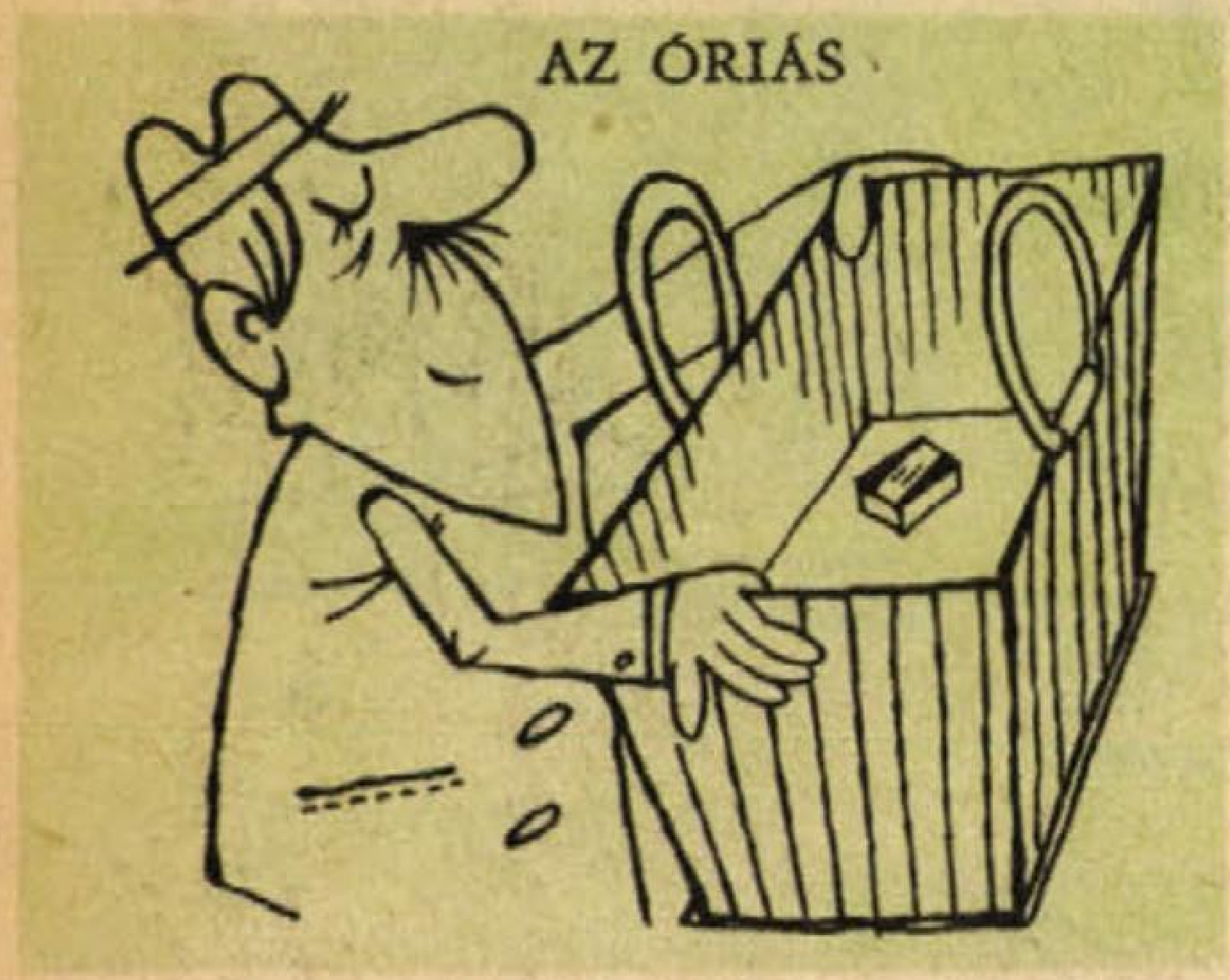

A TÖRPE

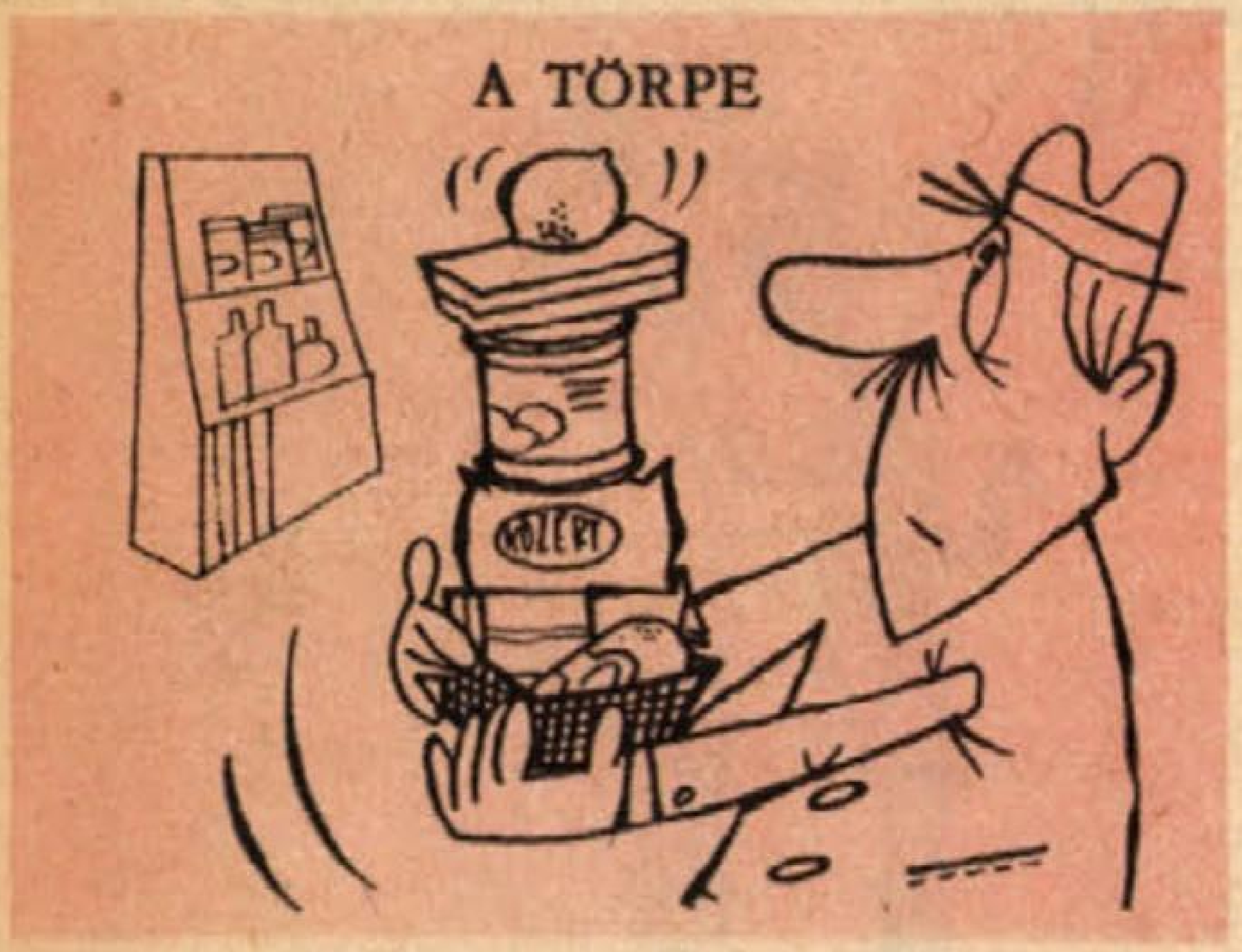

A KINYÍLÓS

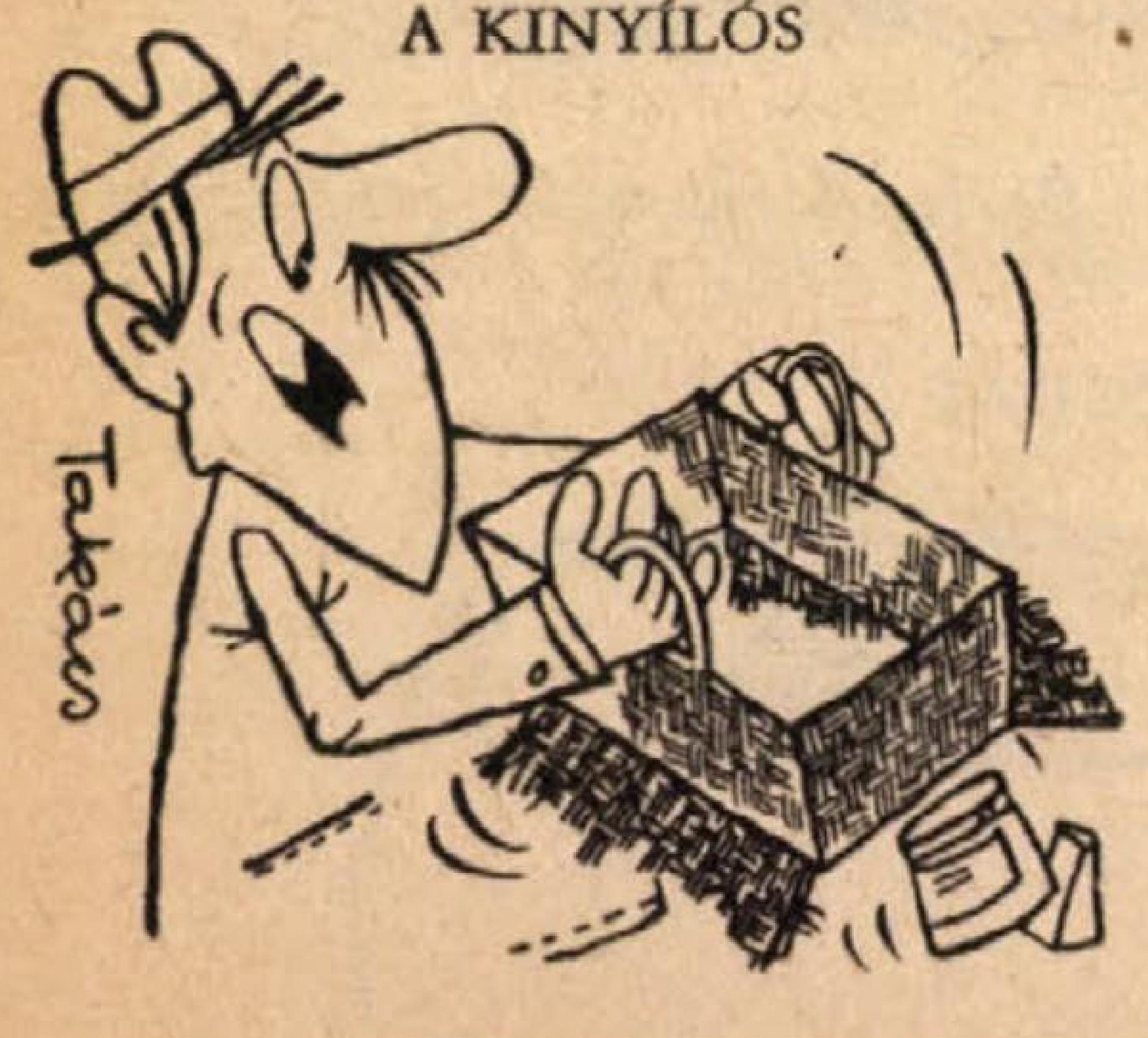

Helyszíni szemle

Hegedűs István rajza

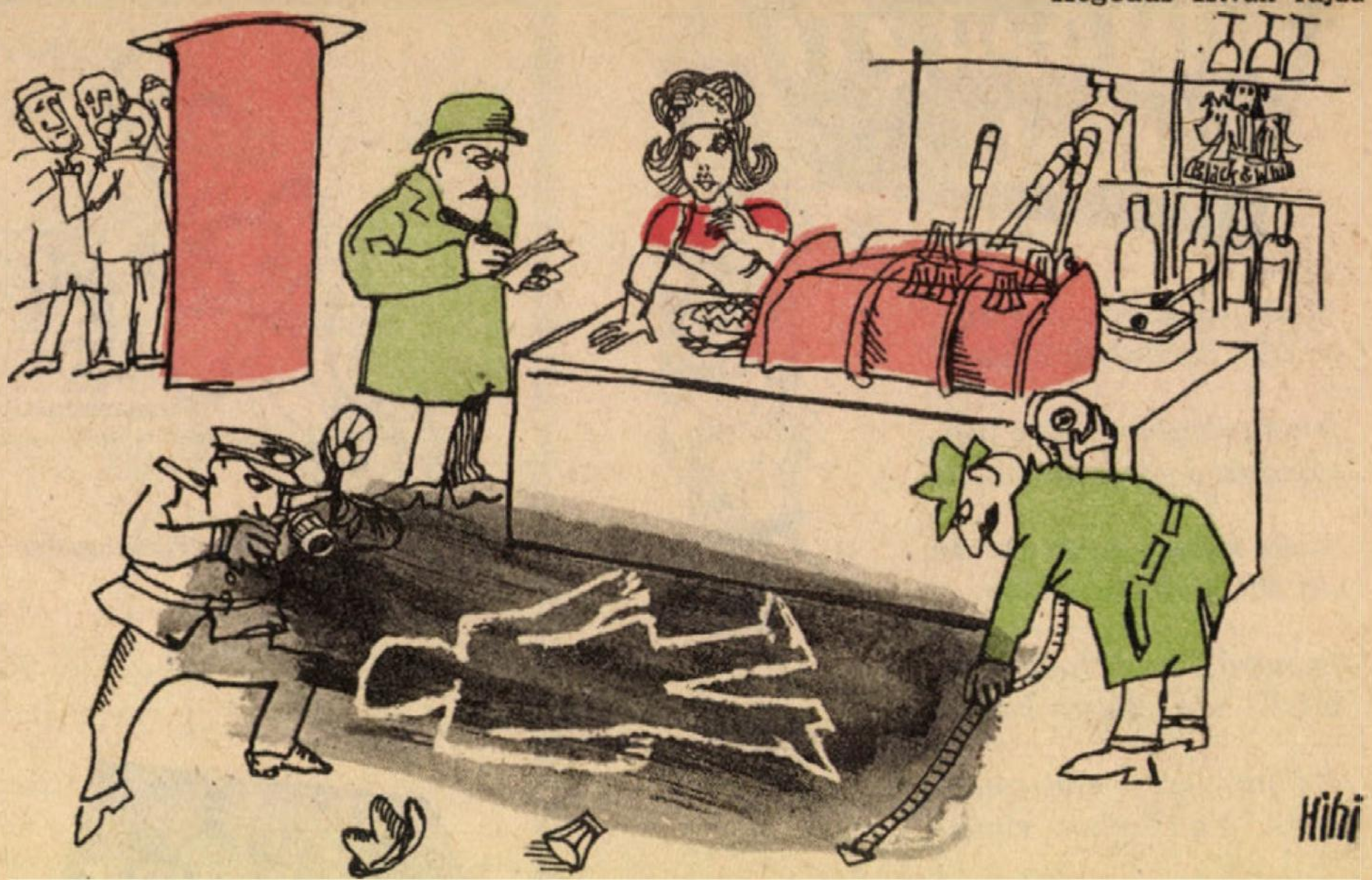

– . . . tizennyolc óra negyvenkor bejött az ellenőr és én egy duplát főztem neki a jobbikból . . .

Ludas Matyi moziija

De.:	ESŐS VASÁRNAP
Du.:	JÓ MULATÁST, FELNŐTTEK!

Izgatott feleség

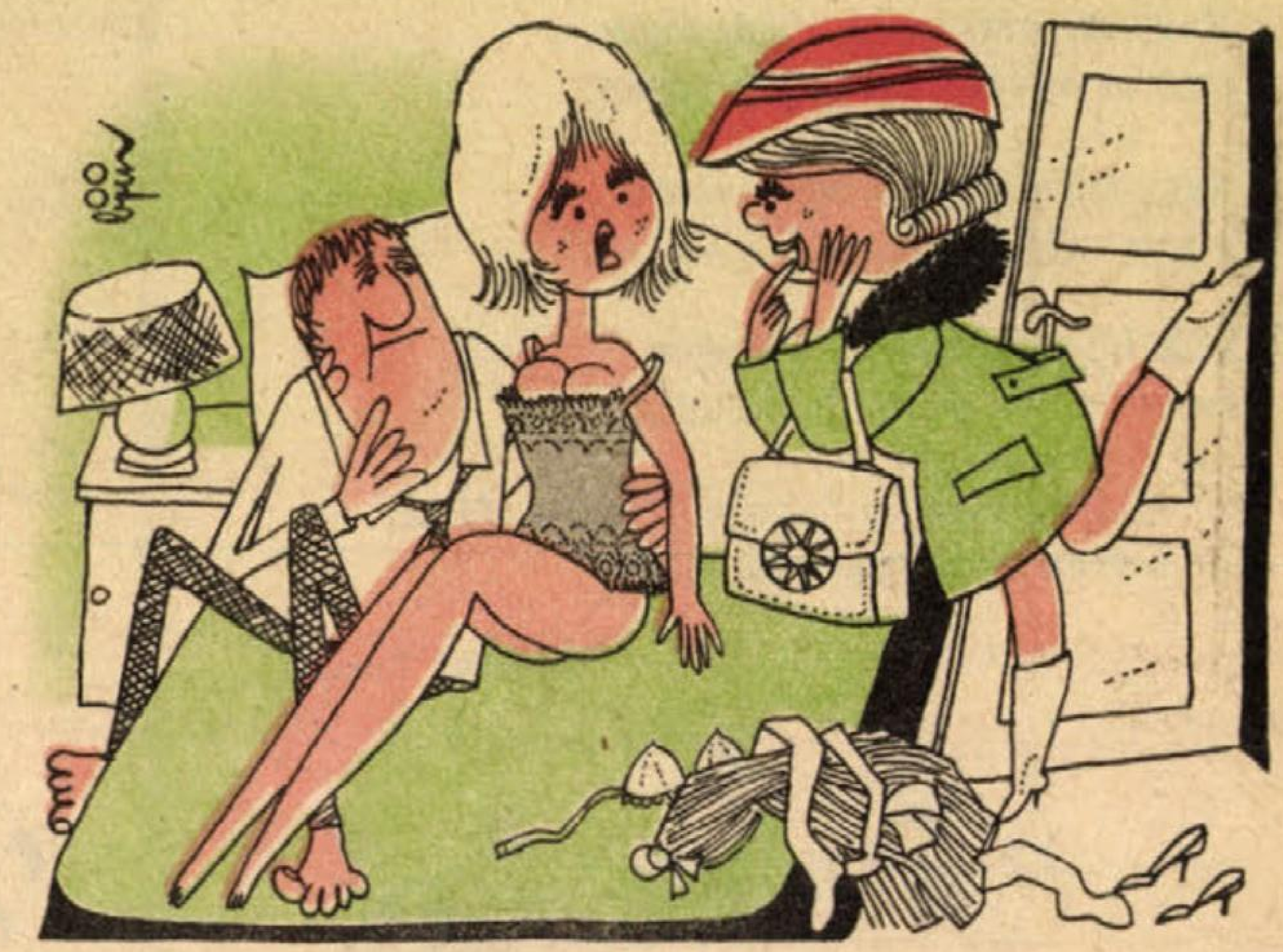

– Hol vetted ezt a cuki kis kombinét, drágám? . . .

Hátha magas látogató érkezik

Szűr-Szabó József rajza

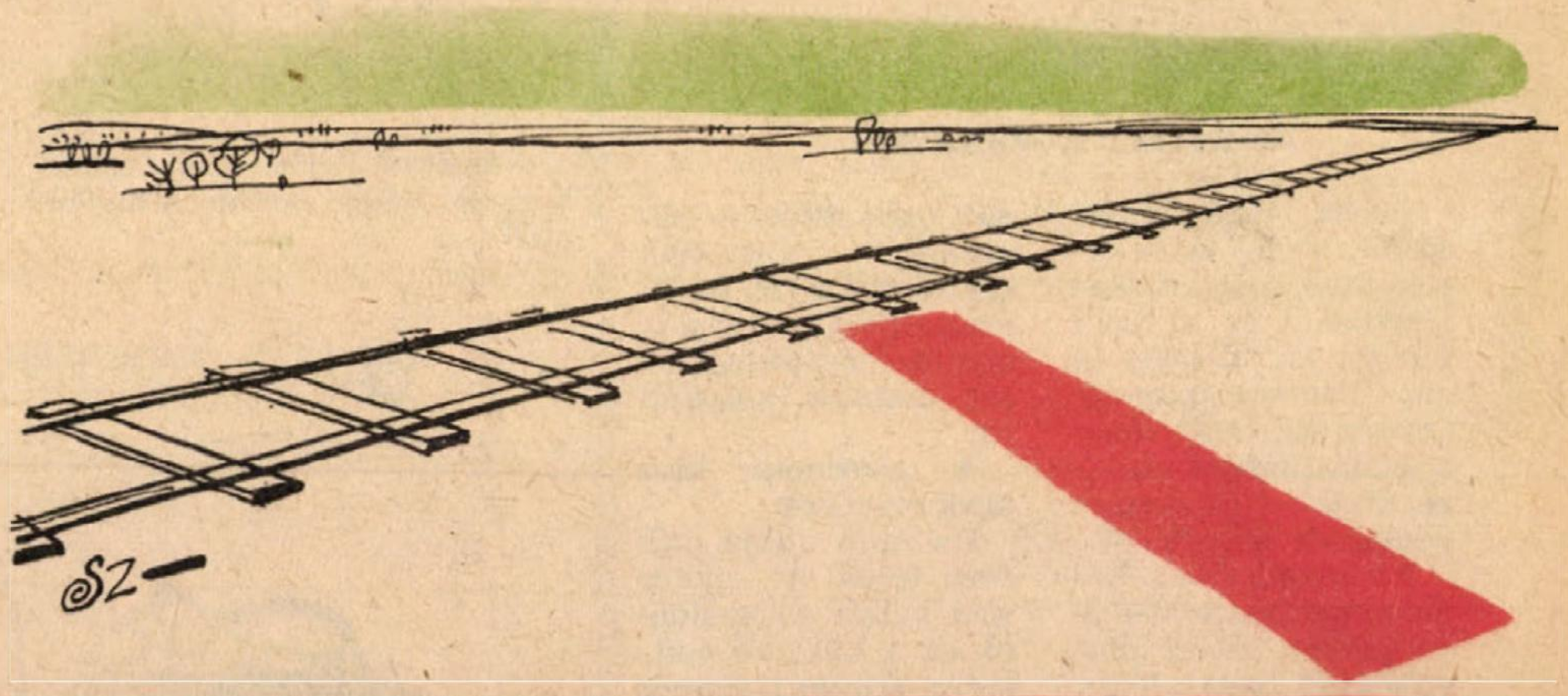

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0340 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504